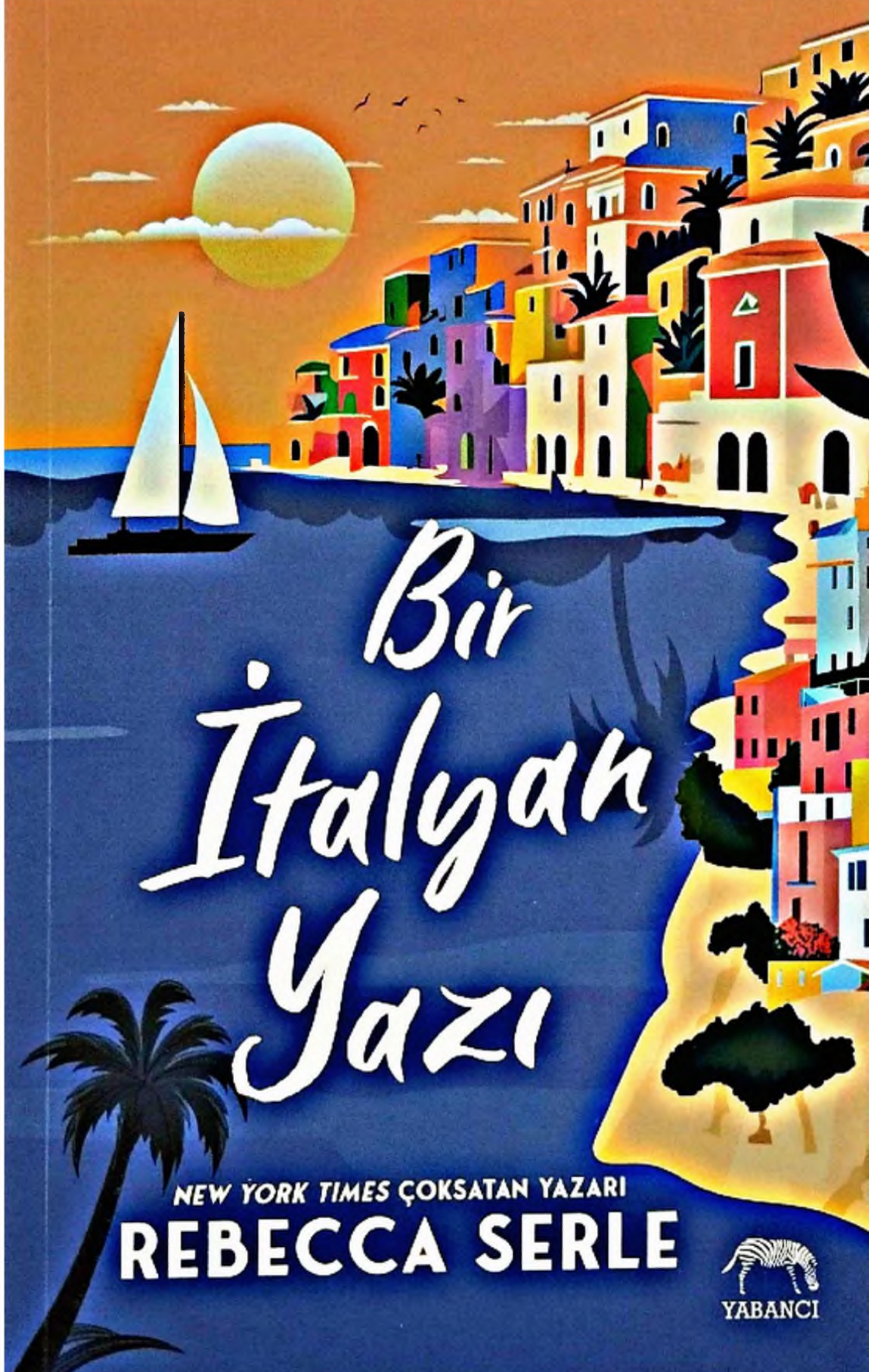

Bir İtalyan Yazı
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI
REBECCA SERLE
YABANCI

"Benim, Katy. O benim.
Buraya, İtalya'ya geldim çünkü
buraya birlikte gelmemiz gerekiyordu
ama sen öldün, ansızın öldün ve ben
sensiz kayboldum. Artık kim
olduğumu bile bilmiyorum."

Annesinin gidişi Katy'nin dünyasını altüst etmişti. Carol, onun yalnızca annesi değil; en yakın dostuydu. Yıllardır bekledikleri o seyahat şimdi tek başına çıkacağı bir yolculuğa dönüşmüştü.

Amalfi kıyılarının rüzgârında, denizin mavisinde ve sokakların renkli atmosferinde, Katy'nin kalbi yavaş yavaş yeniden atmaya başlamıştı. Ve bir gün, imkânsız olan gerçekleşti: Karşısında Carol vardı; hayatta, ışıl ışıl ve otuz yaşındaydı. Katy annesini genç bir kadın olarak tanıyacak; hayallerine, korkularına, cevapsız sorularına tanıklık edecekti.

O yaz, sevginin zamandan bağımsız olduğunu kanıtlayan bir hikâyeye dönüşürken Katy, annesini kaybettiği yerde, bambaşka bir şekilde bulacaktı.

Çeviren: Nilsu Baburhan

www.ithakiyayingrubu.com

YABANCI

9 786256 826489

/yabanciyayinlari

"Aşkın ve kaybın iç içe geçtiği, yetişkinliğin eşiğinde
anne babalarımızın da kusurlarıyla insan olduğunu fark ettiğimiz
o ânın hikâyesi. Tam anlamıyla büyülü bir yolculuk."
—ASSOCIATED PRESS

"Rebecca Serle, aşkın her hâlini ustalıkla işleyen bir dâhi."
—GABRIELLE ZEVIN

"Rebecca Serle, kalpleri derinden sarsan hikâyeleriyle tanınıyor ve
bu eseri, asla unutamayacağınız bir başyapıt."
—WOMAN'S WORLD

"Yürek burkan bir hikâye... Katy'nin acısı ve yaşadığı özlem,
anne-kız bağını âdeta elle tutulur kılıyor."
—PUBLISHER'S WEEKLY

"İnsanı insan yapan kusurları ve bencillikleri olduğu gibi kucaklayan,
alışılmışın dışında bir aşk hikâyesi."
—KIRKUS

"Sıcak bir yaz gününde yudumlanan içecek gibi keyifle akan bu hikâye,
sevmek ve sevilmenin anlamını yeniden hatırlatıyor. Büyüleyici bir kitap."
—LIBRARY JOURNAL

Ninova

Duzenleme
Ny.ozlem

Bir İtalyan Yazı
Özgün Adı | One Italian Summer
Rebecca Serle

Yabancı Yayınları | 534

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Zeynep Işıklar
Düzelti | Zeynep Aras, Görkem Kankavi
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ağustos 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-48-9

© Rebecca Serle, 2022
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Nilsu Baburhan, 2025

Sertifika No: 63989

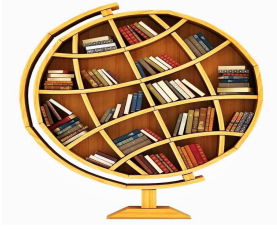
Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla William Morris Endeavor Entertainment ile yapılan sözleşme sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

REBECCA SERLE

Bir İtalyan Yazı

Çeviren
Nilsu Baburhan

YABANCI

Ninova

Kalbimin kraliçesi olan annem için.
Kraliçem çok yaşa.

Benim daha fazla zamana ihtiyacım vardı... Gafil avlanmış gibi hissediyorum. Daha fazla zamanımız olur diye düşünmüştüm... Yazı birlikte geçirecektik, sana iş hayatı ve ilerisi için tecrübelerimi aktaracaktım. Hem sana daha anlatmam gereken şeyler vardı. Oh! Otobüste, iyi bir koltuk seçtiğinden emin ol, çünkü bilirsin, insanlar alışkanlıkları sever ve ilk başta seçtiğin koltuk yılın geri kalanında senin koltuğun olabilir. Bir pencere kenarı koltuğuna otur tatlım, çünkü görülecek çok şey var.

—*LORELAI GILMORE *

BİRİNCİ BÖLÜM

Hiç sigara içmemiştim ama annemin şivasının* son günüydü ve işte buradaydık. Sigarayı dişlerimin arasında tuttum ve arka verandada durdum, iki ay önce tertemiz olan ama şimdi hava şartlarından yıpranmış beyaz oturma grubuna baktım. Annem her şeyi temiz tutardı. Her şeyi saklardı.

Carol'ın uyulması gereken yaşam kuralları:

- İyi bir kot pantolonu asla atmayın.
- Her zaman taze limon bulundurun.
- Ekmek buzdolabında bir hafta, dondurucuda iki ay dayanır.
- *OxiClean* her türlü lekeyi çıkarır.
- Çamaşır suyuna dikkat edin.
- Yazın keten, pamuktan daha iyidir.
- Çiçek değil, ot ekin.
- Boyadan korkmayın. Cesur bir renk bir odayı değiştirebilir.
- Restorana her zaman tam zamanında ve eve her zaman beş dakika geç gidin.
- Asla sigara içmeyin.

---

* Şiva, Hindu inanç sisteminde ölen kişinin ardından tutulan yedi günlük yası ifade eder. *-en*

Aslında, tam anlamıyla yakmadım diyebilirdim.

* * *

Carol Almea Silver, karşılaştığı herkes tarafından sevilen toplumun temel taşlarından biriydi. Geçtiğimiz hafta kapılarımızı satış temsilcilerine ve manikürcülere, onun tapınağındaki kadınlara, Craig's'teki garsonlara, Cedars-Sinai'deki hemşirelere açmıştık. Roxbury'deki City National şubesinden iki banka memuru da geldi. "Bize fırınlanmış ürünler getirirdi," demişlerdi. "Her zaman elinin altında bir telefon numarası hazır olurdu." Brentwood Country Club'dan çiftler vardı. Her perşembe annemle II Pastaio'da düzenli öğle yemeği yiyen Irene Newton da geldi. Hatta Carol'ın buz gibi bir martini içmek için gittiği Hotel Bel-Air'deki barmen bile. Herkesin bir hikâyesi vardı.

Annem, bir tarif için aradığınız ilk kişiydi (biraz soğan, sarımsak, bir tutam şekeri unutmayın) ve geceleri uyuyamadığınızda ise aradığınız son kişiydi (bir bardak limonlu sıcak su, lavanta yağı, magnezyum hapları). Herhangi bir tarifteki zeytinyağı ve sarımsak oranını tam olarak biliyordu ve üç kiler malzemesiyle kolayca akşam yemeği hazırlayabiliyordu. Tüm cevaplara sahipti. Öte yandan, ben bunların hiçbirine sahip değildim ve artık o da yanımda değildi.

"Merhaba." Eric'in içeriden seslendiğini duydum. "Herkes nerede?"

Eric benim kocamdı ve bugün buradaki son misafirimizdi. Olmamalıydı. Tüm zaman boyunca bizimle olmalıydı; sert, alçak sandalyelerde, erişte güveçleri, çalan telefon, kendilerine teyze diyen komşular ve kadınların bitmeyen rujlu öpücükleri arasında sıkışmış olmalıydı ama bunun yerine şu anda babamın evinin girişinde, içeriye kabul edilmeyi bekliyordu.

Gözlerimi kapattım. Belki onu göremezsem beni aramayı bırakırdı. Belki de bu gösterişli mayıs gününe, öğle yemeğinde cep telefonuyla yüksek sesle konuşan bir kadın gibi parlayan güneşe katlanırdım. *Seni buraya kim davet etti?*

Sigarayı kot pantolonumun cebine sıkıştırdım.

Onun olmadığı bir dünyayı henüz hayal edemiyordum; bunun neye benzeyeceğini, onun yokluğunda kim olacağımı... Salı günleri beni almaya gelmeyeceğini, evimin önündeki kaldırıma izinsiz park edip elinde bir torba dolusu şeyle –yiyecek, cilt bakım ürünleri, Off 5th'ten aldığı yeni bir kazak– içeri koşmayacağını algılamakta zorlanıyordum. Telefonunu ararsam sadece çalıp duracağını, diğer tarafta artık, *"Katy, tatlım. Bir saniye. Ellerim ıslak,"* diyecek kimsenin olmayacağını kavrayamıyordum. Onun bedeninin yokluğuyla –sıcak, misafirperver bedeninin– yüzleşebileceğimi asla hayal edemiyordum. Kendimi her zaman evimde hissettiğim o yer artık yoktu. Annem, görüyorsunuz ya, hayatımın en büyük aşkıydı. O, hayatımın en büyük aşkıydı ve ben onu kaybettim.

"Eric, içeri gel. Orada mı duruyordun?"

İçeriden babamın sesini duydum, Eric'i içeri davet ediyordu. Eric, kocam, Culver City'de, buradan on iki buçuk dakika uzakta, bizim evimizde yaşayan. Bu zor zamanlarda yanımda olmak için Disney'den izin almış, film yönetmeni olarak çalışan. Yirmi iki yaşımdan beri, sekiz yıldır birlikte olduğum. Çöpü atan, makarnayı nasıl haşlayacağını bilen ve klozet kapağını asla açık bırakmayan. En sevdiği dizi *Modern Family* olan ve *Parenthood*'un her bölümünde ağlayan. Daha dün gece, annemin tasarlamama yardım ettiği mutfakta, artık onunla evli kalıp kalamayacağımı bilmediğimi söylediğim adam.

Eğer annen hayatının aşkıysa, o zaman kocan senin için ne olurdu?

Eric beni gördüğünde, "Selam," dedi. Dışarı adım attı, gözlerini kıstı. Elini yarım bir şekilde salladı. Arkamı döndüm. Cam veranda masasının üzerinde yavaşça kıvrılan peynirler vardı. Dışarısı sıcak olmasına rağmen koyu renk kot pantolon ve yün kazak giymiştim çünkü evin içi buz gibiydi. Annem evi soğuk tutmayı severdi. Babam sadece evin hep olduğu hâlini bilirdi.

"Merhaba," dedim.

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de onun yanından geçip içeri girdim. Sıcaklığa rağmen ev her zamanki gibi misafirperverdi. Annem evcimen estetiğiyle saygı duyulan bir iç mimardı. Evimiz onun vitriniydi. Büyük mobilyalar, çiçek desenleri ve zengin dokulu kumaşlar. Ralph Lauren, Laura Ashley ile buluşuyor, çok güzel bir çift Tod's mokasen ve bembeyaz bir düğmeli gömlekle tamamlanıyordu. Tekstil ürünlerini severdi; ahşap, keten, güzel dikişin hissi...

Buzdolabında her zaman yiyecek, yan rafta şarap ve masada taze kesilmiş çiçekler olurdu.

Eric ve ben son üç yıldır bir ot bahçesi yapmaya çalışıyorduk.

Eric'e gülümsedim. Söyleyeceklerimi toparlamaya çalıştım ama bu artık tamamen imkânsızmış gibi geliyordu. Artık kim olduğumu bilmiyordum. Bunların hiçbirini onsuz nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Katy, yas tutuyorsun," demişti bana dün gece. "Krizdesin, şimdi buna karar veremezsin. İnsanlar savaşın ortasında boşanmaz. Biraz zaman tanıyalım."

Bilmediği şey, benim çoktan bunu yapmış olduğumdu. Aylardır düşünüyordum. Annem hastalandığından beri, Eric ile evli olmanın gerçekliğini düşünüyordum. Eric'ten ayrılma kararım, annemin ölümünden çok genel olarak ölümün kendisini hatırlamakla ilgiliydi. Yani kendime şunları sormaya başlamıştım: Hayatımın sonuna geldiğimde içinde ölmek istediğim evlilik bu muydu? Annemin hastalığı gibi zor bir süreci atlatmamı ve bir ihtimal ardından kalan günlerimde bana eşlik etmesini isteyeceğim evlilik bu muydu?

Henüz çocuğumuz yoktu, kendimiz hâlâ çocuktuk, değil mi?

Eric ve ben, ikimiz de yirmi iki yaşındayken, UC Santa Barbara'da son sınıf öğrencisiyken tanışmıştık. O, Doğu Yakası'ndan bir liberaldi, siyasete veya gazeteciliğe atılmak istiyordu. Ben ise Los Angeleslıydım, aileme ve palmiye ağaçlarına derinden bağlıydım ve evden gidebileceğim en uzak mesafenin iki saat olduğunu hissediyordum.

Birlikte bir dersimiz vardı; Sinema 101, ikimizin de geç kaldığı bir ön koşul dersi. Bahar döneminin ilk gününde yanıma oturdu; uzun boylu, şapşal bir çocuktu. Gülümsedi, konuşmaya başladık ve dersin sonunda buklelerimden birinin içinden bir kalem geçirdi. O zamanlar saçlarım uzun ve kıvırcıktı, henüz düzleştirip kontrol altına almaya başlamamıştım.

Kalemini geri çekti ve bukle de onunla gitti.

"Zıplıyor," demişti. Kızarıyordu. Bunu kendine güvendiği için yapmamıştı, başka ne yapacağını bilmediği için yapmıştı. Ve bunun rahatsız ediciliği, tamamen yabancı birinin kaleminin saçımda dolanmasının saçmalığı beni güldürmüştü.

Kahve teklif etti. Ortak alana yürüdük ve iki saat birlikte oturduk. Bana Boston'daki ailesinden, küçük kız kardeşinden, Tufts'ta üniversite profesörü olan annesinden bahsetti. Ailesindeki kadınları görme biçimini beğenmiştim. Onlardan bahsetme biçimini sevmiştim, sanki onlar önemlilermiş gibi.

Beni bir hafta sonrasına kadar öpmedi ama çıkmaya başladığımızda, işte o kadardı. Ara yoktu, ateşli kavgalar yoktu, uzun mesafeli ilişki yoktu. Genç aşkın olağan belirtilerinden hiçbiri yoktu. Mezun olduktan sonra New York'taki *Chronicle*'da işe girdi ve ben de onunla taşındım. Brooklyn, Greenpoint'te küçük, tek yatak odalı dairede düzen kurduk. Beni kabul eden herkes için serbest metin yazarı olarak çalıştım, çoğunlukla dil konusunda yardım için minnettar olan moda bloglarının sahipleri için. Yıl 2015'ti, şehir mali çöküşten kurtulmuştu ve Instagram yeni yeni her yerdeydi.

Los Angeles'a geri dönmeden önce iki yıl New York'ta kaldık. Ailemin evinin aşağısındaki Brentwood'da bir daire tuttuk. Evlendik, Culver City'de, daha uzakta bir ev satın aldık. Belki de yaşamak için çok genç olduğumuz bir hayat kurduk.

Annem geri taşındığımızda bana, "Babanızla tanıştığımda otuz yaşındaydım," demişti. "Çok fazla zamanın var. Bazen keşke bunu kullansan diyorum." Ama ben Eric'i seviyordum, hepimiz seviyor-

duk. Ve her zaman yetişkinlerin yanında gençlerden daha rahat hissetmiştim, on yaşımdan beri kendimi bir yetişkin gibi hissediyordum. Ve başkalarına da bir yetişkin olduğumu gösterecek tüm süsleri istiyordum. Genç yaşta başlamak doğru geliyordu. Ve zaman çizelgesine engel olamıyordum. Dün geceye kadar, aniden bunu yapabildiğim ana kadar engel olamamıştım.

"Postayı getirdim," dedi Eric. Annem ölmüştü. Herhangi bir kâğıt parçasında okunmaya değer ne yazabilirdi ki?

"Aç mısın?"

Babamın bunu Eric'e sorduğunu anlamam bir anımı aldı, cevabın aslında evet olduğunu anlamam ise bir saniyemi daha. Eric başını evet anlamında sallamıştı ve üçüncü saniyede, ikisinin de yemek yapmayı bilmediğini anladım. Annem babam için, hepimiz için yemek pişiriyordu; bu işte harikaydı. Özenli kahvaltılar hazırlardı; içi oyulmuş simitlerle keçi peynirli frittatalar, meyve salatası ve kapuçinolar. Babam beş yıl önce emekli olduğunda dışarıda yemek yemeye başlamışlardı, saatlerce verandada otururlardı. Annem pazar günleri New York Times'ı okumayı, öğleden sonraları buzlu kahve içmeyi severdi. Babam onun yaptıklarını severdi.

Chuck, yani babam, Carol'a tapardı. Ayı gökyüzüne onun astığını ve yıldızları onun boyadığını düşünürdü. Ama onun için öyle olmasa da derin bir sır vardı ki o da benim onun büyük aşkı olmamdı. Babamı kesinlikle severdi. Dünyada onunla değişebileceği bir adam olmadığına inanıyordum ama bizim ilişkimizin üzerinde başka hiçbir ilişki yoktu. Ben onun bir tanesiydim, tıpkı onun benim bir tanem olduğu gibi.

Annemle aramdaki aşkın, babamla olan aşkından daha gerçek, daha saf olduğuna inanıyordum. Ona *"Kime aitsin?"* diye sorsaydınız, cevabı Katy olurdu.

"Sen benim her şeyimsin," derdi bana. *"Sen benim tüm dünyamsın."*

"Buzdolabında kalan yemekler var," dediğimi duydum.

Marulları tabaklara koymayı, tavuğu ısıtmayı, pirinci babamın sevdiğini bildiğim şekilde çıtır çıtır yapmayı düşündüm.

Babam çoktan gitmiş, kaplarında şüphesiz yumuşamış olan La Scala* doğranmış salatalarının peşindeydi. Onları kimin ne zaman getirdiğini hatırlamıyordum, sadece orada olduklarını biliyordum.

Eric hâlâ kapıda duruyordu.

"Belki konuşabiliriz diye düşündüm," dedi bana.

Dün gece evden ayrıldım ve buraya geldim. Kendi anahtarımla binlerce kez yaptığım gibi içeri girdim. Merdivenlerden sessizce çıktım. Neredeyse gece yarısıydı ve başımı annemin ve babamın yatak odasına uzattım. Babamın derin uykuda olduğunu görmeyi bekliyordum ama orada değildi. Misafir odasına baktım ve onu orada da bulamadım. Merdivenlerden aşağı, aile odasına indim. Oradaydı; kanepede uyuyordu, çerçeve içindeki düğün fotoğrafları yerde duruyordu.

Üzerini örttüm. Kımıldamadı. Sonra yukarı çıktım ve annemle babamın yatağında, onun tarafında uyudum.

Sabah aşağı indiğimde babamı kahve yaparken buldum. Kanepeden bahsetmedim ve o da bana neden orada olduğumu veya nerede uyuduğumu sormadı. Birbirimizi hayatta kalmak için yaptıklarımızdan dolayı ve bu tuhaflıklar için affediyorduk.

"Katy," dedi Eric, ben cevap vermeyince. "Benimle konuşmalısın."

Ama konuşacak kadar kendime güvenmiyordum. Her şey o kadar hassastı ki adını bile söylesem, çıkan tek şeyin bir çığlık olacağından korkuyordum.

"Yemek yemek ister misin?" diye sordum.

"Eve gelecek misin?" Sesinde bir gerginlik vardı ve son birkaç aydır ilk kez olmasa da ikimizin de rahatsızlığa ne kadar alışkın olmadığımızı fark ettim. Dipten çıkmış bir hayatı nasıl yaşaya-

---

* La Scala doğranmış salata; kıyılmış marul, nohut, salam ve peynirden oluşan, ekşi hardal soslu bir İtalyan salatasıdır. -*en*

cağımızı bilmiyorduk. Bunlar ailelerimizin, yetiştirilme tarzımızın, evliliğimizin vaatleri değildi. Işıkla aydınlanmış bir dünyada vaatlerde bulunmuştuk. Bu sözleri karanlıkta nasıl tutacağımızı bilmiyorduk.

"Eğer benimle iletişim kurarsan sana yardım edebilirim," dedi Eric. "Ama benimle konuşman gerek."

"Konuşmam gerek," diye tekrarladım.

"Evet," dedi Eric.

"Neden?" Bunun kulağa ne kadar huysuzca geldiğini biliyordum ama kendimi çocuksu hissediyordum.

"Çünkü ben senin kocanım," dedi. "Hey, benim. Ben bunun için buradayım. Mesele bu. Yardım edebilirim."

Ani, tanıdık bir öfke ve o küstah, nabız gibi atan kelimelerle dolup taştım. *Ne yazık ki, yapamazsın.*

Otuz yıldır dünyadaki en iyi insana, en iyi anneye, en iyi arkadaşa, en iyi eşe –en iyisine– bağlıydım. En iyisi benimdi ve şimdi o gitmişti. Bizi bağlayan ip kopmuştu ve geriye ne kadar az şey kaldığına, diğer her şeyin ne kadar ikinci sınıf olduğuna şaşıyordum.

Başımı salladım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Eric bana bir yığın zarf uzattı.

"En üsttekine bakmalısın," dedi.

Aşağıya bir göz attım. *United Airlines* yazıyordu. Parmaklarımın kıvrıldığını hissettim.

"Teşekkürler."

"Gitmemi ister misin?" diye sordu Eric. "Sandviç falan alabilirim..."

Oxford gömleği ve hâkî şortuyla duruşuna baktım. Vücut ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Kahverengi saçları arkada çok uzundu, favorileri de öyle. Saçını kestirmesi gerekiyordu. Gözlüklerini takmıştı. Annem onunla tanıştığında, *aptalca yakışıklı* demişti.

"Hayır," dedim. "Sorun değil."

Annemle babama isimleriyle seslenirdi. Kapıda ayakkabılarını çıkarırdı ve çoraplı ayaklarını sehpanın üzerine koyardı. Buzdolabından kendi başına bir şeyler alır, sabunluk boşaldığında içine sabun doldururdu. Burası onun da eviydi.

"Gidip uzanacağım," dedim.

Ayrılmak üzereyken Eric uzanıp boştaki elimi tuttu. Soğuk parmak uçlarını avucuma bastırdığını hissettim. Sanki tek kelimeyi Morse koduyla söylüyorlarmış gibiydi. *Lütfen.*

"Daha sonra," dedim. "Tamam mı?"

Beni bıraktı.

Merdivenlerden yukarı çıktım. Ahşap kaplamalı koridorda ilerledim, bir zamanlar benim olan, üniversitedeki ikinci yılımda annemle yeniden dekore ettiğimiz ve sonra yirmi yedi yaşındayken tekrar dekore ettiğimiz odanın önünden geçtim. Çizgili duvar kâğıtları, beyaz yatak örtüleri ve *sweatshirt*ler ile yazlık elbiselerle dolu bir dolap vardı. Tüm cilt bakım ürünlerim, son kullanma tarihi geçmiş bir şekilde ilaç dolabında duruyordu.

"Burada her şeyiniz var," derdi annem. Geç olursa burada kalabileceğimi ve hatta bir diş fırçası bile almam gerekmemesini çok severdi.

Odasının girişinde durdum.

Birinin kokusunun kaybolması ne kadar sürerdi? O buradaydı, en sonunda. Hospis hemşireleri hayaletler gibi gelip gittiğinde oda hastalık gibi kokardı; bir hastane gibi, plastik ve sebze çorbası ile ekşimiş süt gibi. Ama şimdi, hastalığın tüm izleri gitmişken onun kokusu geri gelmişti, tıpkı bir bahar çiçeği gibi. Battaniyelerde, halıda, perdelerde asılı duruyordu. Dolabının kapılarını açtığımda, sanki içeride çömelmiş gibi oluyordu.

Işık düğmesini açıp elbiselerinin ve ceketlerinin; ütülenmiş, katlanmış ve asılmış kot pantolonlarının arasına oturdum. Onu içime çektim. Sonra dikkatimi tekrar elimdeki zarflara verdim. Sadece en üstteki kalana kadar yere kaymalarına izin verdim. Serçe parmağımı dikişe sokup kıpırdatarak açtım. Kolayca açılmıştı.

İçinde beklediğim gibi iki uçak bileti vardı. Carol Almea Silver, elektronik biletini taratmak için telefonunu kapı görevlisine uzatan bir kadın değildi. Düzgün bir yolculuk için düzgün bir bilet talep eden bir kadındı.

Positano. 5 Haziran. Altı gün sonra. Yıllardır konuştuğumuz anne-kız gezisi ortaya çıkmıştı.

İtalya, annem için her zaman özel bir yerdi. Babamla tanışmadan önceki yaz Amalfi Sahili'ne gitmişti. Küçük bir sahil kasabası olan Positano'yu "saf cennet" olarak tanımlamayı severdi. Tanrı'nın ülkesi. Oradaki giysileri, yemekleri ve ışığı severdi. "Ve dondurma da başlı başına bir öğün," derdi.

Eric ve ben balayımızda gitmeyi düşünmüştük –Roma'dan trene binip Capri'ye gitmeyi– ama gençtik ve bir ev için para biriktiriyorduk, bu yüzden tüm bunlar çok abartılı gelmişti. Sonunda Hawaii'ye ucuz bir uçak bileti bulup Grand Wailea Maui'de üç gece geçirmiştik.

Biletlere baktım.

Annem her zaman Positano'ya geri dönmekten bahsederdi. Önce babamla, sonra zaman geçtikçe benimle gitmeyi önermeye başlamıştı. Bu konuda kararlıydı, hafızasında her zaman yer etmiş olan bu yeri bana göstermek istiyordu. Kadın, eş ve anne olmadan hemen önce var olduğu bu kutsal yeri.

"Dünyanın en muhteşem yeri," derdi bana. "Oradayken öğlene kadar uyur ve sonra tekneyle suya açılırdık. Marinada Chez Black adında harika bir küçük restoran vardı. Makarna ve midye yerdik. Dün gibi hatırlıyorum."

Böylece gitmeye karar verdik. Önce bir fantezi olarak, sonra gevşek, geleceğe yönelik bir plan olarak ve sonra hastalandığında tünelin sonundaki ışık olarak. "Daha iyi olduğumda..." artık "Positano'ya gittiğimizde..." olmuştu.

Biletleri ayırttık. Krem ve beyaz yaz hırkaları sipariş etti. Büyük, geniş kenarlı güneş şapkaları. Sonuna kadar plan yaptık ve öyleymiş gibi davrandık. Ölmeden önceki haftaya kadar hâlâ

İtalya güneşinden bahsediyorduk. Ve şimdi yolculuk zamanı gelmişti ama o yoktu.

Sırtımı onun dolabının kenarına yasladım. Bir palto omzuma sürtünüyordu. Alt kattaki kocamı ve babamı düşündüm. Annem onlarla her zaman daha iyiydi. Eric'i Disney'deki işi kabul etmeye, zam istemeye, gerçekten istediği arabayı almaya, iyi bir takım elbiseye yatırım yapmaya teşvik etmişti. "Para her zaman gelir," derdi. "Bu deneyimden asla pişman olmayacaksın."

Annem, babamın ilk giyim mağazasını açmasına destek olmuştu. Kendi markasını yaratabileceğine ve ürünü kendilerinin üretebileceğine inanmıştı. Kalite kontrolden sorumluydu. Bir makara ipliğin ne kadar iyi olduğunu sadece bakarak anlayabiliyordu ve babamın sahip olduğu her giysinin kendi standartlarına uygun olduğundan emin oluyordu. Ayrıca telefonlara cevap vererek ve siparişleri alarak onun sekreteri olarak çalışıyordu. İşlerinde çalışan herkesi işe alıp eğitiyordu; onlara görünmez dikişi, pileleme ile fırfırlama arasındaki farkı öğretiyordu. Çalışanlarının ve çocuklarının doğum günü partilerini ve vaftizlerini planlıyordu. Cuma günleri her zaman kek pişiriyordu.

Carol çevresindekilere yardımcı olmak için hep oradaydı.

Ve ben de şimdi buradaydım, onun yokluğunda dolabında saklanıyordum. Onun yetkinliklerinden hiçbirini nasıl miras almamıştım? Onun ölümüyle nasıl başa çıkılabileceğini bilecek tek kişi gitmişti.

Kâğıdın parmaklarımın arasında hışırdadığını hissettim. Sıkıca tutuyordum.

Yapamadım. İmkânı yoktu. Bir işim vardı. Ve yas tutan bir babam. Ve bir kocam.

Aşağıdan tavaların takırtısını duyuyordum. Aletlere, dolaplara, mutfağın koreografisine yabancı, yüksek sesler...

Merkezimizi özlüyorduk.

Bildiğim şey: O, öldüğü bu evde değildi. Aşağıda, sevdiği mutfakta değildi. Aile odasında, battaniyeleri katlayıp düğün fotoğraflarını yeniden asmıyordu.

Bahçede, eldiven takmış, domates fidelerini budamıyordu. Hâlâ kendisi gibi kokan bu dolapta değildi.

O burada değildi ve bu nedenle ben de burada olamazdım.

Uçuş 363.

Onun ne gördüğünü, beni sevmeden önce neleri sevdiğini görmek istiyordum. Her zaman geri dönmek istediği, anılarında bu kadar güçlü bir şekilde beliren bu büyülü yeri görmek istiyordum.

Dizlerimi göğsüme çektim. Başımı dizlerime gömdüm. Arka cebimde bir şeyin ana hatlarını hissediyordum. Onu çıkardım ve şimdi sıcak ve buruşmuş sigara elimde dağıldı.

"Lütfen, lütfen," dedim yüksek sesle; onun, bu elbiselerle dolu dolabın bana bundan sonra ne yapacağımı söylemesini bekleyerek.

Duzenleme
Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

"Seni götürmemi gerçekten istemiyor musun?" diye sordu Eric.

Geri dönüp dönmeyeceğimi bile bilmediğim evimizin girişinde, kapıda valizlerimle, dikkatli bir çocuk gibi durdum.

Eric somon rengi bir polo tişört ve kot pantolon giymişti, saçları hâlâ yanlardan çok uzundu. Bu konuda hiçbir şey söylemedim, o da öyle. Kendisinin de saçını kestirmesi gerektiğini fark edip etmediğini merak ediyordum. Onun için tüm o randevuları ayarlamıştım. Birdenbire saçını kestirememesi düşmanca, kasıtlı bir saldırı gibi geliyordu.

"Hayır, Uber yolda." Telefonumu kaldırdım. "Bak, üç dakika."

Eric gülümsedi ama küçük ve hüzünlü bir gülümsemeydi. "Tamam."

Eric'e İtalya'ya gitmek istediğimi, anne-kız yolculuğunu tek başıma yapmak istediğimi söylediğimde, bunun harika bir fikir olduğunu söylemişti. Bir molaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu, gece gündüz annemle ilgilenmiştim. Aylar önce Santa Monica'daki bir reklam ajansında şirket içi metin yazarı olarak çalıştığım işimden izin almıştım. Annem tedavi için eve ilk geldiğinde ayrılmıştım ve ne zaman geri döneceğimi bilmiyordum. Kimse sormamıştı zaten. Bu noktada işin beni hâlâ bekleyip beklemediğinden bile emin değildim.

"Bu senin için iyi olacak," dedi Eric. "Kendini çok daha iyi hissederek geri döneceksin."

Mutfak tezgâhımıza oturuyorduk, aramızda bir kutu pizza vardı. Tabakları veya çatal bıçak takımlarını çıkarmaya zahmet etmemiştim. Kutunun yanında sadece bir peçete yığını vardı. Umursamayı bırakmıştık.

"Bu bir tatil değil," dedim.

Hayata yeni bir bakış açısıyla bakmanın önünde duran şeyin, İtalyan sahilinde geçirilen birkaç güneşli hafta olması fikrine içerlemiştim.

"Ben öyle demedim."

Onun hayal kırıklığını ve bunu kontrol etme isteğini de görebiliyordum. Ona karşı bir şefkat dalgası hissettim.

"Biliyorum."

"Hâlâ ilişkimiz hakkında konuşmadık."

"Biliyorum," dedim tekrar.

Birkaç gün önce eve dönmüştüm. Aynı yatakta uyumuş, sabah kahve yapmış, çamaşır yıkamış ve tabakları kaldırmıştık. Eric işine geri dönmüştü ve ben de ulaşmam gereken kişilerin listesini yapmıştım; yazılması gereken teşekkür notları, geri dönüş yapılması gereken telefon görüşmeleri, babamın kuru temizlemecisi.

Bu sadece eski rutinimize benziyordu. Bir restorandaki yabancılar gibi birbirimizin etrafında dolaşıyor, çarptığımızda selam vermek için duruyorduk.

"Eve geldin. Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Üniversitedeyken büyük bir sınavdan önce Eric, Three Pickles adlı bir şarküteriden bir sandviç getirirdi. İçinde İsviçre peyniri, roka ve ahududu reçeli vardı ve çok lezzetliydi. İlk buluşmalarımızdan birinde beni oraya götürmüştü ve benim için sipariş vermekte ısrar etmişti. Sandviçleri dışarı çıkarmış, bir kaldırım bulmuş ve paketlerini açmıştık. Benimki erimiş, renkli balmumu gibi görünüyordu ancak İsviçre sandviçinin biberli yeşillikler ve ekşi ahududu ile olan keskin tadı muhteşemdi.

"Bana güvenebilirsin," demişti Eric o zaman.

Haklı olduğunu biliyordum.

New York'a taşınmamızda, ilk evimizi satın almamızda ona güvenmiştim. Hatta annemin tedavisi boyunca bile ona güvenmiştim. Dördümüzün yaptığı planlar, bakımının en iyi olacağı yer, ilaçlar, denemeler.

Ama şimdi. Şimdi birine nasıl güvenebilirdim ki? Hepimiz ona ihanet etmiştik.

"Emin değilim," dedim. "Artık seninle evli kalıp kalamayacağımı gerçekten bilmiyorum."

Eric sanki karnına yumruk atmışım gibi nefes verdi. Öyle yapmıştım. Bu kaba ve sert bir hareketti, böyle söylememeliydim. Ama bana imkânsız bir soru soruyordu. Artık kavrayamadığım bir geleceği soruyordu.

"Bu acımasızca," dedi.

Eric bir dilim pizzayı peçetenin üzerine koydu. Şimdi böyle bir şey yapmak gülünçtü. Yemek yemek. Yemeye *başlamak*.

"Biliyorum. Üzgünüm."

Özrüm onu değiştirmişti. "Bunun üstesinden birlikte gelebiliriz," dedi. "Bunu başarabileceğimizi biliyorsun. Her şeyi birlikte atlattık Katy."

Bir dilim aldım. Yabancı bir nesne gibi geldi. Onu yiyip yememem gerektiğinden ya da dışarı çıkarıp ekip ekmemem gerektiğinden emin değildim.

Sorun şuydu ki, aslında her şeyi birlikte atlatmamıştık çünkü daha önce hiçbir şey atlatmamıştık. Şimdiye dek. Hayatımız açık bir yolun kolaylığıyla akıp gitmişti. Hiçbir çıkıntı, hiçbir tümsek yoktu, sadece gün batımına doğru uzanan uzun bir yol vardı. Birçok yönden, yirmi iki yaşında tanıştığımız aynı insanlardık. Farklı olan şey nerede yaşadığımızdı, nasıl yaşadığımız değil. Geçtiğimiz sekiz yılda ne öğrenmiştik? Bizi bu durumdan kurtaracak hangi becerileri edinmiştik?

"Bu benim için çok fazla," dedim.

"Sadece bunun bir parçası olmak istiyorum." Bana iri, yuvarlak, kahverengi gözleriyle baktı.

Eric ve ben nişanlanmadan önce, annemle babamdan izin istemişti. Elbette orada değildim ama Eric bir akşam işten sonra evlerine gittiğini söyledi. Annemle babam mutfakta yemek hazırlıyorlardı. Bunda alışılmadık bir şey yoktu. Eric ve ben sık sık annemle babamın evine uğrardık; ayrı ayrı ve birlikte. Bu özel akşamda onlarla oturma odasında konuşup konuşamayacağını sormuştu.

Culver City'deki eve yeni taşınmıştık. Yirmi beş yaşındaydım ve üç yıldır birlikteydik, bunlardan ikisini New York'ta, ailemden uzakta geçirdik. Şimdi ise evdeydik ve onların yanında birlikte bir hayat kurmaya hazırdık.

"Kızınızı seviyorum," demişti Eric yerleştiklerinde. "Onu mutlu edebileceğimi düşünüyorum. Ve ikinizi de seviyorum. Ailenizin bir parçası olmaktan hoşlanıyorum. Katy'ye evlenme teklif etmek istiyorum."

Babam çok heyecanlanmıştı. Eric'i seviyordu. Eric'in ailemize uyum sağlama biçimi, babamın hâlâ patron olmasına izin veriyordu. İkisine de sorsanız, yapının değişmesine gerek yoktu.

Sessiz olan annemdi.

"Carol," demişti babam. "Ne düşünüyorsun?"

Annem Eric'e bakmıştı. "İkiniz de buna hazır mısınız?"

Annem, nezaketinin ve misafirperverliğinin yanı sıra, kendisine saygı duyulan ve biraz da korkulan bir açık sözlülüğe sahipti. Durumu olduğu gibi anlatabiliyordu ve anlatmıştı da.

"Onu sevdiğimi biliyorum," demişti Eric.

"Aşk güzeldir," demişti annem ona. "Ve bunun ne kadar doğru olduğunu biliyorum. Ama ikiniz de çok gençsiniz. Yerleşmeden önce biraz daha yaşamak istemez misiniz? Yapılacak çok şey ve evlenmek için çok zaman var."

"Hayatımı onunla yaşamak istiyorum," demişti Eric. "Yaşayacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ve birlikte yaşamak istiyorum."

Annem gülümsemişti. "Peki," demişti. "O zaman tebrikler."

Aramızda pizza kutusu duran masanın karşısındaki Eric'e ba-

karken, annemin ilk baştaki tereddüdünün belki de haklı olduğunu düşündüm. Daha fazla yaşamalıydık. Ettiğimiz yeminleri gerçekten anlamamıştık. *İyi günde ve kötü günde.* Çünkü şimdi buradaydık, hayatın bize sunduğu her şeyi deneyimliyorduk ve bu bizi kırmıştı. Beni kırmıştı.

"İtalya'ya gideceğim," dedim ona. "O seyahate çıkacağım. Ve sanırım ben yokken biraz mola vermeliyiz."

"Pekâlâ, İtalya'da olacaksın," dedi. "Bu yüzden mola kaçınılmaz görünüyor." Gülümsemeye çalıştı.

"Hayır, bir ara vermek gibi," dedim.

O an ikimizin de bir ara vermenin şehir dışına doğru hızla giden bir araba değil de havada asılı kalan gülünç ve imkânsız bir fikir olduğu o *Friends* bölümünü düşündüğümüzü biliyordum. Bu neredeyse beni güldürecekti. Elini tutmak, televizyonu açıp yan yana sokulmak için ne gerekiyordu? Yaşananların aslında yaşanmadığını iddia etmek için?

"Ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

Buz gibi hissettim. Bunu kemiklerime kadar hissettim. "Belki," dedim. "Buna ne ad vereceğimi bilmiyorum Eric."

İfadesi donuklaştı. Bu, daha önce ondan hiç görmediğim bir bakıştı. "Eğer istediğin buysa," dedi.

"Şu anda ne istediğimi bilmiyorum, sadece burada olmamak istiyorum. Elbette sen de kendi seçimlerini yapmakta özgürsün."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlama gelmesini istiyorsan o. Şu anda senden sorumlu olamayacağım anlamına geliyor."

"Sen benden sorumlu değilsin, benimle evlisin."

Ona baktım ve o da bana baktı. Kalktım, bulaşıkları bulaşık makinesine koydum ve sonra yukarı çıktım. Eric bir saat sonra yatağa geldi. Uyumuyordum ama ışıklar kapalıydı ve ben de hafif bir horlamanın ritmine göre nefesimi ayarlayarak numara yapıyordum. İçeri süzüldü ve vücudunu benimkinin yanında hissetim. Bana doğru uzanmamıştı, uzanmasını beklemiyordum. Aramız-

daki boşluğun ağırlığını, yirmi santimin ne kadar geniş ve gergin olabileceğini hissetim.

Ve şimdi ise Uber geldi.

Telefonum bilmediğim bir numarayla yanıp sönüyordu. Şoför. Açtım.

"Hemen geliyorum," dedim.

Eric iç çekti ve sonra bir nefes verdi.

"Seni havaalanından ararım," dedim.

"Dur, sana yardım edeyim."

Şoför arabadan inmedi. Eric valizlerimi arabaya götürdü ve onları açık bagaja koydu.

Annemle birlikte seçtiğimiz elbiseler, ayakkabılar ve şapkalarla dolulardı. Ne zaman bir seyahat için valiz hazırlasam, sadece bir hafta sonu bile olsa, annem gelirdi. El bagajına on tane kıyafet sığdırmayı bilirdi. *"İşin sırrı yuvarlamakta, Katy."* Ve bir kot pantolonun tüm hafta dayanmasını sağlıyordu. Aksesuarların kraliçesiydi. Bandana olarak ipek bir kemer, beyaz bir gömleği gündüzden geceye taşımak için iri bir kolye.

Eric işini bitirdiğinde birbirimize baktık. Los Angeles'ta mevsim dışı serin bir haziran günüydü. Üzerimde kot pantolon, bir tişört ve kapüşonlu bir *sweatshirt* vardı. Çantamda kocaman bir kaşmir atkım vardı çünkü annem bana her zaman bir tane taşımayı öğretmişti. "Herhangi bir pencere kenarına kıvrılabilirsin," derdi.

"O zaman, iyi yolculuklar," dedi Eric. Rol yapmada hiçbir zaman iyi değildi, ben daha iyiydim. Konuşmamızın ağırlığı aramızda asılı kalmıştı. Önümüzdeki durumun aciliyeti -bir ayrılık, boşanma?- zaten artık çoktan iki yabancı olmuş olabileceğimiz gerçeğiyle doğrudan çelişiyordu. Şimdi zıt taraflarda duruyorduk. Kısa bir anlığına düşündüm: Elbette insanlar savaşlarda boşanırdı. Her şey yok olduğunda çamaşır yıkamaya nasıl devam edebilirdin ki?

Eric'in yüzündeki acıyı gördüm ve ona güven vermemi istediğini biliyordum. Ona onu sevdiğimi, bunu çözeceğimizi söyleme-

mi istiyordu. Onun olduğumu. *Eşin geri gelecek,* dememi istiyordu. *Hayatın geri gelecek.*

Ama bunu yapamazdım. Çünkü eşinin veya hayatın nereye gittiğini bilmiyordum.

"Evet, teşekkür ederim."

Bana sarılmak için hareket etti ve ben de refleks olarak geri çekildim. İnsanlar muhtemelen geçtiğimiz haftalarda bana sarılmıştı; tüm o ziyaretçiler kollarını bana dolamış, yüzlerini boynuma gömmüş olmalılardı ama hatırlayamıyordum. Sanki aylardır dokunulmamış gibi hissediyordum.

"Aman Tanrım, Katy, şaka mı yapıyorsun?" Eric ellerini yüzüne koydu. Şakaklarındaki deriyi ovdu. "Lanet olsun, ben de onu çok seviyordum, biliyorsun."

Başını ellerinin arasına aldı. Bu hafta ağlamıştı. Anma töreninde ve annemin şivasının ilk gününde ağlamıştı. Hem annesi ve kız kardeşi gelip ailemize başsağlığı dilediğinde hem de ayrılırken ağlamıştı. Babama ve annemle babamın en yakın arkadaşları Hank ve Sarah'ya sarıldığında ağlamıştı. Onun kederi hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Bunun gerçek olduğunu, onunla olan kendi bağlantısına dayandığını biliyordum ama yine de bu bana abartılı geliyordu. Kilit altında tutulması gereken bir şeyi dansa kaldırıyormuş gibi hissediyordum. Keşke dursaydı.

Alt dudağı titredi, tutmaya çalıştı ama yapamadı. Bu duygu ondan daha büyüktü ve şimdi onu parçalıyordu.

Elimi omzuna koydum ama içimde hissetmem gereken şeyi hissetmiyordum. Ona karşı koruyucu hissetmiyordum, ona acımıyordum. Merhamet hissetmiyordum ve bu benim acımı harekete geçirmiyordu. Çok korkuyordum. Onun acısını görmeme izin verirsem benimki ne olacaktı? Annem öldüğünden beri ağlamamıştım. Onunla baş edemezdim, özellikle yakalamam gereken bir uçak varken.

"Gitmem gerek," dedim ona. "Üzgünüm, Eric."

Eric, ona kızgın olmadığım sürece ona asla *Eric* demediğimi söylerdi. Asla, "Eric, gel bana sarıl," olmazdı. "Eric, çöp günü," ya da

"Eric, bulaşık makinesi dolu," olurdu. Ama bunun doğru olduğundan emin değildim. Onun için milyonlarca lakabım vardı. *Bebeğim, tavşanım* ve *acı sos*. Ama *Eric* benim en sevdiğim sevgi sözcüğüydü. İsmini kullanmayı severdim. İsminin özgünlüğünü severdim. Sadece bir tane. Eric.

Ben romantik biri değildim ve özellikle duygusal biri olduğumu düşünmüyordum. Ben Carol'ın kızıydım, nötr bir renk paletinin ve mizacın önemini anlayan bir kadındım. Ama Eric öyleydi. Bir sürü fişi, sinema bileti, konser kuponları vardı. Bunları garajdaki ayakkabı kutularında saklıyorduk. *Forrester'ı Bulmak*'ı izlerken ve *New York Times*'daki Modern Aşk köşesini okurken ağlayan bir adamdı.

Elimi çektim. Avucunu yüzünde gezdirdi. Nefes verdi. Sonra derin bir nefes daha aldı ve verdi.

"Gitmeliyim," dedim son kez.

Başını salladı. Hiçbir şey söylememişti.

Ve işte öylece arabaya bindim. Rahatlamaya yakın bir duygu hissediyordum ama daha ağır, daha yoğundu.

Şoför zaten biliyor olsa da "Los Angeles Havalimanı," dedim. Bir uygulaması vardı ve çoktan rotayı çizmişti.

"Yirmi üç dakika," dedi bana. "Ne güzel bir gün ve trafik de yok!"

Dikiz aynasından gülümsedi. *Bilmiyor,* diye düşündüm arabayla uzaklaşırken. *Burada, arka koltukta artık güzel günlerin olmadığını bilmiyor.*

Düzenleme
Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Positano'ya ulaşmak kolay değildi. Önce Roma'ya uçmanız, ardından Roma Havaalanı'ndan tren istasyonuna gitmeniz gerekiyordu, bu noktada Napoli'ye giden bir trene binmeliydiniz. Napoli'den Positano'ya sahil boyunca giden bir araç bulmanız gerekirdi. Los Angeles'tan ayrıldıktan on üç saat sonra Roma'ya şaşırtıcı derecede dinlenmiş bir şekilde indim. İyi bir uçak yolcusu değildim, hiç olmamıştım. Ve bu şimdiye kadar yaptığım en uzun yolculuktu, tek başıma yaptığım tek yolculuk olmasından bahsetmiyorum bile. Ama uçuşta garip bir şekilde sakindim. Hatta uyumuştum.

Tren istasyonu kısa bir taksi mesafesindeydi; Napoli'ye yolculuk ise İtalyan kırsalının manzaraları eşliğinde geçen bir buçuk saatlik güzel bir seyahatti. Treni her zaman sevmiştim. Eric ve ben New York'ta yaşarken, ailesini görmek için bazen Boston'a trenle giderdik. Bunun dramasını severdim; dışarıya bakıp hangi mevsim olduğunu, mevsimin orada sergilendiğini görebiliyordunuz. Sonbaharda kırmızı ve yanık turuncu yapraklar, aralık ayında yerde kar, basılı bir takvimdeki kırmızı bir keçeli kalemle işaretlenmiş gibi tatilleri müjdeliyordu.

İtalyan kırsalı tam da hayal ettiğiniz gibiydi; yeşil tepeler, küçük evler, çiftliklerin bej tonları, gökyüzünün parlak su mavisiyle karışıyordu.

Ninova

Napoli tren istasyonuna vardığımda ve Hotel Poseidon'dan bir adamın *Katy Silver* yazan bir tabela tuttuğunu gördüğümde gülümsedim.

Erewhon'da değildim, haftalık alışverişi yaparken onu arayıp zeytinyağında iki al bir öde indirimleri olduğunu ve isteyip istemediğini sormuyordum. Fryman Kanyonu'nun dibinde değildim, patikaya bakıp hafta sonu yürüyüşümüze katılmasını beklemiyordum. Pressed Juicery'de değildim, geniş kenarlı şapkasıyla San Vicente'de yürüyüp ikimize de bir Greens 3 almasını beklemiyordum. Evimde değildim, onun evinde değildim. Yeni bir yerdeydim; çevik, tetikte ve anda olmam gereken bir yerde. Bu bir yıldır, belki de hiç olmadığım bir şekilde beni ana zorluyordu. Annem hasta olduğunda, her şey gelecekle ilgiliydi; gelecekte ne olacağı ve ne olabileceği endişesiyle. Burada bunu düşünmeye yer yoktu, sadece eyleme yer vardı.

Hotel Poseidon'u seçmiştik çünkü annemin yıllar önce kaldığı yere çok yakındı ve ayrıca sevgiyle hatırladığı bir oteldi. "En nazik personel oradaydı," derdi. "Gerçekten iyi insanlardı." Otel eskiydi, annem her şeyin İtalya'da eski olduğunu söylerdi. Ama büyüleyici, güzel ve sıcaktı. Annemin söylediğine göre çok fazla karaktere ve hayata sahipti. Ve terası ölmeye değerdi, bir şekilde sürekli güneş ışığıyla yıkanıyordu.

Çantamı Renaldo adlı şoföre uzattım –otel beni tren istasyonundan alması için birini gönderecek kadar nazikti– ve sedan tipi arabanın arkasına bindim. Araba bir Mercedes'ti, Avrupa'daki birçok sıradan taksi gibi ama yine de lüks hissettiriyordu. Bir Honda Civic beni Los Angeles Havalimanı'na bırakmıştı.

"Buongiorno, Katy," dedi Renaldo. Elli yaşından büyük olmayan, bastırılmış bir gülümsemesi ve hayal ettiğim kadarıyla sabırlı bir mizacı olan tıknaz bir adamdı. "Napoli'ye hoş geldin."

Napoli'den çıkış yolu tablo gibiydi –kadınların ipe çamaşır astığı apartmanlar, küçük pişmiş toprak evler, yabani yeşillikler– ama sahile vardığımızda gerçek zevk başlıyordu. Amalfi Sahili

önümüzde uzanmaktan çok, bizi daha yakına çağırıyordu. Berrak mavi denizin belirtileri, yamaca inşa edilmiş evler...

"Kesinlikle muhteşem," dedim.

"Bekle," dedi Renaldo bana. "Sen bekle."

Sonunda Positano'ya vardığımızda ne demek istediğini anlamıştım.

Dönen yolun yukarısından kasabanın tamamını görebiliyordunuz. Renkli oteller ve evler, sanki oraya boyanmış gibi kayalara oyulmuştu. Tüm kasaba, deniz koyunun etrafına inşa edilmişti. Okyanusun performansının tadını çıkaran bir amfi tiyatro gibi görünüyordu. Mavi, ışıltılı, muhteşem su.

"Bellissima, değil mi?" dedi Renaldo. "Fotoğraf için iyi."

Arabanın yan tarafına tutunup camı açtım.

Hava sıcak ve yoğundu; yavaş yavaş, şehre gittikçe daha da yaklaştıkça ağustos böceklerinin seslerini duymaya başlamıştım. Yazın keyfi tüm hızıyla devam ederken ötüyorlardı.

Seyahat için haziran ayını seçmiştik çünkü turist sezonunun biraz önündeydi. "Temmuz gelince burası bir tımarhane olur", derdi annem. Haziran ayında her şey biraz daha az turistik, biraz daha az kalabalıkken gitmek en iyisiydi. İnternet fenomenleri tarafından itilmeden sokaklarda dolaşabilmek istiyordu.

Arkadaşlarım, akşam yemeği rezervasyonları ve ziyaret edilecek yerlerin listesini göndermişti. Capri'ye günübirlik geziler için kiralanacak tekneler, okyanus kıyısındaki su taksisi hizmeti gerektiren plaj kulüpleri. Tepelerde menüleri olmayan ve çiftlikten taze yiyeceklerle dolu sonsuz sayıda yemek sunan restoranlar. Hepsini anneme göndermiştim ve her şeyi o planlamıştı. Elimde dakikasına kadar işaretlenmiş güzergâhımız vardı. Onu çantama koydum.

Aşağı inerken küçük kasaba yaz hayatının kıpırtılarıyla karşılaştım. Yaşlı kadınlar verandalarda durup sohbet ediyorlardı. Vespalarda erkekler ve kadınlar, öğleden sonra geç saatlerdeki aktivitelerin sesleri vardı. Küçük kaldırım boyunca uzanan birkaç turist telefonlarını çıkarmış, fotoğraf çekiyordu. İtalya'da yaz mev-

simiydi ve saat beşe yaklaşsa da hava hâlâ parlak ve güneşliydi. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve Tiren Denizi parıldıyordu. Beyaz tekneler, çiçek tarhları gibi sıralar hâlinde suyun üzerinde duruyordu. Ölçülemeyecek kadar güzeldi, güneş her şeye aynı anda dokunuyor gibi görünüyordu. Nefes verdim, verdim ve verdim.

"Ah, işte geldik," dedi Renaldo.

Şehrin geri kalanı gibi yamaca yerleşmiş olan Hotel Poseidon'a yanaştık. Giriş tamamen beyazdı, merdivenleri yeşil halıyla kaplıydı. Girişin yanındaki saksılarda parlak renkli çiçekler vardı.

Arabanın kapısını açtığımda sıcak hava dalgası tarafından karşılandım ama bu davetkâr hissettiriyordu. Beni kucaklayan sıcak hava hiç de bunaltıcı değildi.

Renaldo valizlerimi bagajdan çıkarıp onlarla birlikte merdivenleri tırmandı. Havaalanında bozdurduğum parayı çıkardım, Carol'ın kurallarından biri havaalanında asla para bozdurmamaktı, döviz kurunun berbat olduğunu söylerdi ama ben çaresizdim ve ona birkaç tane yeni nakit para uzattım.

"Grazie," dedim.

"Positano'muzun tadını çıkar," dedi bana. "Çok özel bir yer."

Girişe giden basamakları tırmandım ve açık lobiden gelen serin bir hava akımıyla karşılandım. Solda, sarmal bir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Karşılama masası sağdaydı ve arkasında ellili yaşlarında görünen bir kadın vardı. Sırtından aşağı doğru salınan uzun, koyu saçları vardı. Yanında da anlaşılır, telaffuzu düzgün bir şekilde İtalyanca konuşan genç bir adam vardı.

"Ovviamente abbiamo un restaurantrante! È il emigliore!"*

Kadına el salladım, o da sıcak ve misafirperver bir şekilde gülümsedi.

"Buonasera, signora. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu kadın çok güzeldi.

"Merhaba. Giriş yapıyorum. Silver adına."

---

* Elbette bir restoranımız var! En iyisi! -*en*

Bir şey göğüs kafesime vurdu, soğuk ve sertti.

"Evet." Kadının yüzü şefkatle doldu. Gözlerinin ardında bir şefkat vardı. "Bu hafta sadece sen bizimlesin, sì?"

Başımı salladım. "Sadece ben."

"Hoş geldiniz," dedi elini kalbine koyarak. Yüzünde bir gülümseme vardı. "Positano yalnız kalmak için ve Hotel Poseidon da arkadaş edinmek için harika bir yer."

Bana 33 numaralı odanın anahtarlarını verdi. Merdivenlerden giriş katına çıktım, sonra da küçük asansörle üçüncü kata çıktım. Makine hareket etmeden önce kapıları kapatmam gerekiyordu. İki kat yukarı çıkmak yaklaşık beş dakika sürdü ve burada kaldığım süre boyunca merdivenleri kullanmaya karar verdim. Bu, Carol Silver'ın kurallarından biriydi: Merdivenleri kullanabiliyorsanız asla asansöre binmeyin, böylece hayatınızda bir gün bile spor yapmak zorunda kalmazsınız. New York'ta yaşarken bu kesinlikle doğruydu ancak Los Angeles'ta pek işe yaramıyordu.

Odam koridorun sonundaydı. Hemen dışarıda ödünç kitaplarla dolu küçük bir kitaplık vardı. Anahtarı kullanıp kapı kolunu çevirdim.

Odanın içerisi sade ve ışıkla doluydu. Beyaz çarşaflar ve küçük yorganlarla yapılmış iki tane tek kişilik yatak, iki uyumlu şifonyerin karşısında duruyordu. Odanın bir tarafında bir dolap, diğer tarafında ise öğleden sonra güneşini karşılayan sonuna kadar açık Fransız kapılar vardı. Kapılara yürüdüm ve terasa çıktım.

Oda küçük olsa da teras neredeyse geniş sayılırdı. Tüm kasabayı görüyordu. Panoramik manzara, yamaçtan otellere, evlere, dükkânlara ve denize kadar uzanıyordu. Hemen sol altımda yüzme havuzu vardı. Bir çift suyun içinde kenardan sarkıyordu ve kenarda şarap kadehleri vardı. Şıpırtıları, bardakların şıkırtısını ve kahkahaları duyuyordum.

Buradayım, diye düşündüm. Altımda gerçekten İtalya vardı. Ailemin çalışma odasında veya Culver'daki kanepede film izlemiyordum. Bu bir film müziği veya fotoğraf değildi. Gerçek hayat-

tı. Dünyanın çoğu yerini hiç görmemiş, hiç tanışmamıştım. Ama şimdi buradaydım. Bu da bir şeydi. Bir başlangıçtı.

Temiz havayı içime çektim, yazın dolup taşan bu yeri. Burada çok fazla güzellik vardı; o haklıydı.

İçeri geri döndüm, duş aldım. Annemin kızıydım, hemen her şeyi çantadan çıkardım ve sonra tekrar terasa çıktım. Bir şezlonga oturup ayaklarımı altıma aldım. Etrafımı İtalya sarmıştı. Havanın sıcaklık, yemek ve anılarla dolu olduğunu hissediyordum.

"Başardım," dedim ama sadece ben duyabiliyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şehir çanları yediyi gösteriyordu. Positano'da akşam vaktiydi. Annemin Santa Maria Assunta Kilisesi'nden ve kasabada saatin geldiğini haber veren çan seslerinden bahsettiğini hatırlıyordum. Çok uzaklardan, mesafeli, düşsel sesler geliyordu, iPhone'umdaki "Beacon" alarm sesinden çok farklıydı.

Dolaba gidip getirdiğim elbiseleri buldum. Kısa, beyaz fırfırlı bir elbise seçtim ve altın rengi bir çift parmak arası terlik giydim. Duştan sonra kuruyan saçlarım sırtımdan aşağı kıvırcık bukleler hâlinde iniyordu. Normal hayatımda fön çekip düzleştirmeye başlardım ama son birkaç haftadır haftada iki kere yıkamaktan başka bir şey yapamıyordum. Saçlarım, uzun süre cansız bir şekilde asılı kalmıştı, şekil verilmeden ne yapacağını bilemiyordu. Ama şimdi bukleler geri geliyor, orijinal formuna dönüyordu.

Cildime biraz renkli nemlendirici, yanaklarıma da allık sürdüm. Dudak parlatıcımı da sürdüm, oda anahtarımı aldım ve aşağı indim.

Resepsiyondaki kadının talimat verdiği gibi ikinci kata geldim, havuz ve teraslı bir restoranla karşılaştım.

Annem bana tüm kasabanın üzerinde asılıymış gibi duran terastan bahsetmişti.

Çiftler, manzaraya bakan kırmızı döşemeli beyaz sandalyelerde oturuyordu ve beyaz yakalı gömlekli garsonlar parlak Aperol spritz-

Ninova

ler ve atıştırmalıklarla dolu küçük seramik tabaklar taşıyorlardı; dolgun yeşil zeytinler, el yapımı patates cipsleri, tuzlu kajular.

Genç bir adam yanıma yaklaştı. Siyah pantolon giyiyordu ve üzerinde otelin restoranının adı olan *Il Tridente*'nin kırmızı harflerle işlenmiş olduğu beyaz bir gömlek vardı.

"Buonasera, signora," dedi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Seyahat planımı yukarıda bıraktığımı fark etmiştim. Bu gece için burada veya başka bir yerde rezervasyonumuz olup olmadığını bilmiyordum ama tren istasyonunda yedi saat önce yediğim paniniden beri bir şey yememiştim.

"Burada akşam yemeği yemek mümkün mü?" diye sordum.

Gülümsedi. "Elbette," dedi. "Her şey mümkün. Hizmetinizdeyiz."

"Grazie," dedim. Kulağa sert ve çok Amerikanvari gelmişti. "Teşekkür ederim."

Terasta onu takip etmem için işaret etti. "Bu taraftan."

Terasın yarısı havuz ve şezlonglarla doluydu, içecek ve yiyecek için bir sıra küçük masa vardı ancak sağda asma ve çiçeklerle dolu, tepesine ışık gibi asılmış fenerlerle kapalı bir alan vardı. Beyaz ve kırmızı kareli kumaşla kaplı beyaz metal masalar vardı ve ince kravatlı garsonlar cam kapılardan girip çıkıyordu.

"Sizin için," dedi. "Sunduğumuz en iyi masa."

Beni terasın kenarında, ferforje çitin hemen önündeki iki kişilik bir masaya götürdü. Manzara nefes kesiciydi. Sanki hiç batmayacakmış gibi görünen bir güneşe ön sıradan bir koltuk. Etraftaki ışık altın rengi, sıvı ve ağırdı, sanki ikinci kadeh şarabına yeni başlıyormuş gibiydi.

"Burası çok güzel," dedim. "Daha önce böyle bir yer görmemiştim." Her köşe fotoğraflanmak için yalvarıyordu. Yukarıya sakladığım kamerayı düşündüm. Yarın.

Gülümsedi. "Mutlu olmanıza çok sevindim, Bayan Silver. Yardım etmek için buradayız."

Ayrıldı ve elinde bir menü, bir şişe durgun su ve bir sepet ekmekle başka bir genç garson geldi.

Beyaz peçeteyi açtım ve fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak bir dilim ekmek çıkardım. Mavi balık çizilmiş oval bir tabağa biraz zeytinyağı döktüm ve batırdım. Ekmek lezzetliydi, zeytinyağı keskindi. Hemen iki dilim daha yedim.

"Yiyecek ve içecek bir şey?"

Garson geri döndü, ellerini iki yanına sıkıştırmıştı.

"Ne önerirsiniz?" diye sordum. Menüyü bile açmamıştım.

Biz evde yemek yapmazdık, çoğunlukla sipariş verir veya annemlerin evine giderdik. Eric İtalyan yemeklerini severdi ancak İtalyan mutfağına minik benzerlikler bile onu tatmin ederdi. Pecorino'dan veya bazen Fresh Brothers'tan pizza alırdık. Wokshop'tan Çin yemeği, CPK'dan salata alırdık. Haftada bir kez marketten (Bristol Farms veya Whole Foods) bir kızarmış tavuk, birkaç torba brokoli ve havuç alırdım. Annemin mutfaktaki becerisini miras almadığım için Eric adına hep biraz üzülürdüm ama o her zaman bir sandviçin onu bir biftek kadar mutlu ettiğini söylerdi.

Hiç tek başıma dışarıda yemek yemiş miydim, emin değildim. Biraz sohbet olmadan bir masaya oturduğumu, bir peçete açtığımı, bir kadeh şarap içtiğimi ve bir çatal aldığımı hatırlamıyordum.

Gülümsedi. "Domates salatası ve ev yapımı ravioli. Basit. Mükemmel. Şarap da ister misiniz?"

"Evet." Kesinlikle evet.

"Harika, signora. Çok mutlu olacaksınız."

Menüyü de alarak gitti ve ben sandalyeme yaslandım. Buradaki annemi, yıllar öncesini düşündüm. Aynı manzaraya baktım. Genç ve kaygısızdı, geleceğinin ona neler getireceğini veya işlerin nasıl sonuçlanacağını hiç bilmiyordu. *Keşke boş bir sayfam olsaydı*, diye düşündüm. Kendimi bu kadar derinden bağlamamış olsaydım; evlilik, bir ev, en azından yıkım olmadan değiştirilmeyen bir hayat.

"Bayan Silver."

Arkamdan bir ses duydum. Resepsiyondaki kadındı. Ellerini önünde tutarak ayakta duruyordu. Üzerinde düğmeli bembeyaz bir gömlek ve bir kot pantolon vardı.

"Merhaba, iyi akşamlar," dedim.

"Evet, iyi akşamlar. İyi görünüyorsunuz. Positano size şimdiden yaramış."

Elbiseme baktım. "Çok teşekkür ederim."

"Alışabildiniz mi?"

Başımı salladım. "Evet, burası muhteşem, teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Güzel. Benim adım Monica. Aşağıda düzgünce tanışamadığımızı fark ettim. Burası benim otelim. Bir şeye ihtiyacınız olursa bize sorabilirsiniz, tamam mı? Burada sizin aileniz bizleriz."

"Tamam," dedim. "Gerçekten minnettarım."

"Yarın bir tekne turunuz var. Da Adolfo plaj kulübüne ve öğle yemeği için bir rezervasyon. Sezonun başlarındayız, bu yüzden farklı bir zamana planlamak isterseniz sorun olmaz. Belki yarın burada dinlenebilir ve kasabayı biraz keşfedebilirsiniz."

Sıcak, açık bir gülümsemeyle bakıyordu. Geriye kalan şezlonglara baktım.

"Harika olur," dedim. "Teşekkür ederim. Kulağa daha hoş geliyor."

"Mükemmel," dedi. "Tony bana bu gece ricotta ravioli yiyeceğinizi söyledi. Mükemmel bir seçim. Her zaman biraz limon koyarım, canlandırmak için. Umarım beğenirsiniz."

Güldüm. Bu beni şaşırtmıştı, o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Benim yerime o seçti."

"Garsonların her zaman yemeği, inşaatçıların da odunu seçmesine izin verilmeli," dedi. "Babamın söylediği bir şey."

Geri çekilmeye başladı ve onu durdurdum. "Monica," dedim. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Rica ederim." Terası inceledi. "Harika bir gece." Dikkatini tekrar bana verdi. "Yarın birkaç günlüğüne iş için Roma'ya gidiyorum ancak ihtiyacınız olan her şeyle personelim ilgilenecek. Konaklamanızın keyifli geçmesini umuyoruz, Bayan Silver. Buraya, bize geldiğiniz için çok mutluyuz."

Ve gitti.

Buraya, bize geldiğiniz için.

Annem doğduğum zamanın hikâyesini anlattığında, buz gibi soğuk bir kış gecesi olduğunu söylerdi. O zamanlar Sunset Bulvarı'na çok da uzak olmayan Silver Lake'te bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Anneme göre daire daha çok bir ağaç eve benziyordu. Dik bir merdiveni ve oturma odasının tam ortasından geçen bir meşe ağacı vardı.

Burası onun eviydi, babam evlendikten hemen sonra yanına taşınmıştı. Annemi 405'in diğer tarafında, hatta Silver Lake'te hayal edemiyordum; bugün bile sanatsal, bohem bir topluluktu. O baştan aşağı bir Batı Yakalıydı, klasikti. Ama beni hastaneden eve, beyaz yün bir battaniyeye sarılı hâlde getirmişlerdi. Annem, Los Angeles'ta kar yağdığını gördüğü tek zamanın bu olduğunu söylemişti.

Ben gelmeden önce Cedars-Sinai Hastanesinde yirmi altı saat doğum sancısı çekmişti. "O saçların yüzünden hepsi," demişti bana.

"Bir maymun yavrusuna benziyordun," diye eklemişti babam.

"Senin bizim olduğunu böyle anladık," demişti annem de.

Buraya, bize geldiğiniz için.

Artık annemin değildim. Artık kendine bile ait olmayan, evlerinde dolaşıp, programı bir araya getirmeye çalışan babamın da değildim. Susanna hangi günlerde gelip temizlik yapıyordu? Kocama da ait değildim, ona artık kocam olmasını istemeyebileceğimi söylemiştim. Artık evimin nerede olduğunu bilmiyordum. Onsuz merkezimi nasıl bulacağımı bilmiyordum, çünkü benim merkezim oydu. Ben Carol Silver'ın kızıydım. Şimdi ise sadece bir yabancıydım.

Domatesler geldi. Tony gururla onları yerlerine yerleştirdi. "Buon appetito," dedi. "Afiyet olsun."

Çatalımı aldım, bir domatese sapladım ve şimdiye kadar tattığım en cennet gibi, en tatlı, en olgun, en tuzlu şeyi yedim. Onları ve muhteşem sardunya kırmızısını, kederimle birlikte yuttum.

Tabağı, bir sepet ekmekle birlikte yiyip bitirdim. Sonra ravioli geldi; kremsi ve hafif, ricotta bulutları. Nefisti. Talimatlara göre limon da ekledim.

Sanki aylardır bir şey yememişim gibi hissediyordum, belki de yememiştim. Mikrodalgada ısıtılabilen yemekler, dokunulmamış ve hâlâ plastikle kaplı bir şekilde atılmıştı. Bayat cips torbaları, unlu elmalar. Bunlar yiyecekti belki ama besin değildi. Bu yemekteki yaşam gücü, her lokmada başka bir bileşen gibiydi. Beni beslediğini hissedebiliyordum.

Çanlar bir kez daha çaldı ve yeni bir saatin geçtiğini gösterdi. Sanki bir işaret almış gibi gökyüzünün sarıları ve turuncuları yerini lavantalara, pembelere ve bebek mavilerine bırakmaya başladı. Işık sarhoş, baş döndürücü ve altından narin, geçici bir renge dönüştü. Kıyıdaki gemiler, batan güneşe bir koro gibi eşlik ederek salınıyordu. Muhteşemdi. Keşke o da görebilseydi. Görmeliydi.

Birkaç masa ötedeki bir çift Tony'den fotoğraflarını çekmesini istedi. İkisi de masanın üzerinden eğilmiş, üstlerindeki sarmaşıklarla çerçevelenmişti. Binlerce mil uzaktaki Eric'i düşündüm.

Burada olsaydı hemen masalarına giderdi. İsterlerse birkaç fotoğraf daha çekmeyi teklif ederdi. Sonra nereden olduklarını sorardı. On dakika içinde onlara bize katılmalarını söylerdi ve sonra bu tatilin geri kalanını çift randevusunda geçirirdik. Eric herkesle konuşurdu: Ralphs'taki kasiyer, sinema salonunda önündeki sırada bekleyen kadın, çiftçi pazarındaki satıcılar. Postacımız George'un ayrıntılı aile ağacını ve salı günü üç metrelik bir yarıçap içinde kendisine gelen çoğu insanı bilirdi. Bu beni çileden çıkarırdı çünkü bu asla yalnız olamayacağımız anlamına geliyordu. Ayrıca küçük sohbetlerden nefret ediyordum. Bunda iyi değildim. Eric ise bir profesyoneldi. Ben günümde kaybolmayı, anonim kalmayı seviyordum. Eric üzerinde kalm harflerle, 'Kulak doktoru randevunuzu önümüzdeki dört buçuk saat boyunca dinlemek için müsaitim' yazan bir tişört giyerdi.

Eric'e onunla asla bir gemi yolculuğuna çıkmayacağımı söylemiştim çünkü ikinci gün saklanacak hiçbir yer kalmayacaktı. Neden sadece kendi başına kalamıyor, diye sık sık merak etmiştim. Neden her zaman herkesin gününe müdahale etmekte, kendini tanıtmakta, anlamsız sohbetlerle yer kaplamakta ısrar ediyordu?

Çift, Tony'ye teşekkür etti ve yemeklerine geri döndü. Birdenbire, burada daha fazla kalırsam masada uyuyakalacağımı fark ettim.

Yemek, şarap ve gece havasının çekimiyle yukarı çıktım. Cep telefonumla balkona geçtim ve Eric'i aradım. Telefon üç kez çaldı, sonra tanıdık sesli mesaj açıldı: *Merhaba, ben Eric. Bana bir mesaj bırak, bana bir mesaj at, hemen sana geri döneceğim. Teşekkürler, hoşça kal.*

"Başardım," dedim ona. "Buradayım."

Sesim, söylenecek daha fazla şey olup olmadığını, burayı tarif etmeye çalışıp çalışmamam gerektiğini, ona bir rehberlik, bir yön, yokluğumda ekebileceği bir şey verip vermemem gerektiğini merak ederken havada asılı kaldı. Ama bunun ne olabileceğini bilmiyordum. Nefes vermeden önce kapattım.

Telefonumu mücevherlerimle birlikte kasaya koydum.

Uyurken annemi hayal ettim; burada, benimle, canlı ve diri.

Duzenleme
Ny.ozlem

BEŞİNCİ BÖLÜM

Çanların sesi erkenden etrafta yankılandı ve işte bu, günü selamlamak için *jet lag* olmama rağmen beni yataktan çıkarıp terasa yönlendirmişti.

Positano'da sabah, akşamı andırıyordu ama daha da güzeldi. Marina mavi bir ışıkla sarılmıştı, gün henüz tam anlamıyla doğmamıştı. Havada hâlâ bir serinlik vardı ama güneşin ilk ışıklarıyla yok olmaya hazırdı.

Terasta, üzerine *KS* harfleri işlenmiş çizgili poplin pijamalarımın içinde duruyordum. Hepimizde bu monogramlı setten vardı; ben, Eric, annem ve babam. Bunlar iki yıl önce çektiğimiz bir tatil kartı için alınmıştı. Annemin bunları evimize getirdiğini hatırlıyordum. Eric'in pijamaları maviydi, benimki sarıydı, annemin ve babamınki kırmızıydı. Birincil renklerden oluşan bir aileydik.

"Carol, bunlar olmayacak," demişti Eric üzerine pijamaları tutarak. Biraz kısa görünüyordu ve Eric kısa bir adam değildi.

"Tam olacak," demişti annem. "Bir fotoğraf için." Annem ona gülümseyerek bakmıştı, bu da demek oluyordu ki: *Şunları dene.*

"Şimdi mi?" diye sormuştu Eric.

"Neden olmasın?"

Eric gözlerini yarı devirip yarı gülerek tuvalete gitmişti. Annemin şaka yollu, "Aman Tanrım, Eric! Daha önce görmediğim bir şey mi var sanki?" diye bağırdığını hatırlıyordum. Gerçekten de

doğruydu, onu birçok kez yarı çıplak görmüştü; apandisti alındığında, her tatilde mayo giyerken, cumartesileri havuz başında.

Eric üstünü değiştirirken, "Cumartesi günü fotoğrafları çekeriz," demişti bana. "Bu yıl erken bitireyim istiyorum."

Ekim ayıydı. Parlak, uzun süren bir yaz günüydü.

O zaman bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Fotoğraflardan sonra, Eric'le birlikte akşam yemeğine gelip gelemeyeceğimizi sorduğunda anlamalıydım. Ve bir hafta sonra balkabağı çorbası içerken, "Bir haberim var," dediğinde de.

Bu arada pijamalar tam olmuştu. Haklıydı.

Kıyafetlerimi değiştirdim, düz pembe bir pamuklu elbise ve sandaletler giymiş, geniş kenarlı bir şapka takmıştım. Küçük Clare V. çapraz çantama güneş kremi ve cüzdanımı yerleştirip odadan çıktım. Kapıyı açtığımda bir adam bir adım kadar yakınımda duruyordu.

Çığlık atıp geri sıçradım. O da çığlık atmıştı.

"Ay!"

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim."

Ellerini teslimiyetle yukarı kaldırdı ve bir elinde *Paris Bir Şenliktir* kitabını tutuyordu. Dışarıdaki küçük ödünç kitaplığı karıştırdığını fark etmiştim. Kapımın dışındaki duvarda gizlenmiş bir kitap köşesi vardı. Genellikle bir seyahate çıktığımda iki ya da üç kitap alırdım ve okumasam da onları geride bırakırdım. Yolculuklarımda biriktirdiğim birkaç tane de vardı. Joshua Tree'deki bir Airbnb'den *The Girl in the Flammable Skirt*, Miami'deki Fontainebleau'dan *Lulu Meets God and Doubts Him*. Bu, hatırladığım kadarıyla hiç roman taşımadığım ilk seyahatti. İronikti çünkü başka hiç kimse de bana eşlik etmiyordu.

"Sadece bir takas yapıyorum," dedi. "Crichton karşılığında Hemingway. Adil bir takas değil ama kimseye zarar vermek amacında değilim."

Raftan bir *Jurassic Park* kopyası alıp bana gösterdi.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "Filmi çoktan izledim."

Başını bana doğru eğip gülümsedi. "Hiç duymamıştım."

"Komik."

Amerikalıydı, kendine güvenen bir duruşu ve parlak renkli şortuyla birlikte giydiği gök mavisi keten gömleği vardı. Her şey neredeyse Cape Cod kumsal partisi diye bağırıyordu.

"Sen de mi kitap arıyorsun?" Rafı işaret etti.

"Ah, hayır, teşekkürler. Ben sadece..." Merdivenlere inen koridoru işaret ettim.

"Evet, evet." Hemingway'i kolunun altına sıkıştırdı. "Görüşürüz."

Onu kitapların başında bırakıp aşağı indim.

Kahvaltı akşam yemeğiyle aynı terastaydı ve güneş kasabayı ateşe veriyordu. Sandalyeler değiştirilmişti, dün gece kırmızı olanlar bu sabah parlak çiçek desenlerine dönüşmüştü. Altımızdaki su gerçek kristallerden yapılmış gibi parıldıyordu.

"Buongiorno!"

Tony orada değildi ama geniş bir gülümsemesi olan tıknaz bir adam vardı. Yanıma geldi ve ön kollarımı tutarak beni selamladı. "Bayan Silver," dedi. "Hoş geldiniz!"

Gülümsedi ve akşam yemeğinde oturduğum masayı işaret etti. "Misafirimiz olun."

"Monica gitti mi?" diye sordum.

Etrafına bakındı. "Muhtemelen bir yerlerdedir. Ona söyleyeceğim. Ben Marco. Tanıştığımıza sevindim."

Oturdum ve kahve dolu gümüş bir sürahi getirdiler. Dumanı tüten, yoğun, neredeyse siyah bir kahveydi ve içine biraz krema döküp dönüşümünü izledim.

İçeride kahvaltı büfesi kurulmuştu. Gökkuşağı gibi yelpaze şeklinde açılmış taze meyve tabakları vardı; kavunlar, kiviler ve parlak sarı ananaslar. Tereyağlı sufle kaplarının yanında ekmekler, kekler, tarçınlı rulolar ve kruvasanlar duruyordu; üzerine deniz tuzu serpilmişti. Yumurtalar, sosisler ve peynirler vardı; Parmesan ve mavi peynir, Hellim ve yumuşak bir keçi peyniri.

Bir tabağa tereyağlı rulo, bir parça sulu üzüm ve biraz armut koyup dışarı çıktım. Terasa geri döndüğümde üst kattaki adam benimkinden iki adım ötede bir masada oturuyordu.

El salladı.

"Merhaba," dedi. "Yine sen. Bu sabahki yemekler nasıl?"

Cevap olarak tabağımı ona doğru eğdim.

"Bir haftadır buradayım," dedi. "Sanırım zeppole* yüzünden beş kilo aldım."

Çok iyi durumdaydı, bu yüzden kendini küçümsemesini abartı olarak aldım. Karşısındaki koltuğa baktım. Boştu. Ama Positano'ya tek başına kim gelirdi ki? Benden başka kim...

"Harika görünüyor," dedim. "Yani, yemekler."

Güldü. "O tabakla mı doyacaksın?"

Tabağıma baktım. Dilimlenmiş armut çoktan solmuştu.

Dün geceki ravioliyi düşündüm. "Sanırım haklısın."

Ayağa kalktı ve peçetesini sandalyesine fırlattı.

"Beni takip et," dedi.

Tabağımı yerine koyup içeriye geri döndüm. Bana bir yığın tabağın içinden yeni bir tane uzattı. Sıcaklardı. Avuçlarımı tabanına bastırdım.

"Tamam, meyven var, bu iyi," dedi. "Ama karpuzu atladın. En iyileri o."

Tabağıma sulu, parlak pembe dilimler yığdı.

"Şimdi peynir. Yumuşak olanları atla ama sabahleyin küçük bir dilim Parmesan lezizdir. Bana güven."

Gümüş maşa kullandı ve taneli bir parçayı tabağıma kaydırdı. Sonra bir tane daha koydu.

"İyi bir ölçü için," dedi.

"Sonra yumurtaları atlayıp bir cornetto almaya gidiyoruz. Eğer sekiz buçukta gelirsek bunlar bitmiş olur."

Pencerenin yanında bir tepsi İtalyan kruvasanı vardı. İki tanesini tabağıma koydu.

---

* Derin yağda kızartılmış hamur topundan oluşan İtalyan hamur işi. *-en*

"Bana güven," dedi itiraz etmeye başladığımda. "İçine biraz limon sıkıyorlar. Bir tane daha isteyeceksin."

"Beş kilo derken neyden bahsettiğini şimdi anlıyorum," dedim.

"Burası İtalya," dedi bana. "Zevk, programın temel taşıdır."

Kolunu önüne uzattı ve ben de balkona doğru önden ilerledim.

Geri döndüğümüzde her birimiz kendi masamızın önünde durduk ama ikimiz de oturmadık.

"Bu saçma görünüyor," dedi. "Bana katılmak ister misin?"

"Başka biri gelecek mi?" Merdivenlere doğru baktım. Yani, klasik bir hareketti.

"Hayır," dedi. Oturdu ve tabağını önünde döndürdü. "Sadece ben varım. İş için buradayım."

"Fena bir iş değil."

Bana baktı ve yüzünün ne kadar simetrik olduğunu fark ettim. Bir kaşı diğerinden daha yukarı bile kalkmıyordu. Her şey eşit ve mükemmel bir düzendeydi.

Oturdum.

"Peki ya sen?" diye sordu. Bana sürahiden kahve koydu. "Seni Positano'ya getiren ne?"

Gerçekten buraya gelmek istediğimize ilk karar vermemiz neredeyse üç yıl önceydi, annemin hastalanmasından ise dokuz ay önce. Annem işleri erteleyen biri değildi ancak İtalya'dan, buraya geri dönmek istediğinden sık sık bahsetse de fikir o zamana kadar ortaya çıkmamıştı.

Her zaman gelmemek için bir sebep vardı. Gerçekten çok uzaktı. Babamı o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. Bunu istediği şekilde yapmanın maliyeti çok yüksekti. Yine de bu yer hakkında ne hissettiğini her zaman anlayabiliyordum. Bu yer hakkında konuştuğundaki saygısını.

Bana uçak biletlerini almamı ve altmışıncı doğum günü için ona sürpriz yapmamı söyleyen Eric'ti.

"Sadece yap," demişti. "Çok sevecek ve hayır demeyecek."

Makbuzu yazdırdım ve bir sonraki cuma gecesi annemlerin evindeki masaya koydum.

Annem kâğıdı alarak, "Bu ne?" diye sormuştu.

"Oku," demişti Eric. Sırıtıyordu. Elimi masanın altından tuttu.

Kâğıttan bana doğru baktı. "Katy. Anlamıyorum."

"Gidiyoruz," demiştim ona. "Sen ve ben. Altmışıncı yaşın için. İtalya'ya gidiyoruz."

Gözleri kocaman açılmıştı ve sonra annemin nadiren yaptığını gördüğüm bir şey yapmıştı. Onunla geçirdiğim otuz yıl boyunca annemin ağladığını gördüğüm zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Ama o gece mutfak masasında kâğıda bakmış ve ağlamıştı.

Eric endişeli görünmüştü ama benim gözlerim de yaşlarla dolmuştu. Bunun onun için bir anlamı olduğunu biliyordum – gitmek, ben doğmadan önce bana kim olduğunu göstermek– ve ona karşı şiddetli bir sevgi hissetmiştim, benden önce olduğu tüm kadınlar için, hiç tanımadığım tüm kadınlar için.

Bilmeme rağmen, "Mutlu musun?" diye sormuştum.

"Canım," demişti. Başını kaldırdığında gözleri ıslak ve açıktı. Parmak uçlarını yüzüme dokundurmuştu. "Daha iyisini hayal edemezdim."

Masanın karşısındaki adam bana bakıyordu. Sorusu aramızda asılı kalmıştı: *Seni Positano'ya getiren ne?*

"Küçük bir tatil," dedim. "Bir arkadaşımla gelmem gerekiyordu ama o gelemedi."

Bunu söylediğimde düğün ve nişan yüzüklerimin takılı olmadığını fark ettim. Dün geldiğimde onları çıkarmıştım; parmaklarım seyahatten ve nemden şişmişti. Diğer mücevherlerim ve cep telefonumla birlikte kasadalardı. O zamandan beri açmamıştım.

"Onun kaybı," dedi. "Benim de kazancım."

Bu flörtöz bir hareket değildi, en azından tamamen değildi. Daha çok bir gerçeği belirtiyordu. Bir bıçak kullanarak karpuz dilimini çapraz olarak kesti ve sonra bir çatalla deldi. Yapışkan bir su tabağının kenarından aşağı aktı ve ortada birikti.

"Çok güzel," dedi ağzı dolu bir şekilde. "Bunu denemelisin."

Ben de aynısını yaptım. Haklıydı, bu mükemmeldi. Soğuk, çıtır ve tatlı.

"Positano'da bir balkonda kahvaltı etmeni gerektiren iş ne?" diye sordum. "Seyahat yazarı mısın?"

"Bir otel zincirinde çalışıyorum," dedi.

"Ah," dedim. "Hangisinde?"

Hemen cevap vermedi.

"Tahmin etmemi ister misin?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. "Aslında buna bayılırım. Ama asla anlayamazsın."

"Hyatt."

Başını salladı.

"St. Regis."

"Hayır."

"Hilton."

"Şimdi sadece gücendim."

"Pes ediyorum," dedim.

"Dorchester," dedi. "Yeni satın alımlardan sorumlu ekipteyim."

İkimizi de şaşırtarak öne atıldım. "Bel-Air, değil mi? Los Angeles'taki en sevdiğim yerlerden biri." Biraz utanarak gülümsedim. "Orada yaşıyorum."

"Beverly Hills," dedi. "Ama evet."

"Sen de mi Los Angeles'ta yaşıyorsun?" dedim. "Bu bir tesadüf."

Başını salladı. "Resmi olarak Chicago. Ama iş için sık sık oradayım. Oradaki hava şartlarından iyisi yok."

"Yok mu?" Dışarıya, yeni doğan güne doğru işaret ettim.

"Anlaşıldı ama sadece en iyi sezonda."

"Bir haftadır burada mısın?"

Başını salladı. "Az çok bazı yerleri keşfediyorum. Sadece burası özel, benim için özel. Positano birkaç yıl önce darbe aldı ama bu kasaba pek değişmedi. Uzun zamandır popüler ve ben de neredeyse o kadar zamandır geliyormuşum gibi hissediyorum. Bunun

devam edeceğini düşünüyorum, bu yüzden şirketim yatırım yapmak istiyor. Tabiri caizse küçük bir cennet parçasına sahip olmak."

"Şirketiniz, Dorchester Grup."

"Aynen." Elini yüzünün önünde bir böcek kovalıyormuş gibi salladı.

"Yani," dedi. "Yalnız gezgin. Adın ne? Bilmiyorum bile."

"Katy," dedim.

"Katy ne?"

"Katy Silver."

"Adam Westbrooke," dedi. Elini uzattı ve tuttum. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de."

Sabahın hareketliliğiyle noktalanan birkaç dakika sessizce yemek yedik. Çiftler yemek için aşağı iniyordu; altımızdaki sokak arabalar ve bisikletlerle hareketleniyordu. Çanlar çaldı, saat sabahın 9'uydu.

Adam esnedi. "İşte benim sıram," dedi. "Muhtemelen çıkmalıyım."

"Yoğun bir gün mü?"

"Birkaç toplantım var," dedi. "Ama daha sonra müsait olursan, bir içki içmek ister misin?"

Yukarı kattaki nikah yüzüğümü düşündüm. Bu bir randevu muydu? Yoksa sadece birbirlerinin arkadaşlığından zevk alan iki gezi arkadaşı mıydık? Daha yeni tanışmıştık. Yabancı bir ülkedeydik. Yalnızdım.

"Evet."

"Harika," dedi. "Saat sekizde aşağıda buluşuruz."

"Kulağa hoş geliyor."

"İyi günler, Katy," dedi. Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Saçları önce sarı, sonra kızıldı. Güneşte renk değiştiriyorlardı.

Yaklaştı ve yanaklarıma birer öpücük kondurdu. Kokusunu aldım; kolonya, ter ve deniz. En ufak bir sakal izi bile hissetmedim.

"Sonra görüşürüz."

O gittikten sonra bugün ne yapmak istediğimi düşündüm. Gezi programı üst katta saklıydı ama yine de annemin en sevdiği yerleri ziyaret etmek istiyordum. Artık bir programım olmadığına göre, dün Monica'nın dediği gibi keşfe çıkabilirdim. Şehirde her zaman bahsettiği bir restoran vardı. Chez Black, tam suyun üzerinde. Yarın akşam oraya gidecektik. Ama bugün, onun ilk buraya geldiğinde yaptığı gibi keşfetmek istiyordum.

Tam o sırada Marco, tam sandalyemin yanında belirdi.

"Bunu bırakmışsın," dedi ve oda anahtarımı uzatıp diğer masayı işaret etti.

"Ah, evet, özür dilerim. Teşekkür ederim."

"Ve Adam'la tanıştığını gördüm."

"Yukarıda," dedim anahtarı çantama koyarken. "Küçük kitaplıktan bir kitap ödünç alıyordu ve kendini tanıttı."

Marco başını salladı. "Eğer yapabilseydi tüm bu yeri ödünç alırdı."

"Ne demek istiyorsun?"

Marco gözlerini devirdi. "Buradaki genç adam." Adam'ın boş koltuğunu işaret etti. "Otelimi satın almaya çalışıyor."

ALTINCI BÖLÜM

"Adam, her yıl buraya gelir. Bu yıl da geldi ve elinde bir deste kâğıt var." Marco ellerini önünde bir akordeon gibi tutuyordu. "Ve bana teklif, diyor. Poseidon'u satın almak istiyormuş."

İki duyguya kapıldım. Birincisi, Adam'ın bu İtalyan mücevherini Amerikanlaştırmaya çalışmasına olan öfkemdi. İkincisi, Marco'nun bu bilgiyi benimle bu kadar kolayca paylaşmasına olan şaşkınlığımdı. Daha tanışalı bir saat olmuştu.

"İlgilenmediğini varsayıyorum?" diye sordum.

Marco güldü. "Bu otel uzun yıllardır ailemizde! Asla. Poseidon benim çocuğum gibi."

"O zaman ona geri çekilmesini söylemelisin," dedim. Adam'ın kahvaltıdaki gülümsemesini düşündüm. O rahat özgüvenini. Cazibesini. Şimdi bunlar beni rahatsız ediyordu.

Marco omuz silkti. "Biliyor, umursamıyor. Ama önemli değil. Zamanında yapmış olmamız gereken ama yapılmayacak çok az şey var."

Başımı salladım ama bu apaçık bir yalandı. Annemin kanserini daha erken fark etseydik, bu konuda *bir şeyler* yapsaydık, o ölmemiş olurdu. Şu anda burada, benimle, Marco'yu şefkatli bir kulakla dinliyor olurdu. Ona en iyi tavsiyeyi verirdi.

Sandalyemi geriye ittim.

"Sizi üzmedim değil mi, Bayan Silver?"

"Hayır, elbette üzmedin," dedim. Ve sonra bir anda, anlık bir parlama ve bir milisaniye sonra kendimi ağlarken buldum. Annem

ölene kadar her gün, her saat, hatta her an ağlamıştım. Her şey beni tetikliyordu. Güneş doğmadan önce kahve makinesine dokunmak, istediğim ama kendim için almadığım, bu yüzden düğünümüz için bize verdiği o gösterişli makine. Yıllar önce Santa Barbara'ya yaptığımız bir gezide aldığımız ve artık sürekli olarak sakladığım duştaki gardenya sabunu. Eve servis ve paket servis yemeklerinden kalan plastik çatal çekmecesi. Çünkü o asla plastiği atamazdı. Her şey kaybettiğim o şeyin, kayıp giden o şeyin bir hatırlatıcısıydı.

Ama ölümünden sonra içimde bir şey kapanmış gibiydi. Uyuşmuştum. Donmuştum. Ağlayamıyordum. Hospis hemşiresi onun gittiğini duyurduğunda, cenazesinde, duyarsız bir adam olan babamın altımızdaki mutfakta feryat ettiğini duyduğumda bile tepki verememiştim. Benimle ilgili neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Kalbimi de beraberinde götürdüğünden endişeleniyordum.

Marco şaşırmış ya da rahatsız görünmüyordu. Bunun yerine omzuma büyük, sıcak elini koydu.

"Zor," dedi.

Gözlerimi sildim. "Ne?"

"Birlikte gelmen gereken kişiyi kaybettin, değil mi?" Annemi düşündüm, ışıl ışıl ve canlı, şapkalı, beyaz pantolonlu ve bol, açık keten gömlekli, omzunda hasır çantayla gülerken. Uzun zamandır onu bu şekilde, bu kadar canlı düşünmemiştim. Görüntü beni neredeyse ürkütüyordu.

Başımı salladım.

Marco hafifçe gülümsedi. Başını yana doğru eğdi. "Positano, hayatın sana geri dönmesini sağlamak için iyi bir yer."

Yutkundum. "Bilmiyorum," dedim.

Marco'nun yüzü aydınlanmıştı. "Zamanla," dedi. "Zamanla keşfedeceksin. Ve bu arada, tadını çıkar."

Beni bıraktı ve balkona baktı. Güneş artık tamamen doğmuş durumdaydı. Her şey aydınlık ve berraktı.

"Güzel bir gün geçir, Bayan Silver. Şehre doğru yürümeni öneririm. Plajı gör ve Chez Black'te güzel bir öğle yemeği ye."

Önerisi beni şaşırtmıştı. Yıllardır adını bildiğim tek yer orasıydı.

"Caprese mükemmel ve gelip geçen herkesi izleyebilirsiniz," diye devam etti.

"Rezervasyona ihtiyacım var mı?"

"Öğle yemeği için mi? Hayır. İçeri gir ve Hotel Poseidon'un misafiri olduğunu söyle. Onlar seninle ilgilenecekler."

"Teşekkür ederim, Marco."

"Memnuniyetle. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa sorabilirsin. Tereddüt etme."

O gitti ve ben de aşağı indim. Resepsiyonda genç bir kadın vardı. Muhteşemdi; koyu renk saçlar, zeytin rengi ten, muhtemelen yirmili yaşların ortasındaydı. Boynunda deri bir zincirle tutturulmuş güzel bir turkuaz kolye vardı.

Altmışlı yaşlarındaki bir çiftin günübirlik bir gezi planlamasına yardım ediyordu.

"Deniz tutması için küçük bir tekne mi yoksa feribot mu daha iyi?" diye sordu adam.

Resepsiyondaki kadın bana hafifçe el salladı ve ben de karşılık verdim.

Dışarı çıktım ve neşeli bir sesle karşılaştım. Caddenin karşısındaki bir dükkân dışarıda meyve-sebze satıyordu. Limonlar tombul domateslerin yanında duruyordu. İki genç kadın, hızlı ve öfkeli bir şekilde İtalyanca konuşarak dışarı çıktı. Terleyen limonata bardaklarından yudumluyorlardı.

Şapkamı takıp aşağı doğru kaldırımı takip etmeye başladım. Küçük İtalyan arabaları ve Vespalar geçiyordu ama yol çok kalabalık değildi. Birkaç adım aşağı indiğimde bir giyim butiği grubu gördüm. Elle turuncuya boyanmış elbiseler. Beyaz keten ve dantel üstler. İnce askılı ve katlı etekli okyanus mavisi bir gecelik elbisenin kumaşına dokundum.

Yürümeye devam ettim. Viale Pasitea, basamakları kullanmadığınız sürece okyanusa inen ana ve tek yoldu. Mağazaların ve pansiyon-

ların, otellerin ve pazarların içinde ve çevresinde, Positano tepelerine ve denize inen merdivenler vardı. Yüzlerce ve yüzlerce merdiven.

Şehrin merkezindeki kubbe, çanların çaldığı kiliseye aitti. Şu anda sessizlerdi ama Santa Maria Assunta Kilisesi'nin bulunduğu meydanın yanından geçerken okyanusu gördüm. Birkaç basamak merdiven ve ardından mağazalarla dolu bir patika. Aşağı indiğimde bir giysi standı ve ardından kumun hemen önünde uzanan restoran vardı.

Hızla oraya doğru hareket ettim, kalp atışlarım hızlanıyordu. Daha erkendi ama hâlâ oturup sigara içen birkaç müşteri vardı. Turkuaz sandalyeler beyaz örtülü masaların altına sıkıştırılmıştı. Deniz kabuğundan yapılmış bir tabelada *Chez Black* yazıyordu.

"Buongiorno, signora," dedi bir garson. On yedi yaşından büyük olamazdı, parlak yeşil gözleri ve pürüzlü bir teni vardı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Sadece bakıyorum," dedim. Kalbimi ciğerlerimde hissedebiliyordum, kaygı ve heyecan dalgası, olasılık, umut.

"Perfetto*." Koluyla restoranın içine doğru işaret etti. Masaları taradım. Ne bulmayı umduğumu bilmiyordum; otuz yıl önce geride bıraktığı bir kalıntı mı, duvara karalanmış adı mı, yoksa bana bundan sonra ne yapacağımı söyleyen bir mesaj mı?

Ama restoran neredeyse boştu, müşteriler rahatsız edilmiyordu. Elbette burada değildi. Neden burada olacaktı ki? O ölmüştü.

Yaklaşan korkunun tanıdık sirenini duyuyordum. Bir tsunaminin öncesinde kükreyen bir motorun sesiydi. Son kırk sekiz saat bu kederin, onun yokluğunun, yoğunluğunun bir molasıydı. Ama şimdi bunun geri döndüğünü hissediyordum, doruğa ulaşıp beni altına çekmek üzereydi.

"Affedersiniz," dedim.

"Oturacak mısınız, hanımefendi?"

Başımı salladım. "Hayır, üzgünüm. Çok üzgünüm."

Oradan ayrıldım, sandaletlerimi elime aldım ve okyanusa doğru yürümeye başladım. Bazı aileler şimdiden küçük plajda,

---

* Mükemmel. *-en*

havluların üzerinde, kumda oynuyorlardı. Kiralık tekneler, insanların bir araya toplandığı, günün plaj kulübü olan Ravello'ya giden bir sonraki gemiyi beklediği iskelenin yakınında sallanıyordu. İskeledeki bir kadın tökezledi ve bir adam onu yakaladı. Kucaklaştıklarında dudakları buluşmuştu. Göğsümdeki kükreme giderek daha da yükseliyordu.

Suyun kenarında yere çöktüm. Havlum olmadığı için nemli kumun üzerine oturdum. Eric'i aramak istiyordum. Annemi özlüyordum. Buraya geldiğim için aniden kendimi tamamen bir aptal hissettim. Ne olmasını beklemiştim ki? Onu Chez Black'te bir masada oturmuş, öğle yemeği sipariş ederken bulacağımı mı sanmıştım?

Evden ne kadar uzakta olduğumu, geri dönmek için kaç tane uçak, tren ve araba gerekeceğini fark ettim. Daha önce tek başıma bir hafta sonu kaçamağı bile yapmamıştım ve şimdi dünyanın öbür ucunda yalnızdım.

Onu özlüyordum, onu özlüyordum, onu özlüyordum.

Sıcaklığını, rehberliğini ve sesini özlüyordum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini ve buna inanmasını özlüyordum çünkü direksiyonda o vardı. Sarılmalarını, kahkahalarını ve Clinique Black Honey rujunu özlüyordum. Bir saatten kısa sürede bir parti planlayabilmesini özlüyordum. Cevaplara sahip olmayı özlüyordum çünkü o yanımdaydı.

Ufka baktım, güneş tepedeydi. Deniz genişçe uzanıyordu. O, bir daha geri gelmeyecekti. İmkânsız ama gerçekti.

Titrek bir nefes aldım ve ayağa kalktım. İki hafta boyunca burada olamazdım. İki gün bile burada olamazdım. Hayatımda hiç gerçekten yalnız kalmadığımı göz önünde bulundurmamıştım. Ailemin evinden bir yurt odasına, oradan Eric ile bir apartman dairesine geçtiğimi göz önünde bulundurmamıştım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Eve gidecektim. Eric'e bir hata yaptığımı, bunun zor olduğunu ve üzgün olduğumu söyleyecektim. Telafi edecektim ve hayat devam edecekti.

Kiliseye geri dönmek için merdivenleri tırmandım. Mağazaların yanından geçerek otele geri döndüm. Bir kadın seslendi: "Buongiorno, signora!" Dönmedim. Çoktan gitmiştim.

Otelin dışında, genç bir adam vardiyasına geldi. Vespa'sını ön tarafa park etti ve sokağın karşısındaki küçük bakkalın sahibi olan kadınla sohbet etti. Hızlı konuşuyorlardı ve ben onları anlamıyordum.

Lobiye çıkan dört basamağı tırmandım ve içeri girdiğimde orada duruyordu. Masanın arkasındaki bir adamla konuşuyordu. Kasabadaki dükkânlardan birinden alınmış yeşil ve sarı limon desenli bir elbise giyiyordu, ince ve bronz omuzlarını ortaya çıkarmıştı. Güneş gözlükleri başının üzerinde duruyor, uzun kızıl saçlarını yerinde tutuyordu. Kollarını sallıyordu. Önündeki karşılama masasında ise küçük bir paket vardı.

"Hayır, hayır, otel her zaman benim için posta gönderiyor. Daha önce yaptım. Birçok kez. Söz veriyorum."

"Postalamak için mi?"

"Postalamak için, evet." Rahatlamış görünüyordu. Nefesimi tutmamıştım. "Evet, postalamak için! Ve işte, ödeme için." Masanın üzerinden nakit para kaydırdı.

"Perfetto, grazie," dedi masadaki adam.

Zaten doğru olduğunu bildiğim bir şeyi teyit etmek için ona dikkatlice bakmaya çalıştım ama tam o sırada döndü. Ve döndüğünde nefesim kesildi. Çünkü onu her yerde tanırdım. Brentwood'da tanırdım ve Positano'da tanırdım. Onu altmış, on altı ve otuz yaşında olsa da tanırdım, şimdi olduğu gibi.

İmkânsız bir şekilde masadaki kadın annemdi. "Anne," diye fısıldadım ve sonra dünya karardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kendime geldiğimde, lobi zemininin soğuk mermerinde yatıyordum ve annem –ya da onun otuz yaşındaki versiyonu– beni tutuyordu.

Gözlerimi açtım ve hemen tekrar kapattım çünkü haklıydım, o buradaydı ve bu çok iyi hissettiriyordu, onun kollarında olmak ve ben tek bir saniyesini bile kaybetmek istemiyordum. Onun gibi kokuyordu, onun gibi konuşuyordu ve ben burada, bu anda, sonsuza dek yaşamak istiyordum.

Ama yapamadım çünkü bir anda beni nazikçe sarstı ve gözlerimi tekrar açmaya zorladım.

"Hey, iyi misin? Az önce bayıldın," dedi. Bana baktı. On yıl sonrasındaki hâlini bir anlığına gördüm, özellikle kötü bir grip nöbeti sırasında termometreyle üzerime eğilmiş bir şekilde.

Masada oturan adam da yanımıza çömelmişti. "Sıcak, sıcak," dedi. Kendini gösteriyormuş gibi yelpazeledi, sonra beni.

"Su," diye emretti annem ve adam hızla uzaklaştı. "Sana içecek bir şeyler getirelim, bir saniye."

O beni inceledi, ben de onu inceledim.

Cildi pürüzsüz, genç ve bronzdu, henüz güneşin zarar vermediği bir cilde sahipti. Tıpkı eski fotoğraflarda, anne ve babamın televizyon odasının raflarını süsleyen fotoğraflarda olduğu gibi görünüyordu. Saçları aşağıdaydı, benim kıvırcık yelemin aksine uzun ve düzdü. Gözleri sıvı yeşildi.

"Buradasın," dedim.

Kaşları çatıldı. "İyi olacaksın," dedi. "Sanırım Joseph haklı, sadece biraz sıcak çarpması geçirdin." Omzunun üzerinden onun gittiği yöne baktı. "Adını biliyor musun? Neredesin?"

Kahkaha attım çünkü bu saçmaydı. Annemin bana adımı sorması. *Benim* demek istedim. *Benim, senin kızın.* Ama bana bakışından hayatında daha önce beni hiç görmediğini anlayabiliyordum. Elbette görmemişti.

"Katy," dedim.

Güldü, neredeyse sempatikti. "Çok güzel bir isim. Ben de Carol."

Ayağa kalktım ve o da ayağa kalktı. Joseph suyla belirdiğinde o da "Sakin ol," dedi.

"Teşekkür ederim." Şişeyi Joseph'ten aldı ve bana uzatmadan önce kapağını çevirdi. Teşvik edici bir şekilde baktı ve "Hadi iç," dedi. "Muhtemelen susuz kalmışsındır."

İçtim. Dört büyük yudum aldım ve sonra kapağını taktım. Memnun görünüyordu. "İşte oldu. Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Buna nasıl cevap verebilirdim ki? Ölmüş annem İtalya kıyısındaki bir sahil otelinde önümde duruyordu. Daha iyi hissediyor muydum? Delirmiş gibi hissediyordum. Çok mutluydum. Sanki bende ciddi bir sorun varmış gibi hissediyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kahkaha attı ve "Sanırım doğru yer, doğru zaman," dedi. "Joseph bana bir paketle yardım ediyordu. Yolun çok uzağında olmayan küçük bir pansiyon kiraladım. Aslında sadece bir oda."

Ben de yüzümde onun gülümsemesini yansıtan bir gülümseme belirdiğini hissettim. Çok basit, harika ve açıktı. Kendine ait bir oda.

Hotel Poseidon'un yukarısında küçük bir pansiyon kiraladım. Öğlene kadar uyuduk ve suyun üzerinde roze şarap içtik.

Annemi, onun özgür yazında bulmuştum. Onu benden veya babamdan önceki zamanda bulmuştum. Onu Chez Black yazın-

da, sahilde geçirilen günlerde ve yıldızların altında sohbet edilen uzun gecelerde bulmuştum. İşte buradaydı. Gerçekten de buradaydı. Genç, serbest ve çok canlıydı.

Onu geri kazandım, diye düşündüm. *Bana gel.*

"İyi olduğundan emin misin?"

"Evet," dedim. Ve sonra önümde, burada olan annemin verdiği güçle devam ettim, "Üzgünüm, haklısın, sıcak çarpmış olmalı. Daha yeni geldim ve buna alışkın değilim. Muhtemelen dünkü yolculuktan da susuz kalmışımdır."

"Yeni geldin!" dedi. "Ne kadar da harika. Nereden? Sezonun henüz başlarında olduğumuz için artık pek fazla Amerikalı yok. Birkaç haftadır buradayım ve sanki burada yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Burası küçük bir kasaba."

Her zamanki gibi elleriyle konuşuyordu. Canlı ve enerjikti.

"Mükemmel," dedim onu izlerken.

Birdenbire güzel olduğunu fark etmiştim. Annemin her zaman güzel olduğunu bilmediğimden değildi, biliyordum. Kusursuz bir stili vardı, saçları her zaman düzgündü ve yüz hatları keskin ve çarpıcıydı. Ama burada, şimdi, parlıyordu. Yüzü ışıl ışıldı, makyajsızdı, yanık teninden ışık süzülüyordu. Bacakları güçlü ve inceydi, sadece hafif bir bronzluk tozu taşıyordu.

"Kaliforniya," dedim ona. "Los Angeles."

Gözleri kocaman açıldı. "Ben de!" Ellerini havaya kaldırdı ve sonra başının üstüne yerleştirdi. "Bunun olma ihtimali ne kadar ki?"

Sıfır. Yüzde yüz.

"Yaklaşık beş yıldır Los Angeles'tayım ve oraya bayılıyorum. Boston'dan geldim, inanabiliyor musun? Orası neredeyse her zaman buz gibi. Sen kimle geldin?" Merdivenlerden yukarı baktı ve sanki cevabı sezebiliyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Yalnızım," dedim.

Genişçe gülümsedi. "Ben de."

Joseph de bize bakıyordu. "İyi misiniz, hanımefendi?"

"Sanırım," dedim. "Çok teşekkür ederim."

"Gitmeliyim," dedi annem ve saatini çevirdi.

İleriye doğru elimle atıldım. Gidemezdi. Gitmesine izin veremezdim.

"Hayır!" dedim. "Gidemezsin."

Merakla bana baktı ve kendime geldim.

"Yani, öğle yemeği yemeliyiz."

Yüzü gevşedi. "Bugün Da Adolfo'ya gidiyorum. İstersen sen de katılabilirsin. Tekne birde veya bir buçukta kalkıyor."

"Pardon, bir mi yoksa bir buçuk mu?"

Carol güldü. "İtalya'dayız," dedi. "Bazen bir, bazen bir buçuk, bazen de hiçbiri." Ellerini bir Roma terazisi gibi uzattı. "Sadece gelip en iyisini umuyorsun!"

Joseph'e hafifçe eğildi. "Gerçekten teşekkür ederim." Bana da "O zaman iskelede birde buluşuruz, tamam mı?" dedi.

Başımı salladım. "Evet. Orada olacağım."

Ve sonra bana doğru eğildi. Onun baş döndürücü kokusunu içime çektim. Annem. Beni her iki yanağımdan bir kez öptü. "Ciao, Katy."

Geri çekildiğinde hâlâ kolunu tuttuğumu fark ettim.

Elini elimin üzerine koydu. "İyi olacaksın," dedi.

"Sadece su ve belki biraz prosecco. Bir kahve iç ve uzan. Tüm içecekler!" Carol'ın bir diğer kuralı da buydu: Asla yeterince su içemezsin.

Döndü, el salladı ve kapıdan dışarı çıktı, merdivenlerden aşağı ve sonra da sokağa doğru kayboldu.

O gittikten sonra Joseph de gitmişti ve Marco içeri doğru yürüyordu. Ona doğru koştum.

"Marco," dedim. "Az önce buradan çıkan bir kadın gördün mü? Elbisesinde limonlar vardı. Saçları kahverengi, uzun ve düzdü. Çok güzeldi. Lütfen onu az önce gördüğünü söyle."

Marco ellerini kaldırdı. "Positano'daki kadınların yarısının elbiselerinde limon var," dedi. "Ve hepsi çok güzel." Bana göz kırptı.

"Da Adolfo'ya giden tekne saat kaçta kalkıyor?" diye sordum. Tam o sırada genç bir kadın masanın arkasında belirmişti. "Bu Nika," dedi Marco. "O aileden. Burada benimle birlikte çalışıyor. Nika, Bayan Silver'a merhaba de."

"Daha önce tanışmıştık," dedim. "Resepsiyonda."

"Elbette," dedi Marco. "Haklısınız. Nika, o her yerde."

"Merhaba," dedim.

Nika kızarmıştı. "Merhaba," dedi. "Buongiorno."

"Bayan Silver bugün Da Adolfo'ya gitmek istiyor."

"Ah," dedim. "Hayır, rezervasyona ihtiyacım yok. Sadece teknenin ne zaman kalktığını merak ettim."

"Bir," dedi Nika.

"Ya da bir buçuk." Marco ellerini havaya kaldırdı ve başını hafifçe ileri geri salladı. İşte, *İtalya*.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İskeleye 12.45'te vardım. Hiçbir şeyi riske atmak istemiyordum. Kesinlikle onu kaçırma riskini almak istemiyordum. Şu an mayo üstüne püsküllü bir kaftan giyiyordum. Annem ve ben bunu Westfield Century City Alışveriş Merkezi'ne yaptığımız bir gezide almıştık. Eric ve benim, bir meslektaşının düğünü için Palm Springs'e gideceğimiz bir hafta sonu içindi. Grip olunca geziyi boş vermiştik, bu yüzden daha önce hiç giymemiştim. Bugün ise onu su geçirmez sandaletler ve güvenilir, geniş kenarlı güneş şapkamla kombinlemiştim.

Hazırlanırken belki de kafamı düşündüğümden daha sert çarptığımı fark ettim. Belki de bir tür ateşli rüya görüyordum; annem gerçekten burada olabilir miydi? Ama düşmeden önce onu görmüştüm ve yakın zamandaki bu anı, hayal ürünü bir kurgu olmak için fazla gerçekti. İmkânsızdan başka bir açıklamam yoktu.

Saat bire yaklaştı ve heyecanla etrafıma bakındım. İki küçük çocuğu olan bir aile iskeleye doğru yürüyordu ancak özel bir deniz taksi ayırtmışlardı. İçeri tırmanırken çocuklardan biri, muhtemelen dört yaşında bir erkek çocuk, "Il fait chaud! J'ai faim!"* diye bağırmaya başladı.

Saat bir oldu, sonra bir on beş ve ben iskelenin kenarına otur-

---

* Hava sıcak! Açım! -*en*

Ninova

dum. Güneş tepedeydi ve sertçe vuruyordu. Çantamdan biraz güneş kremi çıkarıp kollarıma, omuzlarıma ve boynumun arkasına tekrar sürdüm.

Bir buçuk. Ayağa kalktım. Midemde oluşan beklenti dolu kabarcıklar bir düğüme dönüşmüştü. Ne tekne ne de annem vardı. Başımı salladım. Salakçaydı, aptalcaydı, onun geleceğini düşünmem. Hatta belki de onun burada olduğunu düşünmem bile. Onu nasıl gözden kaybetmiştim?

Ve sonra uzakta, ufukta sallanan bir tekne gördüm. Üstüne *Da Adolfo* yazan kırmızı, tahta bir balık yapıştırılmıştı.

"Da Adolfo!"

Bir saniyenin çok küçük bir kısmında iki şey oldu. Birincisi, biri kolumu sertçe tuttu. İkincisi, sandaletim iskelenin tahta çıtalarına takıldı. Sallandım, kendimi sabitlemek için kollarımı salladım ama faydası yoktu. Tam kaya çıkıntısındaydım ve göz açıp kapayıncaya kadar sırtüstü suya düştüm. Yüzeye çarpana kadar kolumu tutan kişinin de benimle birlikte suya düştüğünü fark etmemiştim.

Sıçrayarak ve soluk soluğa yukarı çıktığımda yanımda duran annemin yüzeye doğru yüzdüğünü gördüm.

"Katy!" dedi. Yüzüne düşen saçlarını savurmuştu. "Böyle buluşmayı bırakmalıyız!"

Bana gülümsedi ve ben de kahkahalara boğuldum. Suyun içinde çırpınıyordum, komik olan güçlü bir rahatlamayla dolmuştum. En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyordum ve şimdi beni ele geçirmesine izin vermiştim. Sırtüstü yüzdüm, hâlâ histerik bir şekilde hıçkırıyordum.

"Sudan çıkın!" diye bağırdı şoför. Tekne henüz bize ulaşmamıştı ama yavaşlamaya başlıyordu. Küçük, minik bir sürat teknesi olduğunu fark ettim ve şoförü artık yeterince yakın olduğu için seçebiliyordum. Genç görünüyordu, sanırım yirmili yaşlarının başındaydı.

"Oy, Carol!"

İskeledeki bir adam el salladı, bacaklarını iskelenin kenarından aşağı salladı ve elini aşağı uzattı. Carol önce benim gitmem için işa-

ret etti. Yüzerek yanına geldim ve elimi uzatıp onunkine dokundum ve o da tuttu. Kolumun yerinden çıkacak gibi hissetmiştim ama biraz yükseldiğimde serbest elimi iskeleye koydum ve bir altmış üç santimetrelik vücudumdaki tüm güçle kendimi iskeleye çektim. Orada yattım, zar zor nefes alıyordum.

Annemin kurtarılması çok daha basitti. İskelenin kenarındaki bir ayağını kaldıraç olarak kullandı ve sonra vücudunu aşağı salladı. Daha uzun olması kesinlikle yardımcı oluyordu.

Sağlam zemine geri çekilip birbirimize baktık, kahkaha kalıntıları hâlâ vücudumuzda köpürüyordu.

Bizi kurtaran kahramanımız öne çıktı ve annem tanıtıma başladı.

"Katy, bu Remo. Remo, Katy," dedi, hâlâ nefes nefeseydi.

"Merhaba, Remo," dedim. "Tanıştığıma memnun oldum."

Remo kolunu annemin omzuna doladı. Karnım kasılmıştı. "Ciao, Katy."

Annem romantik anlamda geçmişinin ayrıntılarından bahseden biri değildi. Hayatının etrafında iyi çizilmiş çizgiler olan bir kadındı. Güzellik anlayışı, estetik algısı, topluma olan sevgisi gibi birçok konuda renkli yaşamıştı ama romantik geçmişi her zaman yasak bölge gibi görünüyordu. Bana, "Bu başka bir hayattı Katy. Kim hatırlayabilir ki?" gibi şeyler söylerdi.

Eric'le tanıştığımda ve sonra onu sevdiğimi ilk fark edişimde onu arayıp söylemiştim ama bazı kızların ve annelerin yaptığı gibi seks hakkında konuşmamıştık. Ona sorular sormamıştım –kendi deneyimi hakkında– ya da benimkinin ayrıntılarını paylaşmamıştım. İlişkimizin duvarlarının dışında gerçekten hiçbir şey yoktu ama seks tam sınırda gibi hissettirirdi. Ve biz o çizgiyi asla aşmamıştık.

Bana Positano'daki bu yazdan bahsettiğinde, büyülü ve dönüştürücü olduğunu, güzel yemek ve şaraplarla dolu olduğunu söylemişti ama başka bir kişiden hiç bahsetmemişti.

Ama işte, Remo buradaydı.

Şoför bize seslendi. "Da Adolfo!"

"Antonio, *aspetti*, geliyoruz," dedi annem.

Tekneye gitti ve muhtemelen şoför Antonio elini ona uzattı. Önce o, sonra ben, sonra Remo bindi. Sırılsıklamdım, kaftanımın pamuğu ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı.

Hâlâ limon rengi elbisesini giyiyordu ve oturduğumuz anda elbiseyi yukarı çekip başının üzerinden geçirerek altından küçücük puantiyeler olan siyah bir mayo ortaya çıkardı. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı ve güneşi içine çekti. Carol Silver'ın güneş şapkası olmadan, sanki hoş karşılanmışlar gibi ışınları tenine çektiğini düşünmek beni ürpertiyordu.

"Mayonu beğendim," dedim. Ona böyle iltifat etmek aptalca geliyordu ama gözlerini açmasını, benimle etkileşime girmesini istiyordum.

"Elbiseni çıkar, daha hızlı kurursun," dedi bana, gözleri hâlâ kapalıydı. "Üzerindeki şey ıslak bir battaniye gibi duruyor."

Bunu aldığımızda da beğenmemişti. "Bir büyükanneye benziyorsun ama artık moda olduğunu biliyorum."

Tekne ilerlemeye başladı. Remo ve Antonio, suyun artan sesinin üstünde dümende sert ve kesik kesik konuşuyorlardı. Nefes verdim. Sonra eteğini tuttum ve yukarı çekip çıkardım. Güneş şapkam boynumdaki iple yerinde tutularak başımın arkasına çarpıyordu. Yandan bağlanmış pembe ve sarı bir bikini giyiyordum. Hareket ettikçe rüzgâr artıyordu ve o da ciyaklayarak saçlarını geriye çekiyordu.

"Antonio!" diye bağırdı. "Sakin ol! Katy daha önce ölüm yolculuğuna çıkmadı."

"Öğle yemeğine gidiyoruz, öyle, değil mi?" diye bağırdım ona.

"Bayılacaksın!" dedi bana. "Bu küçük koyda bir restoran. En iyi deniz ürünlerine sahipler!"

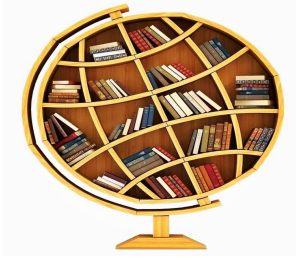
Bütün bunları nereden biliyorsun? diye sormak istiyordum. *Remo kim? Ne kadar kalacaksın?* Ama tekne şimdi hızla hareket ediyordu ve tüm sözlerim rüzgârda yankılanıp duyulmadan denize savruluyordu.

Kameramı çıkardım, Eric'in balayımızdan sonra benim için aldığı eski bir Leica'ydı. iPhone'umdaki fotoğrafların grenli olduğunu söylemişti. O zamanlar haklıydı. Uzun zamandır fotoğraf çekmemiştim, eskiden sevdiğim bir şeydi, *ondan önce* kaybolan bir şey daha.

Lens kapağını çıkardım ve kamerayı ona doğrulttum. Tekne beni oradan oraya savuruyordu, hareket ettikçe sular dalgalanıyor ve üzerimize toz serpiyordu. Bacaklarını koltuğa uzattı ve başını geriye attı, dudakları aralanmıştı. Fotoğrafını çektim. İçimde o kadar derinlerde, o kadar gizli bir şeyin çekildiğini hissediyordum ki, acaba bu bana ait mi diye merak etmiştim.

Bu benim annemdi. Muhteşem, göz kamaştırıcı annem. Burada, şimdi, tüm ihtişamıyla. Sonrasında gelecek hiçbir şeyin yükünü taşımadan.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Annemle babamın evliliği iyiydi. Harika mıydı? Sanırım belki, muhtemelen, hatta öyleydi ama buna ben karar veremezdim. Tek bildiğim, ailem söz konusu olduğunda babamın bir yabancı gibi hissettiği, annemle benim doğal ritmimizi gözlemleyen kişi olduğuydu. Birbirlerini sevdiklerini biliyordum. Bunu, ne zaman birlikte zaman geçirmeyi seçseler, babamın anneme getirdiği hediyelerde görmüştüm; çiçekler, kıyafetler, annemin görüp sevdiği ama asla satın almadığı özel gün kolyesi. Annemin her cuma gecesi onun en sevdiği yemeği yapışında, onun tüm alışverişini yapışında ve otuz yıllık evlilikleri boyunca onun saçını kesişinde görmüştüm. Babamın anneme bakışında görmüştüm.

Emin olmadığım, bilmediğim şey ise ruh eşi olup olmadıkları, hatta buna inanıp inanmadıklarıydı. Babamın annemi içten aydınlatıp aydınlatmadığını bilmiyordum. *"İşte ruh eşim"* dedirten bir evlilikleri olup olmadığını bilmiyordum. Chuck ve Carol, ortak arkadaşları aracılığıyla tanışmışlardı. O, Doğu Yakası'ndan, bir sanat galerisinde resepsiyonistti ve babam, Los Angeles'ta doğup büyüyen, yükselen bir giyim tasarımcısıydı. *Casablanca*, guacamole ve Patti Smith'e olan ortak sevgileri sayesinde bağ kurmuşlardı.

"Sabahın üçüne kadar bana plak çalardı," derdi annem.

Onu gördüğünde tanımış mıydı? İlk görüşte aşk mıydı? Yoksa iyi bir hayat olasılığının sessizce farkına varılması mıydı?

Tekne yavaşladı ve Antonio dışarı atlayıp suyun içinden yü-

Ninova

rüyerek bizi iskele olarak tanımlanabilecek bir yere çekti. Aslında bu, dünyanın en küçük plajı olan kıyıya kadar uzanan bir tahtaydı, tabii buna plaj diyebilirseniz. Bikinili kadınlar ve mayolu erkekler, kayalık kumlu plaja sıkıştırılmış yeşil ve beyaz çizgili kanvas sandalyelerde ve kayaların üzerinde uzanıyorlardı. Arkalarında iki restoran vardı, tamamen beyaz bir bina ve Da Adolfo'nun mavisi.

Remo iskeleye atladı ve elini anneme uzattı, annem de başıyla beni işaret etti. "Önce Katy."

Tekne şiddetle sallanıyordu ama ben hâlâ önceki karşılaşmamızdan ıslanmış durumdaydım, yani en kötü ne olabilir ki?

Remo'nun elini tutup iskeleye vardım ve annem de beni takip etti. Ve sonra üçümüz kıyıya doğru yol aldık.

Annem Antonio'ya, "Döndüğünde geri dön!" diye seslendi. Eli, saçlarını bir toka gibi arkaya doğru tutuyordu.

Daha önce hiç görmediğim bir rahatlık, bir kayıtsızlık vardı. Ya da görmüşsem bile hatırlamıyordum. *Döndüğünde geri dön?* Bu kadın da kim?

Remo bize denize yakın bir masa ayarladı ve oturduk. Bir sepet ekmek ve biraz zeytinyağı bizi bekliyordu. Yağ, beyaz balıklarla çevrelenmiş küçük mavi ve kırmızı seramik bir tabakta gelmişti. Siyah sinekler ara sıra masaya konuyordu ama rüzgâr onları çoğunlukla uzak tutuyordu. Okyanus yanımızdaki kayalara çarpıyor ve iki çift kenardaki şezlonglarda uzanıyordu. Bunun dışında mekân boştu.

"Şu anda burada olduğun için şanslısın," dedi Remo. "Üç hafta daha ve Positano istila edilecek."

"Turistler," diye açıkladı Carol. "Böcekler değil."

"Aynı, aynı," dedi Remo da gülümseyerek.

Onlar masanın bir ucunda oturuyorlardı, ben de diğer ucunda. Annemi inceledim. Tekrar ve tekrar. Şu anki canlı, nefes alan güzelliğini. O kadar anda, o kadar burada, neredeyse taşacak kadar doluydu ki onu sıksam taşan kısımları yakalayabilecekmiş gibi hissediyordum.

"Remo, Positano'da mı yaşıyorsun?" diye sordum.

Bir an durup ona gerçekten baktım. Yakışıklıydı, buna şüphe yoktu. Biraz Roma tanrısına benziyordu. Bronzlaşmış gövde, kıvırcık kahverengi saç tutamları ve kristal mavisi gözler.

"Napoli'de yaşıyorum ama yazın Positano'ya geliyorum çünkü yazın para burada."

"Remo, Buca di Bacco'da çalışıyor," dedi.

"Otel mi?" Gezi için yaptığımız araştırma sırasında bunu okuduğumu hatırlıyordum.

"Hotel e ristorante," dedi Remo. "Ben bir cameriere, ah, garsonum." Remo gülümsedi.

"İtalya'da çok saygın bir meslek," dedi annem de. "Amerika'nın aynı geleneğe sahip olmaması üzücü."

Annem ve babam düzenli olarak sadece iki restorana giderdi ve ikisi de Beverly Hills'teydi: Craig's ve Porta Via. Aynı dört ana yemeği alırlardı. Babam alışkanlıklarının esiriydi. Nadiren ve ara sıra annem ona konfor alanının dışındaki bir şeyi denemesini söylerdi; West Hollywood'daki Eveleigh, şehir merkezindeki Perch.

Garson belirdi ve Remo onunla sıcak bir şekilde el sıkıştı. "Buongiorno, signore."

"Buongiorno," dedi Carol. Suyundan uzun bir yudum aldı ve saçlarını kumlu zemine sıktı.

Remo hızla İtalyanca sipariş vermeye başladı. Carol'a baktım.

"Her şey lezzetli olacak," dedi. "Endişelenme. Remo beni geçen hafta buraya getirdi ve en iyisi sadece kendini bırakmak."

Annemin *sadece kendini bırakmak* ifadesini kullandığını hiç duymamıştım, bir kez bile.

"Siz..." diye başladım ama Carol sözümü bitirmeden cevap vermişti bile.

"Arkadaş mıyız, değil mi?" dedi. "O beni koruması altına aldı ve bana Positano'yu bir yerlinin bakış açısından gösterdi." Masaya sinsi bir şekilde eğildi. "Ama çok yakışıklı."

Remo'ya baktım. Hâlâ sohbete dalmış durumdaydı. "Şey, evet."

"Peki seni Positano'ya getiren ne, Katy?" diye sordu annem. "Aşikâr olanın dışında."

"Aşikâr olan ne?"

"İtalya," dedi bana göz kırparak.

Bir şişe roze ve kadehler geldi, Remo bize içki koyarak masaya ve sohbete geri döndü.

"Güzel bir yer, değil mi?" dedi Remo.

Başımı salladım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. *Annem öldü ve artık hayatımla ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden kocamı terk edip İtalya'ya geldim.*

Ah evet ve bu arada, sen annemsin.

"Biraz molaya ihtiyacım vardı," dedim dürüstçe. Annem gülümsedi; Remo su bardağını dolduruyordu.

"Pekâlâ, molanın şerefine," dedi.

Kadehlerimizi tokuşturduk ve sıvı, tatlı ve pürüzsüz bir şekilde aşağı indi.

Annemle yediğim son normal öğle yemeği aklıma gelmişti. Sıcak bir aralık günüydü ve az önce West Hollywood'daki Grove'da biraz alışveriş yapmıştık. Yeni bir yer denemek ve benimle dışarıda oturmak istemişti, bu yüzden Melrose'daki Gracias Madre adlı vegan bir Meksika restoranında karar kılmıştık. Açık hava verandaları ve olağanüstü guacamoleleri vardı.

"Bir kadeh şarap içelim mi?" diye sormuştu oturduğumuzda.

Annem gündüz vakti içki içen biri değildi. Eğer içki içiyorsak yarım kadeh şarap içerdi, içmiyorsak hiç içmezdi. Hayatımda bir kez, *Jersey Boys*'un Broadway prodüksiyonundan sonra New York'taki bir barda geç bir öğle yemeğinde martini sipariş ettiğini görmüştüm.

Emin olup olmadığını sormak istemiştim. Kansere yakalanmasının üzerinden iki ay geçmişti, tedavi görüyordu. Henüz korkunç şeylere geçmemiştik. Bazen onu bitkin bırakan ama yüzünü veya saçını değiştirmeyen bir hap karışımıydı. Ona baktığınızda bir şeylerin ters gittiğini anlayamazdınız.

"Evet," demiştim. "Hadi yapalım."

İki kadeh Sancerre aldık ve garson masaya içki koydu. Annem tadına baktı.

"Lezzetli," demişti.

Kısa kollu turuncu kaşmir kazak ve kahverengi ekose pantolon giydiğini hatırlıyordum. Kahverengi makosenler giymişti ve Longchamp alışveriş çantasının etrafına bir eşarp bağlamıştı.

"J.Crew'a dönüp o eteği almamız gerektiğini düşünüyor musun?" diye sormuştu bana.

Kadifeydi ve kısaydı, eteğinde bir ışıltı vardı. Şirin ama pahalıydı, sonunda karar vermiştik. Ve kumaş onun istediği kadar iyi değildi; hızlı moda asla iyi olmazdı. Ve hiçbir şeyin astarlı olmaması onu çileden çıkarıyordu. Şimdi bunu tekrar gündeme getirmesine şaşırmıştım. Annem çok sık tereddüt etmezdi.

"Bence iyi," demiştim.

Gülümsemişti. "Siyah bir tişörtle hoş olurdu."

"Yeterince eteğim var."

"Yine de," demişti. "Bence almalıyız."

Şarabını hızla bitirdiğini hatırlıyordum. Ve o gün, bu sefer bize bahşedilmiş olmasına rağmen –alışveriş, öğle yemeği, öğle şarabı– o kadar neşeliydi ki onun hastalığının gerçek kanıtının bu hoşgörünün kendisi olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum.

Ama şimdi, burada onunla otururken –otuz yıl önce, dünyanın öbür ucunda– soğuk roze şarabını su gibi içmesini izliyordum ve sanırım onun hiç görmeye çalışmadığım bir tarafı vardı. Güneşli bir çarşamba günü, dışarıda içki içen ve bir eteği sadece öylesine giymek isteyen bir kadındı belki de.

Öğle yemeği güzeldi ama Hotel Poseidon'daki Il Tridente daha iyiydi. Marul yatağında ızgara Hellim, kalamar, caprese ve bol şarap vardı. "Remo beni geçen hafta sonu Capri'ye götürdü," dedi annem. "Bence abartılıyor. Positano çok daha güzel. Ayrıca daha otantik. Burası İtalyan kültürüne orada olduğundan çok daha bağlı hissettiriyor."

Remo başını salladı. "Capri suda güzel. Karada ise daha az."

Annem ve babamla on iki yaşındayken Londra'ya gitmiştik. Westminster yakınlarında kalmış, Wicked prodüksiyonunu izlemiş ve London Eye'a binmiştik. Avrupa tatiline en yakın olan tatilimdi.

Annem, "Ulaşması ve ayrılması zor ama kalması çok kolay bir yer," dedi. "Küçük bir kızken ilk kez ailemle gelmiştim ve asla unutmadım."

O gezi hakkında bir bilgim olduğundan emin değildim. Hiç sormadığım çok şey vardı. Ve şimdi ise bilmek istediğim çok şey vardı.

"Burada başka nerelere gittin?"

"Cennet olan Ravello'ya gittim. Ve Napoli'ye, orayı da sevmedim. Remo oradan. Roma harika, tabii ki."

"Daha önce hiç İtalya'ya gelmedim," dedim.

"Eh," dedi annem masanın üzerinden elimi uzatarak, "Burada olmak için mükemmel bir zaman seçtin."

Remo bize bir kasaba ötedeki Ravello'nun güzelliğinden bahsetti ve Capri'ye gidip gitmediğimi sordu, ben de ona yeni geldiğimi söyledim.

"Bolca zaman var," dedi Carol. "İtalya'da yavaştan almak önemli."

Sonunda ayağa kalktığımızda biraz başım dönüyordu.

Sandalyelerimizi geriye itip dışarı, kayalara doğru gittik. Açık bir şezlong vardı ve annem çantasını yere attı, ben de aynısını yaptım. Sonra elbisesini yukarı ve başının üzerine kaldırdı. Hareketi beni etkilemişti; çok kaygısız, çok düşüncesizdi. Malibu'daki Palm Springs'teki annemi düşündüm. Tek parça mayosu her zaman iyi yerleştirilmiş bir peştamal ile dengelenirdi, kolları hafif bir keten gömlekle güneşten korunurdu. Harika bir vücudu vardı, her zaman öyleydi. Ama burada belli olmayan bir mütevazılığı vardı. Ne zaman gelmişti ki? Ne zaman vücuduna bu kadar dikkat etmesi gerektiğine karar vermişti? Hayranlık duyulmaması gerektiğine?

Yine de suyu her zaman severdi. Yüzmeyi severdi. Her sabah havuzda turlar atardı, L.L.Bean şapkası yüzeyde yüzen bir top gibi görünürdü.

Onu takip ettim ve sonra okyanusa doğru ilerledik. Suyun altına eğildim ve yukarı çıktığımda gözleri kapalı bir şekilde sırt üstü yüzüyordu. Onu fotoğraflamak, bu anı yakalamak istiyordum ama bunun yerine onu taklit ettim. Antonio'nun teknesi iskelede görünene kadar öylece su üstünde kaldık.

Islanmış bir şekilde gemiye bindik ve Positano limanına geri döndük. Oraya vardığımızda güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı. Tekne yanaştı ve Remo bize yardım etti. Antonio'ya teşekkür ettik ve o da uzaklaşmadan önce şapkasını çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedim anneme. "Gerçekten harika bir gün geçirdim. Uzun zamandır geçirdiğim en iyi gündü."

"Ben teşekkür ederim," dedi. "Yeni bir arkadaş edinmek çok güzel."

Ne kadar kalacağını bile sormadığımı fark ettim. "Yarın burada olacak mısın?" dedim. İçimdeki çılgınlığı hissedebiliyordum. Rahat bir günün ardından ona tutunmak için duyduğum ani bir çaresizlik vardı.

Gülümsedi. "Elbette. Seni La Tagliata'ya götüreceğim. Tepelerde inanılmaz bir restoran. İnanamayacaksın. Otobüs otelinden saat dörtte kalkıyor, bu yüzden seninle orada buluşabilirim."

"Şimdi nereye gideceksin?" diye sordum.

"Remo'yu bırakıp marketten birkaç şey almam gerek. Kiraladığım dairenin sahibi olan kadın bu gece burada."

Annemin yemek pişirdiği, güldüğü, başka bir kadınla yemek paylaştığı görüntüler kafamda canlanmıştı. Bir kıskançlık dalgasının üzerime çöktüğünü hissettim.

"Ama yarın görüşürüz, değil mi?" Bana baktı. Ve en kısa, en ufak zaman dilimi için, bir ihtimal onun da beni tanıdığını düşündüm. Belki de içindeki bir şey zaman ve mekânın ötesine ulaşarak ona bilmesi gereken bilgiyi ulaştırmıştı. Bana ait olduğu bilgisini.

Birbirimize ait olduğumuz bilgisini. Sadece biz. Ama sonra Remo omzuna dokundu ve an bozuldu.

Başımı salladım.

"İyi. Yarın," dedi. Gitmek için döndü ve ben aniden –iskelede duruyorken, su altımızda ve şarap da damarlarımda akıyorken– ona sarılma ihtiyacıyla karşı karşıya kaldım. Bunu içgüdüsel olarak hissetmiştim.

Ve öyle de yaptım.

Öne atıldım ve onu kollarıma aldım. Tuzlu su, şarap ve *kendisi* gibi kokuyordu.

"Bugün için teşekkür ederim," dedim ve onu serbest bıraktım. Yarın.

ONUNCU BÖLÜM

Kapımda hafif bir tıklatma sesiyle uyandım.

"Bir saniye," dedim, akşamdan kalmanın baş ağrısı ve ağırlığı kendini hissettirmeye başlamıştı. Saatime baktım, akşam sekizi geçmişti. Öğle yemeğinden döndüğümde yalnızca biraz uzanmayı düşünmüştüm ama farkında olmadan üç saati aşkın süredir derin bir uykuya dalmıştım.

Şifonyerin üzerindeki cam su şişesini kaptım ve kapıyı açarken bir dikişte içtim. Karşımda Nika duruyordu; beyaz bir gömlek ve yüksek bel kot pantolon giymişti, saçları açıktı. Yanaklarında hafif bir pembelik vardı. Çok güzel görünüyordu.

"Selam," dedim.

"Merhaba," dedi. "İyi akşamlar. İyi misiniz?"

Üzerimde buruşmuş bir örtü vardı, elimi yüzüme götürdüm. Şapka takmama rağmen cildim gergin ve sıcaktı, muhtemelen güneş yanığıydı. İskeleye gittikten sonra bir daha güneş kremi sürmemiştim ve gittiğimiz restoranın da neredeyse tamamı açıktı.

"Evet," dedim. "Öğle yemeğinde fazla şarap içmişim. Sen..."

"Ah!" dedi ve kendine hafifçe göz devirmeden edemedi. "Aşağıdaki beyefendi endişelenmiş. Ona seni kontrol edeceğimi, iyi olup olmadığına bakacağımı söyledim."

Adam. Kahretsin.

"Ona hemen aşağı ineceğimi söyle," dedim. "Ve gerçekten çok özür dilerim. Teşekkür ederim."

Nika başını salladı. "Söylerim."

"Hey, Nika," dedim, birden aklıma gelmişti. "Marco, Adam'ın oteli satın almaya çalıştığını söyledi."

Nika güldü. "Marco, herkesin sürekli burayı elinden almaya çalıştığını düşünüyor. Burası onun sandığı kadar gözde bir yer değil."

"Gerçekten mi?"

Nika omuz silkti. "Yani, bence çok değerli tabii. Burası benim için özel, ailemin hayatı yıllardır bu otelin içinde geçti. Adam'a gelince... Belki gerçekten deniyordur, bilmiyorum. Ama yardıma ihtiyacımız olduğu kesin."

"Hemen aşağı iniyorum," dedim ona. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Bay Westbrooke'a haber veririm," dedi gülümseyerek ve ardından kapıyı kapattı.

Duşa girdim.

Üstümdeki mahmurluğu atmak, çiçek desenli bir yaz elbisesi giymek, saçlarımı hızlıca taramak ve elimden gelen en minimal makyajı yapmak tam olarak on iki buçuk dakika sürdü. Biraz allık, dudak parlatıcısı ve hafif bir maskara.

Aşağı indiğimde Adam, kahvaltıda oturduğu aynı masada oturuyordu.

"İşte, hayattasın," dedi ayağa kalkarak. Bej renkli keten bir pantolon ve beyaz keten bir gömlek giymişti. Bileğinde ahşap boncuklardan yapılmış bir mala bileklik vardı, Los Angeles'taki yoga stüdyolarında sıkça rastlananlardan. Sarı saçları alnına düşmüştü. Ve... iyi görünüyordu.

"Çok özür dilerim," dedim. "Öğle yemeğinde fazla şarap içmişim ve uyuyakalmışım. Gündüz içki içmek pek alışkanlığım değildir."

Gülümsedi. Dişlerinin ne kadar beyaz olduğunu o an fark ettim.

"İtalya işte," dedi. "Başka ne yapacaksın ki?"

Adam karşısındaki sandalyeyi işaret etti, ben de oturdum.

"Akşamüstü kokteyllerini kaçırdın," dedi. "Ama birlikte akşam yemeği yiyebiliriz diye düşündüm."

Oturunca midemde tanıdık bir his belirdi, çalışmaya başlayan bir motor gibiydi. Öğle yemeği saatler önceydi.

"Evet, lütfen," dedim. "Açlıktan ölüyorum."

Adam menüsünü açtı. "Ne seversin?" diye sordu. Çok basit bir soruydu. Alışılmadık ama aynı zamanda sıradan. Yine de cevap veremedim. Alışkanlıkların keyfine öyle alışmıştım ki... La Scala'daki doğranmış salatayı gerçekten seviyor muydum ki? Fındık kremasını, beyaz rengi? Tanıdıklık bir tat mıydı, yoksa sadece alışılmış bir katlanma biçimi miydi?

"Domates salatası ve ravioli harika," dedim.

Adam gülümsedi. "Ah, biliyorum. Ama bence buranın en iyisi primavera. Ve burada bir tuzlanmış balık var ki..." Baş ve işaret parmağını birleştirip dudaklarına götürerek bir şef öpücüğü yaptı.

"O zaman seçimi sana bırakıyorum."

"Neden ikisini de sipariş etmiyoruz?" dedi. "Ben paylaşırım, sen de paylaşır mısın?" Bunu söylerken sesi hafifçe meydan okur gibi çıkmıştı, içimde bir şey kıpırdadı.

"Şarap?" diye sordu.

Tek gözümü kapattım.

"Ah, doğru ya. Öğle yemeği..." dedi gülerek. "Ağırdan alalım."

Kendisi için bir kadeh Barolo söyledi, ben ise buzlu çay istedim.

Garsona –sabah kahvaltımızda da bize servis yapan beyefendi, adının Carlo olduğunu öğrenmiştim– buzlu çayın nasıl bir şey olduğunu anlatmak biraz zaman aldı. Sonunda önüme bir demlik siyah çay ve bir bardak buz geldi. Fena sayılmazdı.

"Peki, Katy," dedi Adam. "Bana senin olayın ne, onu anlat."

"Olayım?"

"Olayın," dedi tekrar.

"Buranın yeni sahibi olmaya çalıştığını duydum," diye pat diye söyledim ve geri yaslanıp yüzümü ovuşturdum. "Özür dilerim, aslında beni ilgilendirmez. Ama Marco bu sabah biraz sinirli görünüyordu. Ve sanırım bana yalan söyledin?"

Adam güldü. "Sanırım *ihmal etmek* daha doğru bir fiil olurdu."

"İhmal ederek yalan söylemek o hâlde."

Adam ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde kaldırarak teslim olmuş gibi bir ifade takındı. "Gayet makul. Sadece insanlar, birinin gelip köklü bir yere burnumu soktuğumu düşündüğünde doğal olarak dikenlerini çıkarıyor. Üstelik, biz daha yeni tanıştık."

"Peki, neden?"

Adam şarabından bir yudum aldı. "Bir otel zinciri için çalışıyorum. Bu kısmı doğruydu, tabii ki. Şirketin Positano'da bir mülk istediğini söylemiştim, o da doğru. Sadece istedikleri yerin burası olduğunu söylemeyi atladım."

"Ama Marco satmak istemiyor."

Adam omuz silkti. "Son dönemde ciddi darbe aldılar. Oteli istedikleri gibi açık tutacak finansal güce sahip olup olmadıklarından emin değilim. Zorlanıyorlar. Kâr marjları düşük. Unutma, Positano'da turizm yılda en fazla dört-beş ay sürüyor."

"Burası onların ailesine ait, yüz yıldır." Aslında bu doğru mu bilmiyordum, ama *doğru* gibi geliyordu.

"Aslında kırk yıl ama evet." Adam dirseklerini masaya koydu, vücudu bana doğru hafifçe eğildi. "Gerçekten bunu konuşmak zorunda mıyız?"

Bütün vücudumun ısındığını hissettim. Ayak parmaklarıma kadar.

İşte o an. O an gelip çatmıştı. Şimdi, tam şimdi, *"Hey, bilgin olsun, ben evliyim. Yani şu anda NASIL evliyim, bu bir ayrılık mı yoksa tam teşekküllü bir boşanmanın başlangıcı mı ya da Eric ile aramızda tam olarak ne oluyor bilmiyorum ama yukarıda yirmi dört saat öncesine kadar beş yıldır parmağımda duran yüzükler var,"* demem gereken andı.

Ama demedim. Bunun yerine sadece, "Hayır," dedim.

Adam geriye yaslandı. "Güzel."

Balık geldi ve bütünüyle –başı, kuyruğu, her şeyiyle– devasa bir tuz kabuğunun içinde pişmiş hâlde önümüze kondu. Carlo, onu tertemiz beyaz bir servis tabağında gururla sergilemişti.

"Muhteşem," dedi Adam. "Bravo."

Carlo, birkaç adım ötede bir ayıklama istasyonu kurup tuz kabuğunu kırmaya başladı. Büyük ve tatmin edici parçalar hâlinde dökülüyordu.

Eric burada olsaydı ne yapardı, diye düşündüm. O, dünyada en çok yemek seçen insanlardan biriydi. Tavuk, makarna ve brokoli severdi. Annem hep damak tadını hiç geliştirmediğini, altı yaşındaki bir çocuk gibi yediğini söylerdi. Haklıydı. Ve şimdi fark etmiştim ki bu deneyimi bu kadar olağanüstü kılan şey, bizim evde California Pizza Kitchen'ın sürekli bir seçenek olmasıydı. Annem yemek yapmadığı sürece düzgün bir şey yemezdik.

Carlo tabakları getirdi; fileto hâline getirilmiş beyaz balık, sote sebzeler ve fırınlanmış bebek patateslerle birlikte servis edilmişti. Midem sabırsızlıkla guruldadı.

"Bu harika görünüyor," dedim.

"Afiyet olsun," dedi Carlo.

Gidince çatalımı alıp gevrek bir parça kopardım.

"Yemin ederim," dedim, "Bu otelin restoranı sanırım dünyadaki en sevdiğim yer olabilir."

Adam bana baktı. "İlk sıralarda," dedi. "Ama bu, yeterince yer görmediğinin kanıtı."

Eric'i ve her yıl yaptığımız Palm Springs seyahatlerini düşündüm. Beşinci yıl dönümümüzde gittiğimiz Miami'yi hatırladım.

"Haksız sayılmazsın," dedim.

"Daha önce Avrupa'ya gelmiş miydin?"

"Evet," dedim. Teknik olarak doğruydu. Londra da sayılırdı, değil mi?

Yemeğe gömüldük. Balık mükemmel şekilde tereyağlıydı; sebzeler zeytinyağına bulanmıştı, makarna tam kıvamındaydı. Sonunda pes edip kendime bir kadeh şarap söyledim.

Adam, Florida'da büyümüştü ama artık Chicago'da yaşıyordu. İtalya'yı seviyordu ama Fransa'yı daha çok seviyordu; Fransa'nın aslında daha iyi domatesleri ve peynirleri olduğunu söylemişti.

Provence, dünyanın en iyi sebzelerine sahipti. Annesi Paris'te doğmuş ve çocukluğunu orada geçirmişti. Adam, akıcı şekilde Fransızca konuşuyordu.

Yürüyüş yapmayı, köpekleri ve hava yolculuğunu seviyordu. Aynı yerde uzun süre kalmayı ise pek sevmiyordu.

Bekârdı.

Bunu, birkaç ay önce Tokyo'ya birlikte gittiği eski kız arkadaşından bahsederek ima etmişti. İnce ama etkili bir yöntemdi.

"Berbat bir geziydi," dedi. "Ama ayrılığımızın suçunu şehre atamam sanırım, zaten uzun zamandır yaklaşan bir şeydi."

"Üzgünüm," dedim.

"Ben değilim," dedi. "Kim bilir, belki de şu an bambaşka bir yerde olurdum. Tek bir şey farklı olsa, her şey farklı olurdu."

Şarap kadehimle oynadım, kalanını yuttum.

"Tatlı sever misin?" diye sordu Adam.

Tatlıya düşkündüm, hep öyle olmuştum. Bunu babamdan almıştım. Annem şekeri hiç umursamazdı, Eric de öyle. "Bana çikolata yerine bir paket kraker ver, her zaman onu seçerim," derdi annem.

"Evet," dedim. "Kesinlikle."

"Burada mevsimlik orman meyveli tart yapıyorlar," dedi Adam. "Bu yıl menüde var mı bilmiyorum ama bence Carlo'ya bir tane getirtebiliriz."

Tahmin ettiğim gibi, orman meyveli tart fikri büyük bir coşkuyla karşılandı ve birkaç dakika sonra masamıza incecik krema ve meyvelerden oluşan nefis bir tatlı getirildi.

"Hanımlar önden," dedi Adam tatlıyı bana doğru iterek. Bir kaşık aldım. Beklediğim gibi muhteşemdi.

"Aman Tanrım."

Adam da bir lokma aldı. "Biliyorum."

"Sanırım hayatımda yediğim en iyi şey bu. Şaka yapmıyorum."

Adam arkasına yaslanıp bana baktı. Gerçekten baktı. Bakışlarını üzerimde fiziksel olarak hissetmiştim, sanki bir el gibi.

"Bana evde biri olup olmadığını söylemedin," dedi ve Carlo'nun tatlıyla birlikte getirdiği espresso fincanını eline aldı.

Yutkundum ve biraz su içtim. Başımı salladım.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Yani bu, evet demek."

"Evet, evet demek."

"Buna şaşırdığımı söyleyemem."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bana baktı. Bakışları yumuşamış, hafiflemiş gibiydi. Öncesinde avucunun tamamını hissetmişken, şimdi yalnızca parmak uçlarını hissediyordum sanki.

"Sen, birine ait olmayı seven kadınlardan birine benziyorsun."

Sözlerini fiziksel olarak hissettim. Göğsümün tam ortasına saplanmışlardı sanki.

"Bu yolculukta annemle olmam gerekiyordu," dedim. "Positano'yu hep çok severdi. Buradaydı..." Sesim kesildi, düşüncelerim bugüne, teknede üstüne deniz suyu sıçrayan, ağzı yarı açık, gözleri kapalı hâlde duran Carol'a gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Adam nazikçe.

"Öldü," dedim. "Ve onunla birlikte bildiğim her şey de yok oldu. Evliliğim de..."

Adam bir an duraksadı ama hiçbir şey söylemedi.

"Artık kim olduğumu gerçekten bilmiyorum."

"Ve buraya bunu öğrenmek için mi geldin?"

Başımı salladım. "Belki."

Adam bunu bir düşündü. "Nasıl biri?"

"Kim?"

"Kocan."

"Yani..." dedim. "Üniversiteden beri birlikteyiz. O... bilmiyorum, o Eric işte."

Adam derin bir nefes aldı. "Bence asıl sorunun ne biliyor musun?"

Boğazımı temizledim. Etkilenmeli miydim yoksa sinirlenmeli mi, emin olamadım. "Cidden mi?"

Bana, *hadi ama* der gibi baktı.

"Tamam, peki. Neymiş benim sorunum?"

"Hayatın üzerinde hiçbir söz hakkın yokmuş gibi hissediyorsun."

"Beni iki saattir tanıyorsun."

"Kahvaltıyı da birlikte yaptık, unutma. Akşam yemeğine de geç kaldın. Diyelim ki on üç saat."

Elimi sallayarak devam etmesini işaret ettim.

"Böyle davranıyorsun... Sanki buraya nasıl geldiğini bilmiyormuşsun gibi. Sanki bir sabah uyanıp etrafına bakmış ve *hah* demişsin. Ama sana bir haberim var. Hareketsiz kalmak bile bir seçimdir."

Öylece oturup ona baktım. Bir yabancının seni azarlaması garip bir şeydi ama daha garibi, haklı olmasıydı.

"Hepsi bu mu?"

"Evet, bir de tatlısın."

Yine yanaklarımın kızardığını hissettim. Ayak parmaklarım karıncalandı. "Bu bir sorun mu?"

Adam öne doğru eğildi. O kadar yaklaştı ki nefesindeki tatlı meyve ve espresso kokusunu duyabiliyordum.

"Benim için mi? Kesinlikle."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Yine erken uyandım. Güneş henüz ufuk çizgisinin üzerinden yükseliyordu; saat daha altı bile olmamıştı. Kendime bir çay aldım ve denize bakan verandaya çıktım. Tüm kasaba, aynı puslu mavi ışığın içinde yıkanmış gibiydi.

Dün gece Adam'la asansörde vedalaşmıştık. İkinci katta kalıyordu, harika bir manzarası olduğunu söylediği bir süitte. Gülmüştüm. Burada her yerin harika bir manzarası vardı.

Ama şu an, bu sabah, aklımda sadece o vardı. Onu bu akşam görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum, gerçekten gelip gelmeyeceğini öğrenmek için içim içimi yiyordu. Dünün yalnızca bir hayal olup olmadığını, gerçeğe fazlasıyla yakın ama yine de hayal gibi duran bir yanılsama olup olmadığını anlamak istiyordum.

Kafeinin vücuduma yayıldığını hissettim ama bu beni huzursuz etmek yerine daha da berraklaştırmıştı sanki, gözlük takmışım gibi bir his. Ve bir kesinlik duygusuyla, tartışmasız bir biçimde biliyordum ki o gerçekten buradaydı. Bir şekilde, bizim birlikte olmamızı sağlayan sihirli bir gerçekliğin içine düşmüştüm. Burada zaman sadece yavaş akmakla kalmıyor, âdeta kendi üzerine kıvrılıp tekrar ediyordu.

Bu bile kulağa inanılmaz gelmiyordu. Daha garip olan, daha anlaşılmaz olan şey, onun gerçekten gitmiş olmasıydı.

İçeri girip kupamı masaya bıraktım. El çantamdan dudak nemlendiricimi almak için eğildiğimde, sadece bir gün önce çantama

tıkıştırdığım orijinal seyahat planımız gözüme çarptı. Buruşmuş kâğıdı çıkarıp inceledim. Listedeki restoranları gördüm, tabii ki Chez Black, Capri'deki limon ağaçlarıyla ünlü restoran. Ve bu sabahın programında büyük harflerle şu yazıyordu: *Tanrıların Yolu'na tırmanış.*

Annemin bana bundan bahsettiğini hatırladım. Buradayken Positano'nun en tepesine çıkan merdivenleri tırmandığını, oradan da Bomerano ve Nocelle'yi birbirine bağlayan patikaya ulaştığını anlatmıştı.

Spor ayakkabılarımı, bir şort ve spor sütyenimi çıkardım. Hiçbir zaman çok atletik biri olmamıştım ama her zaman egzersiz yapmayı sevmiştim. İlkokulda futbola başlamıştım ancak lise üçüncü sınıfta menisküsümü yırtınca bırakmak zorunda kalmıştım. Üniversitede yüzmeyi keşfetmiştim ve New York'ta yaşarken Hudson Nehri boyunca yaptığım bisiklet turları aklımı başımda tutmamı sağlamıştı. Şimdilerde ise genellikle spor salonuna gidiyor ya da evimizin köşesindeki Pure Barre stüdyosuna uğruyorum.

Şapkamı aldım, bolca güneş kremi sürdüm ve aşağı indim.

Bu sabah resepsiyonda sadece Marco vardı. Bu kadar erken bir saatte nasıl bu kadar dinç göründüğüne şaşırdım.

"Buongiorno!" dedi neşeyle.

"Günaydın, Marco," dedim.

"Yürüyüşe mi gidiyorsunuz?" Kollarını iki yana açıp kayak yapıyormuş gibi salladı.

"Tanrıların Yolu'na çıkmak için merdivenleri tırmanmayı düşündüm," dedim.

Marco elinin tersiyle alnını siler gibi bir hareket yaptı.

"Çok fazla basamak!" dedi sanki imkânsız bir şey önermişim gibi. "Hep yukarı, yukarı, yukarı!"

"Başlangıç noktası yakın mı?" diye sordum.

Kapının sağını işaret etti ve bu saatte hâlâ uykulu görünen sokağa göz attım.

"Basamakları bul, çıkmaya başla," dedi parmağını tavana doğrultarak. "Durmadan devam ederseniz sonunda varırsınız."

"Teşekkürler!" diye el salladım ama Marco beni durdurdu.

"Dur!" diye seslendi.

Otelin logosu basılı bir şişe suyla geri döndü. "Positano güneşi güçlüdür," dedi.

Ona teşekkür ettim ve yola koyuldum.

Biraz ileride, vitrininde her türlü zarif ketenlerin asılı olduğu bir mağaza gördüm; masa örtüleri, peçeteler ve dantel işlemeli mendiller vardı. Hemen yanında içinde bir granita makinası çalışan bir dükkân daha. Parlak sarı limonatanın dönüp duruşunu izledim. Sonra dükkânın solunda, ilk merdivenleri fark ettim.

Tırmanmaya başladım. Taş basamaklar, birbiri ardına, ardı ardına. Yukarı, yukarı, yukarı. Küçük otellerin ve evlerin yanından kıvrılarak yükseliyorlardı. Pencerelerden içeri göz attım, uyanmakta olan hayatları seyrettim. Daha bir dakika olmadan nefes nefese kalmıştım.

En son ne zaman tek başıma koştuğumu, yürüdüğümü ya da spor salonuna gittiğimi hatırlamıyordum. Formdan düşmüştüm, bedenimi böyle zorlamaya alışkın değildim. Bacaklarım bu son yıl boyunca yerinde durmuştu. Kalbim, içim, ruhum çığlıklar atarak histerik bir şekilde daireler çizerek koşarken, onlar hareketsiz kalmıştı. Ama şimdi, vücudumu hareket ettirmenin bunun tam tersi bir etkisi olduğunu fark ettim. Ter içinde ve nefes nefese kalmıştım ama içimde tuhaf bir sessizlik vardı. Şu an tek düşündüğüm bir sonraki basamaktı.

Marco haklıydı: Merdivenler dik ve sonsuz gibi görünüyordu. Ama on dakikalık kalp atışlarını hızlandıran bir kardiyo egzersizinden sonra bir sahanlığa ulaştım. Positano'nun yoğunluğundan uzaklaştıkça, çevre daha çok yerleşim yerine dönüştü. Yaşlı kadınlar, ev halkı uyanmadan önce sabah kahvelerini yudumlayarak komşularıyla sohbet ediyorlardı. Bir kadının kapısının önünü süpürdüğünü gördüm. Ona el salladım. O da bana el salladı.

İtalya'nın zamansızlığı beni bir kez daha etkilemişti. Bu düşünceye ilk kez kapılmıyordum, şimdi döndüğüm İtalya, annemin otuz yıl önce âşık olduğu yerden pek de farklı değildi. Bu ülke binlerce yıldır buradaydı. Amerika'dan farklı olarak, burada ilerleme başka türlü ölçülüyordu. Daha yavaş gerçekleşiyordu. Evler, yüz yıldır kullanılan aynı renk paletiyle kireçle boyanıyordu; kurumlar varlığını sürdürüyordu. Kiliseler ve ikonlar yüzyıllardır buradaydı, onlarca yıldır değil. Aynı yemekler her yıl tekrar tekrar sofralara geliyordu.

Beş dakika daha tırmandıktan sonra sırılsıklam olmuştum. Marco'nun verdiği şişenin kapağını açıp minnetle birkaç yudum aldım. Etrafımı gözden geçirdim.

Merdivenlerin sonuna ulaşmıştım, buradan itibaren taş ve toprak bir yol doğanın içine doğru kayboluyordu. Burası Tanrıların Yolu'nun başlangıcı olmalıydı. İtiraf etmeliydim ki bu yol hakkında bildiklerim seyahat planımızdaki kısa bir özetle sınırlıydı. Rivayete göre, tanrılar bu patikayı kullanarak denize inmiş ve Ulysses'i, şarkılarıyla onu baştan çıkarmaya çalışan sirenlerden kurtarmıştı. Yüzyıllar boyunca Amalfi Sahili'ndeki kasabalar arasında ulaşım sağlayan tek yol burasıydı. Çokça kullanılan ve sevilen bir patikaydı.

Buradan görünen manzara nefes kesiciydi, kasabaya inerken gördüğüm manzarayı anımsatıyordu. Denizdeki tekneler, aşağıdan bakıldığında detayları seçilebilen şekillerken, şimdi minik beyaz noktalar hâline gelmişlerdi. Buradan, mavi denizin göz alıcı uzanışını, Positano'nun otellerini ve evlerini bir suluboya tablosundaki damlalar gibi görebiliyordunuz. Her şeyin çok ama çok üzerindeydik.

Küçük bir taş basamağa oturdum. Bacaklarım titriyordu. Güneş artık tamamen doğmuş, dünyaya öfkeli ve ışıkla şarkılar söyleyerek gelmişti. Artık baş ağrısının en ufak bir gölgesini bile hissetmiyordum. Burada herkesin nasıl bu kadar rahat şarap içebildiği şimdi çok daha anlamlı geliyordu.

Bu patikayı düşündüm. Buradan kaç kişi geçmişti, kimler gelmiş, kimler gitmişti? Kaç hikâye, kaç adım...

Annemin yıllar önce burada yürüdüğünü düşündüm. Sonra da şimdi burada olduğunu... Uzun kestane rengi saçlarını, geniş gülümsemesini, yazlık elbisesini ve spor ayakkabılarını, bronzlaşmış alnında parlayan ter damlalarını... Aynı kişi ama bambaşka biri gibiydi.

"İşte buradasın!" dedi soluk soluğa. "Seni neredeyse buraya kadar kovalamak zorunda kaldım!"

Yine gerçekti. Kanlı canlıydı. Yeni bir güne, sadece tuzlu su ve şarapla uyanmanın verdiği gençlik ışıltısıyla...

Ayağa fırladım. "Beni bulmak için mi geldin?" dedim nefes nefese ve büyük bir rahatlamayla.

Ellerini beline koyup hafifçe öne eğildi, hâlâ nefesini toparlamaya çalışıyordu. "Bu sabah balkonumun önünden geçtin. Sana el salladım ama görmedin, ben de spor ayakkabılarımı kaptığım gibi peşine düştüm. Muhtemelen bana bir masaj borçlusun."

Onun ince vücuduna, güçlü bacaklarına baktım. "Ama sen buraya her gün gelmiyor muydun?" diye sordum.

Bana delirmişim gibi baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Daha önce hiç yukarı çıkmadım. Burası en az on iki bin basamak!" Sonra doğrulup manzarayı inceledi. "Ama şunu söylemeliyim ki peşinden geldiğim için çok mutluyum. Gerçekten muhteşem bir yer."

Yanına gidip durdum. Buraya ait bir kartpostal gözümün önüne gelmişti. Muhtemelen yüz yıl önce de böyle görünüyordu. Umarım yüz yıl sonra da aynı kalırdı.

"Los Angeles'ta, Mulholland'ın hemen yakınında TreePeople diye bir yürüyüş parkuru vardı," dedi. "Hiç gitmiş miydin?"

Başımı iki yana salladım.

"Bazen gitmeyi severim," dedi. "Yanıma bir eskiz defteri alırım. Çizim yapmak için harika bir yer. Ama uzun zamandır gitmedim. Burası bana onu hatırlattı."

"Ben fotoğrafçılığı severim," dedim. "Eskiden Fryman Kanyo-

nu'na giderken yanıma bir kamera alırdım. Orası benim an... Orası benim sevdiğim yürüyüş parkuruydu."

"Bence harika bir fotoğrafçısındır."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Çok iyi bir zevkin olduğunu söyleyebilirim. Tabii dünkü elbisen hariç," dedi gülümseyerek.

Bu beni güldürdü.

Yan yana durduk, konuşmadan.

"Carol," dedim. İsmi hem yabancı hem tanıdıktı. "Sana bir şey söylemem gerek."

Bana döndü. Yüzünden süzülen ter damlalarını gördüm. Güneşte parlayan yeşil gözlerini...

Ona, onun benim annem olduğunu söylemek istiyordum. Ondan derinlere inmesini, başka bir zaman ve mekâna erişip erişemeyeceğini sormak istiyordum. Geleceğe bakıp göğsüne sarılı bebeğini görüp göremeyeceğini merak ediyordum. İkimizin Malibu sahilinde, çiçekli elbiseler içinde, onun peşinden koştuğum o günü hatırlayıp hatırlayamayacağını bilmek istiyordum. Mutfağımızda, ellerimi kurabiye hamurundan çekerken kendini görebiliyor muydu? Biliyor muydu? Bunu hatırlamaması mümkün müydü?

Ama elbette hatırlamıyordu. Burada o sadece yaz tatiline çıkmış bir kadındı ve ben de yolu onunla kesişen başka bir Amerikalı turisttim.

"Evet?" dedi, hâlâ bana bakıyordu.

"Da Adolfo'yu pek sevdiğimden emin değilim," diye pat diye söyledim.

Carol güldü. Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. "O zaman *ben* sana bir itirafta bulunayım," dedi. "Ben de pek sevdiğimden emin değilim. Ama manzarasına diyecek yok."

"Yemekler pek de harika değildi," dedim.

"Burada standartlar yüksek," dedi. "Özellikle Poseidon'da kalıyorsan."

"Peki, evde nereye gidersin?" diye sordum. "Yani, LA'de. Nerede yemek yemeyi seversin?"

Gülümsedi. "Çoğunlukla kendim yaparım," dedi. "Doğu Yakası'nda çok havalı bir dairem var. Döndüğümüzde bana gelirsin. Genellikle bolca makarna ve balık yaparım. LA'in sırrı, en iyi restoranların şehir merkezinde olmasıdır. Sayıları azdır ama muhteşemdirler. Ve Chinatown, benim için vazgeçilmez."

Gözümün önüne annem geldi; önünde dim sum tabakları dizili, biz ona doğum günü şarkısı söylerken ellerini çırpıyordu. Uzun zamandır gitmemiştik. Neden gitmeyi bırakmıştık ki?

"Ayrıca In-N-Out'a asla hayır diyemem," dedi, ardından boğazını temizleyerek ekledi, "Hadi, gidelim mi?"

Merdivenlerden yan yana inmeye başladık. Bir sahanlığa vardığımızda durup tekrar denize baktım. Başlangıçtaki serinlik gitmiş, hava çok daha sıcak olmuştu ve elimdeki su şişesi neredeyse boşalmıştı.

"Saat dörtte görüşür müyüz?" diye sordu annem.

"Otelimde kahvaltı yapmak ister misin?" dedim. Eğer benimle dönerse, ne olurdu?

"Çok isterim," dedi. "Ama üzerinde çalıştığım bir proje var." Bunu söylerken biraz mahcup görünüyordu ve burada onu ilk kez böyle görüyordum.

"Ne tür bir proje?" diye sordum.

Küçük bir çocukken annemle teşhir salonlarının zemininde oturduğum zamanları hatırladım. Onun halılar ve perdeler için kumaşlar, müşterileri için mobilyalar seçmesini izlediğim anları... Babamın amiral mağazasının zemininde oynarken annemin vitrin mankenlerini giydirişini seyrettiğimi hatırladım. Onu kendi dünyasında görmek her zaman hoşuma gitmişti.

"Bu zor bir iş," dedi ve ellerini beline koyup omuz silkti.

"Anlat bana."

"Sirenuse için bir tasarım üzerinde çalışıyorum." Elini yüzüne götürdü. "Remo bana oteli yenileyeceklerini söyledi, ben de bir anda aklıma estiği gibi bir teklif göndermeye karar verdim.

Roma ve Milano'dan çok ünlü tasarımcılar projelerini sunacakmış. Bilmiyorum, biraz saçma belki..."

Sirenuse, Positano'daki en lüks oteldi ve fiyatı da buna uygundu. Annemle orada kalmayı düşündüğümüzde, gecelik bin yedi yüz dolardı.

Bana buranın büyüleyici olduğunu söylemişti.

"Bunu bilmiyordum," dedim.

"Yeni tanıştık! Ama aslında kimse bilmiyor. Tasarım benim için bir tutku projesi gibi. Sanat tarihi okudum ve şu anda bir galeride çalışıyorum ama aslında yapmak istediğim şey bu değil. İç mekân tasarlamak istiyorum. Bu otel benim için bir hayal olurdu."

Henüz bilmiyor, diye düşündüm. Daha sonra gerçekten yapacağını bilmiyor.

Annemin Brentwood'daki ofisine girdiğim anları hatırladım. Yumuşacık beyaz bir halıyla kaplı zemini, duvarlarda çerçevelenmiş film afişleri vardı, sanki bir iç mimar değil de bir yapımcı gibiydi. Bunlar, setlerine hayran olduğu filmlerdi. Müşterilerine sık sık, "Eviniz sizin setinizdir," derdi. Ne demek istediğini anlamıştım. Filmlerdeki evlerin bir amacı vardı, izleyiciye karakterleri tanıtmaları, ipuçları vermeleri gerekiyordu. Annem de insanların evlerinin onları yansıtmasını istiyordu. İçeri giren biri, "Burada Carol Silver'dan başka kimse yaşayamaz," diyebilmeliydi.

"Çok güzel olduğunu duydum," dedim.

Başıyla onayladı. "Yıllar önce ailemle geldiğimde burada kalmıştım. O yeri hiç unutmadım."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedim.

Gülümsedi. "Neyse, artık gitmeliyim. Ama bu yoğun egzersiz için teşekkür ederim. Aklımı tamamen toparladı. Bunu hatırlamam lazım!" Dönüp uzaklaşmaya başladı, ben onu durduramadan, "Sonra görüşürüz!" diye seslendi omzunun üzerinden.

Onun dik merdivenlerden inişini gözden kaybolana kadar izledim. *Onun nasıl birine dönüşeceğini izliyorum,* diye düşündüm. İşte burada, başlangıç noktasındaydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ter içinde kalmış ve susuzluktan bitkin düşmüş hâlde lobiye geri döndüğümde Marco gitmişti ama Carlo resepsiyondaydı.

"Sıcak bir sabah," dedi. "Su ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Bana bir şişe uzattı ve tek yudumda içtim. "Teşekkürler, Carlo."

Merdivenlere yöneldim ama arkamdan seslendi.

"Bir mesajınız var, Bayan Silver," dedi.

Aklıma ilk gelen annem oldu. Carol değil, az önce merdivenlerde bıraktığım kadın değil, gerçek annem. Şu anda evde çiçekleri düzenleyip bana, İtalya'ya telgraf gönderdiğini hayal ettim: *Alışveriş nasıl gidiyor? Eve bir şeyler al, seni özledim. Öptüm.*

Ama elbette artık telgraf diye bir şey yoktu.

İkinci ihtimal ise Eric'ti.

"Öyle mi?" dedim.

"Evet," dedi Carlo. "Burada konaklayan Adam adında bir beyefendi sizin öğle yemeği için müsait olup olmadığınızı sordu."

Güldüm. Sesim bir çeşit burun çekme gibi çıktı. Carlo fark etmişti.

"Teşekkürler," dedim. "Onu bulurum."

Merdivenleri çıkıp kahvaltının tam gaz devam ettiği restorana vardım. Nika, altmışlarında, şık giyimli bir çiftle konuşuyordu. Fransız olduklarını düşündüm; bembeyaz keten kıyafetleri kusursuz bir uyum içindeydi.

"Bakın kim geldi!"

Adam, sabah enerjisiyle parlıyordu. Üzerinde çizgili bir mayo ve gri bir tişört vardı. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Gözüm hemen yan masaya kaydı; oda anahtarı her zamanki yerinde duruyordu.

"Merhaba," dedim. "Mesajını şimdi aldım."

Beni süzdü. "Yorulmuş görünüyorsun."

"Öyleyim," dedim. "Bu sabah merdivenleri çıktım."

Vücudumun canlılığını hissettim. Damarlarımda dolaşan kanı, enseme yapışan teri, efordan ve güneşten gelen sıcaklığı... Güzel bir histi.

"Beğendin mi?"

Carol'ı düşündüm. Başını geriye atmış, okyanusa bakarken... Gülümsedim. "Evet. Yarın bana katılabilirsin, eğer bana yetişebileceğini düşünüyorsan."

Hawaiian desenli bir gömlek giymiş, elinde tabak dolusu yumurta ve sosis taşıyan bir adam hızla İtalyanca konuşarak yanımızdan geçti. "Ama şimdi, şu masadaki bütün karpuzu yiyeceğim."

Adam başını büfeye çevirdi. "Eşlik etmemi ister misin?"

Güneşi engellemek için elini siper etmiş, gözlerini kısarak bana bakıyordu. "Tabii," dedim.

Onun tavsiyelerini umursamadım. Bugün kendimi tutmuyordum. Gemide ya da Vegas'ta açık büfeye dalmış gibi her şeyden aldım. İki tabak doldurdum. Biri meyve, hamur işleri ve yoğurtla doluydu. Diğeri ise sahanda yumurta, patates ve pastırmayla. Tabakları masaya bıraktım. Adam kahvesini yudumluyordu. Başını kaldırıp bana baktı, etkilenmişti.

"İşte bu," dedi.

Kendimi sandalyeye bıraktım, bir bardak suyu daha bitirdikten sonra meyvelere başladım. Uzun zamandır böyle bir iştahla yediğimi hatırlamıyordum. Karpuz tatlıydı, yumurtalar kremamsı, pastırma ise çıtır çıtır ve tuzlu.

Annem hastalandığında, yemek bir anda karton gibi tatsız gelmeye başlamıştı. Bir gün Sunset'teki Luv2eat'ten gelen Pad Thai'nin

tuzlu ve tatlı uyumunu özlerken, ertesi gün midem sekiz saat boyunca boş kaldıktan sonra kendimi zorla bir dilim tost yemeye çalışırken bulmuştum. Yemek tüm anlamını ve hissini yitirmişti.

Kısa süre sonra annem de iştahını kaybetmişti. Ondan önce çaba göstermişti, hâlâ bizim için yemek yapıyor, fırınlanmış somon ve Broccolini ya da ünlü linguine ve midyesini zevkle yiyormuş gibi davranıyordu. Ama tedavi onu mide bulantısına sürüklemiş, yemek yemeyi acı verici hâle getirmişti. Hastaneler, iğneler ve damarlarından geçen ilaçların ritmiyle iştah yan yana gitmiyordu. O da giderek zayıflamıştı, ben de.

"Kendine bakmalısın," diye uyarırdı Eric. Sevdiğim, yiyebildiğim şeyleri alırdı; makarna, pizza ya da Sezar salatası ve ben sadece birkaç lokma yerdim. Buzdolabımızı açmayı bırakmıştım. Pretzeller bir öğün hâline gelmişti.

Eric'e asla söylemediğim bir şey vardı çünkü nasıl anlatacağımı bilmiyordum, çünkü bu konunun açılmasını istemiyordum; artık hayatımı sürdürmek için bir şeyler yapmaya dair en ufak bir ilgim bile kalmamıştı. Yemek, su, uyku ve egzersiz, yaşamak isteyenler, hayatta kalmaya çalışanlar içindi. Ben istemiyordum.

"Kahve?" diye sordu Adam. Başımı kaldırıp ona baktım. Gri tişörtü kolunun üzerinde toplanmış, bronzlaşmış kaslarını açığa çıkarmıştı. İki hafta önce bir hastane odasında olduğum hâlde, şimdi Amalfi Sahili'nde bu adamın karşısında oturmam nasıl mümkün olabilirdi?

Başımı salladım.

Benim için kahveyi doldurdu. Kahve sıcak, yoğun ve keskin bir tat bırakmıştı. Neredeyse öldürücü. Ama muhteşemdi.

"Bugün planın ne?" diye sordu Adam.

Üst kattaki katlanmış kâğıtları düşündüm. "Keşfetmek istiyorum," dedim. "Benim- Bir arkadaşım beni bugün dörtte tepelerde bir restorana götürecek."

Adam gözlerini kısarak bana baktı. "Yalnız geldiğini sanıyordum."

"Öyle," dedim. "O benim– Onunla dün tanıştım. O da Kaliforniyalı, o yüzden sohbet etmeye başladık."

"Harika," dedi. "Yabancı bir yerde arkadaş edinmek güzel bir şey. Beni de davet ediyor musun?"

Bir yudum kahve aldım. "Hayır."

Başı yana eğildi. "Peki o zaman."

"Ama bugün biraz etrafı dolaşmayı düşünüyordum. Bana biraz burayı gezdirir misin?" Terasın altındaki hayata işaret ettim. "Yoksa gününü Marco'yu ailesinin gururu ve neşesinden vazgeçirmeye çalışarak mı geçireceksin?"

Sandalyesine yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi. "Sert oldu, Silver."

"Kimse bana daha önce öyle demedi."

"Silver mı?"

Başımı salladım. "Hayır, sert."

"Bu bir iltifat değildi," dedi ama gülümsüyordu. "Yani benim tur rehberliği yapmamı mı istiyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Buranın müdavimi olduğunu söyledin."

Adam gözlerini okyanusa çevirdi. Bakışlarında kısa bir an için adlandıramadığım bir şey belirdi, sonra kayboldu. "Peki o zaman, hadi gidelim," dedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki tabak dolusu kahvaltı, ikinci porsiyon pastırma ve yanıma aldığım bir tarçınlı çörekten sonra yukarı çıkıp duş almak ve üstümü değiştirmek için odama döndüm. Fransız kapıları kapalıydı, sabah güneşinin sıcak ışığını dışarıda tutuyordu. Soğuk bir duş aldım, su sıcak cildime harika hissettirmişti ve giyindim.

Yirmi dakika sonra lobiye indiğimde Adam beni bekliyordu. Hâlâ gri tişörtü ve şortu üzerindeydi ama şimdi ayağında spor ayakkabılar ve üzerinde *Kauai* yazan bir şapka vardı.

Yukarı işaret ettim. "Oraya gittin mi?"

Söylediğimi anlaması bir saniyesini aldı. "Ah. Kauai. Evet, tabii ki. Gitmemiş olsam bu şapkayı takmam garip olmaz mı?"

"Sanırım." Eric'in üzerinde *Mozambique* yazan bir şapkası olduğunu söylemedim. Afrika kıtasına bile hiç gitmemiştik.

Gözleri bedenimde gezindi. "Güzel görünüyorsun," dedi.

Kot şort, beyaz dantel bir bluz ve altına mavi bir bikini giymiştim. Şapkam sıkıca başımdaydı. Karnım tok, bacaklarım ise sabahki yürüyüşten hâlâ hafifçe titriyordu.

"Teşekkürler."

"Bu ayakkabılarla yürüyebilecek misin?"

Gözlerini ayaklarıma dikti. Üzerimde pembe plastik Birkenstocklar vardı. Nikelarımdan sonra bu yolculuk için getirdiğim en rahat ayakkabılardı.

"Bunlar Birkenstock!" dedim.

"Ve bu ne anlama geliyor?"

"Bu, hadi gidelim anlamına geliyor."

Çapraz askılı hasır çantam omzumdaydı, resepsiyondan aldığım bir şişe suyu içine tıkıştırdım. Sabahki yürüyüşü bitirdiğimden beri su içmeyi bırakamamıştım. Daha fazla, daha fazla su istiyordum.

Adam kapıdan geçmem için kolunu uzattı, ben de dışarı çıktım. Dışarısı parlak ve davetkârdı. Turistler ve yerel halk sokaklardaydı, açık hava restoranlarında kahvaltılarını bitiriyorlardı, dükkânlar yeni günün işine başlamak için kepenklerini açıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Rahat ol," dedi. "Positano'yu keşfetmenin en iyi yolu, sadece dolaşmak."

Viale Pasitea boyunca yürümeye başladık. Yanından geçtiğimiz kırmızı ve turuncu binalara baktım. Mağazalar, restoranlar, küçük bakkal tezgâhları... Sepetlerde taze meyve ve sebzeler, el boyaması elbiseler giymiş mankenler vardı. Gümüş işlemeli mavi bir tane gözüme çarptı. Çocuklar için dikilmiş bez bebekler ve okyanus ile gökyüzünün sunabileceği her ton maviyle bezeli şallar raflarda sergileniyordu.

"Her şey çok güzel," dedim.

"Satın alınacak şeyler mi, manzara mı?"

"İkisi de. Ama manzara gerçekten inanılmaz. Bu sabah yukarıda... bütün kasabayı görebiliyordun. Muhteşemdi. Sanırım Positano, şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici yer olabilir."

Adam başını salladı. "Positano'nun gerçekten en iyi manzarasının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bu sabahki manzaradan daha iyisi nasıl olabilir, bilmiyorum," dedim. "Bugün gerçekten harikaydı."

"Öyle olabilir," dedi, "Ama Positano'nun en iyi manzarası aslında denizden."

Kaldırımdaki bir bisikletli neredeyse bana çarpıyordu. Geriye

doğru sıçradım, bir araba korna çaldı. Tüm araçlar küçücüktü, sanki bir film setindeydik.

Bunu söylediğinde, Eric'in New York'ta yaşarken hep söylediği bir şey aklıma geldi. New York'un en iyi manzarasının Jersey City'den görüldüğünü söylerdi. *Bir yerin en iyi manzarası, aslında o yere dışarıdan bakabilmektir.*

Beş yıl önce, annemle birlikte Santa Barbara'daki Bacara'ya hafta sonu için gitmiştik. Sahil kenarında bir oteldi, bahçeleri okyanusa bakan harika manzaralara sahipti. Masaj yaptırmış, ardından büyük *Adirondack* sandalyelerinde oturup gün batımını izlemiştik.

"Tüm şu renklere bak," demişti annem. "Sanki gökyüzü tutuşmuş gibi. Sanki bütün gün yanıyor. Dikkat edersek doğanın ne kadar güçlü olduğunu görebiliriz."

"Şimdiye kadar gittiğin en sevdiğin yer neresi?" diye sordum Adam'a.

"Bir sonraki gideceğim yer," dedi.

Yürümeye devam ettik, ta ki begonvillerle kaplı bir geçide varana kadar. Bunu dünden hatırlıyordum. Kilise meydanına inen yoldu.

Çiftler el ele yürüyordu, dükkânlar birer birer kepenklerini açıyordu. Birkaç adım ötede genç bir sanatçı tezgâhını kurmuştu. Yanında, Positano ve Roma'nın rengârenk manzaraları vardı ve nedense oldukça fazla sayıda kedi portresi. Sonunda meydana ulaştık. Santa Maria Assunta Kilisesi tam ortada duruyordu, altın kubbesi göğe yükseliyordu.

"Burası en sevdiğim yerlerden biri," dedi Adam yapıyı incelerken. Başını geriye doğru yatırdı ve ellerini ensesinde birleştirdi.

"Çok görkemli."

"Bizans ikonu Meryem Ana buraya bir gemiyle getirildiğinde inşa edilmiş. Bir efsaneye göre, ikonun bulunduğu gemi doğuya doğru gidiyormuş ama birden hareket etmeyi bırakmış. Denizciler 'Beni yere bırak! Beni yere bırak!' diyen bir ses duy-

muş. Kaptan, bunun bir mucize olduğuna ve Meryem Ana ikonunun Positano'ya getirilmesi gerektiğine inanmış. Rotasını kıyıya çevirdiği anda gemi yeniden ilerlemeye başlamış. Bu bir mucize olarak kabul edilmiş. İlginçtir ki, 'posa posa' İtalyanca'da 'beni yere bırak' ya da 'orada dur' anlamına geliyormuş ve kasabanın adı da buradan gelmiş."

"Positano," dedim.

"Aynen öyle. Gel buraya."

Adam beni yanma çağırdı. Yukarıyı, renkli kubbeyi işaret etti. Uzak bir mesafeden altın gibi görünen bu kubbenin aslında sarı, yeşil ve mavi fayanslardan oluşan bir desen olduğunu o an fark ettim.

"Yani bütün kasaba, bu tek kilisenin, bu tek hikâyenin etrafında mı inşa edilmiş?" dedim, hâlâ güneş ışığıyla parlayan kubbeye bakıyordum.

"Bütün şeyler böyle başlamaz mı zaten?" diye sordu Adam.

Başımı indirip ona baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Gözlerim, artık güneş gözlükleriyle korunuyordu ama yine de ona odaklanmıştım. Tişörtünün nasıl vücuduna yapıştığını, terinin pamuk kumaş üzerinde neredeyse noktalarla oluşan bir resim gibi dağıldığını fark ettim.

Eric'le tanıştığımda çok gençtim. Ondan önce hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı, sadece birkaç randevu ve yanıtlanmamış mesajlardan ibaret bir geçmişim vardı. O, aradığımı düşündüğüm şeydi, yani en geniş, en genel soruma verilmiş bir cevaptı: *Kim?*

O zamanlar bunun doğru olduğunu hissetmiştim, onun *o kişi* olduğuna inanmıştım ama geriye dönüp baktığımda her şeyin ne kadar rastgele göründüğünü fark ediyordum. Onu ve ilişkimizi değerlendirmek için hangi kriterleri kullandığımı bile bilmiyordum. Sadece birinin bana ait olduğunu hissetmek istemiştim, tıpkı aileme ait olduğum gibi. Bunun doğru insanı bulmanın ölçütü olduğunu düşünmüştüm.

Ama şimdi...

Ya her şeyi yanlış anladıysam? Ya evliliğin amacı ait olmak değil de başka bir yere taşınmış gibi hissetmekse? Ya gitmeye çalıştığımız yere, bulunduğumuz yer çok rahat olduğu için asla ulaşamamışsak?

"Şimdi nereye?" diye sordum. Hareket etmeye devam etmek istiyordum.

Adam başını sola eğdi. "Bu tarafa."

Beni Marina Grande'nin içindeki ve dışındaki sokaklara götürdü, su kenarındaki dükkânlarla dolu bölgeye. Küçük butiklerin ve pahalı Positano hediyelikleri satan mağazaların yanında dondurmacılar sıralanmıştı. Her şeyin üzerine limon deseni basılmış gibiydi.

Altmışlarında, asık suratlı bir kadın Positano'ya özgü her türlü ürünü satıyordu. İçinde kum dolu küçük cam şişeler, domates ve sarmaşık desenli seramik tabaklar, el yapımı altın sandaletler ve limon ağaçları basılı mutfak önlükleri vardı.

Bir önlük alıp parmaklarımla dokundum. Çok güzeldi; parlak ve taptaze görünüyordu.

Bir anda kendimi annemle birlikte, ailemin mutfağında soğan doğrar hâlde buldum. Annem, Brentwood Çiftçi Pazarı'ndan aldığı yeşillikleri büyük bir tahta kâseye boşaltıyordu. Üzerinde lacivert-beyaz çizgili bir gömlek vardı, kot pantolonunun paçaları bileklerinden kıvrılmıştı. Ve en üste de limon desenli önlüğünü giymişti.

Elimi yakmışım gibi hızla önlüğü yerine koydum. Mağaza sahibi bana ters ters bakmaya devam etti.

"İyi misin?" diye sordu Adam, mağazanın girişinde yaslandığı yerden bana bakarak.

"İyiyim," dedim. "Evet. Gidebiliriz."

"Onu istemiyor musun?" Önlüğe doğru başıyla işaret etti.

"Hayır," dedim. "İhtiyacım yok."

Adam arkamdan kapıdan çıktı. "Emin misin? Üzerimde nakit var."

"İçki içmek ister misin?" diye sordum.

"Şimdi mi? Daha saat on biri bile bulmadı."

Gözlüklerimi çıkardım ve ona anlamlı bir bakış attım. "Burası İtalya."

"Bak, ben varım. Rehberlik yapmamı isteyen sendin. Ben sadece seni olabildiğince gezdirmeye çalışıyordum."

"Ve harika bir iş çıkardın. Ama şimdi biraz şarap istiyorum."

Gülümseyerek, "Sen nasıl istersen," dedi. "Harika bir yer biliyorum."

Onu Via Cristoforo Colombo caddesine kadar takip ettim. Birkaç dakika sonra, sol tarafta iki katlı bir restoranın önünde durduk. Üst katında, caddeye ve denize bakan bir teras vardı.

Adam, şef garson ile el sıkıştı. Karşıyı, sanki doğrudan denizin üzerinde asılıymış gibi duran iki masayı işaret etti. "Mümkün mü?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Naturalmente."

Karşıya geçtik, Adam sandalyemi çekerek oturmam için yardımcı oldu.

"Sokağın ortasındayız," dedim ona.

"Harika, değil mi?"

Arkasına, Positano'nun rengârenk evlerinin denizden nasıl yükseldiğine baktım.

"Burası gece inanılmaz olmalı."

Adam başını salladı. "Öyledir." Bana göz ucuyla baktı. Sözlerinde bir ima vardı ama ben havada bırakmayı tercih ettim. Tam o sırada bir garson göründü, masaya ekmek, su ve bir sürahi beyaz şarap bıraktı, böylece anın akışını değiştirdi.

Adam bize şarap doldurdu.

"Çok iyi," dedim büyük bir yudum alarak. "Bu ne?"

"Buranın ev yapımı beyaz şarabı," dedi. "Her geldiğimde bunu sipariş ederim." Alnındaki teri sildi, sonra kadehini kaldırdı.

"Yeni arkadaşlara," dedi ve bakışlarımı bir an fazladan tuttu.

Kadehimi onun kadehine dokundurarak, "Şerefe," dedim.

"Hiç merak ettin mi, insanlar burayı nasıl buluyorlardı? Seyahat broşürleri ya da ağızdan ağıza yayılan bilgiler yokken?"

"Bence her zaman ağızdan ağıza yayılan bilgiler vardı."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim, dirseklerimi masaya koyarak ileriye doğru eğildim. "Peki, o gemi. Bu kıyıya ilk adım attıklarında ne hissetmişlerdir acaba? İnsanların burayı inşa ettiğini hayal edemiyorum. Buradaki yer her zaman varmış gibi, ne bileyim, keşfedilemezmiş gibi hissettiriyor. Sanki her şey tam olarak bugünkü hâliyle var olmuş."

Adam düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. Bir yudum şarap aldı.

"Bazen, sanırım," dedi. "İtalya genelinde böyle hissediyorum. Tüm bu yaşayan tarih. Farklı dönemler ve deneyimler, sevinç ve acı üst üste yığılıp kalmış gibi, tıpkı kâğıt katmanları gibi."

"Kâğıt katmanları. Bunu tanımlamanın mükemmel bir yolu," dedim.

Thomas Crown Affair adlı filmin son sahnelerinden birini düşündüm, Rene Russo ve Pierce Brosnan'ın başrolünde olduğu yapımı. Thomas Crown, Metropolitan Sanat Müzesi'nden bir tablo çalmış, yerine taklit bir tablo koymuştu. Hikâye zirveye ulaşırken müze baskına uğramış ve fıskiyeler devreye girmişti. Taklit tablo çözülmeye başladığında, orijinal tablonun aslında hep orada, hemen altında olduğunu ortaya çıkarıyordu. Aynı tuval.

Bir şeyin üstüne bir şey, üstüne bir şey...

"Ne sıklıkla evdesin?" diye sordum Adam'a. "Gri duvarlar ve gri mobilyalarla, belki kırmızı bir yatak başlığıyla bir dairede seni hayal ediyorum."

Bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Bu çok özgün."

"Erkeksi ve minimalist," dedim.

Adam güldü. "İstifçi olduğum söylenemez, bunu doğru tahmin ettin. Ama Navajo seramiği seviyorum. O kısmı denklemde nereye koyacağımı bilmiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi. "İlk parçamı annemle Santa Fe'ye yaptığımız bir gezide aldım ve o zamandan beri toplamaya başladım."

Adam'ı rengarenk vazolarla dolu bir odada hayal ettim. Bunu düşünmek zordu.

"Ama soruna cevap olarak," dedi. "Çok sık evde olmuyorum." Boynunu sağa sola çevirdi. "Ya sen? Senin evin nasıl bir yer?" diye sordu.

Banyodaki kareli duvar kâğıdını, hasır mobilyaları, orta yüzyıl tarzı komodini düşündüm.

"Bilmem," dedim. "Sanırım bana benziyor. Normal görünüyor."

Adam boğazını temizledi. "Sen normal görünmüyorsun," dedi. Bir an boyunca gözlerimin içine baktı ve sonra tekrar marinaya döndü.

"Positano aslında gerçekten de mütevazı bir balıkçı kasabasıydı," dedi. "Ancak efsaneye göre, kasaba Poseidon'un kendisi tarafından yaratılmış, denizin tanrısı."

"Bu yerin etrafında gerçekten de pek çok efsane var gibi görünüyor."

Adam öne doğru eğildi. Şarap kadehini bana doğru kaldırdı. "Birçok insan Positano'nun gerçekten çok gerçek bir büyüyle dolu olduğuna inanıyor."

"Büyü," dedim. "Buna inanıyor musun?"

Adam'ın yüzü bana daha da yaklaştı. İstediği takdirde, masanın üzerindeki elini kaldırıp çenemi tutabilirdi. Bir kalp atışı kadar kısa bir an, bir saniyenin küçük bir parçası yeterdi.

"Şu anda nasıl inanmayabilirim ki?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adam beni saat iki buçukta otele bıraktı. "Bu akşam yemeğe çıkmak istemediğine emin misin?"

"Sana o restorana gideceğimi söyledim."

"Arkadaşınla, doğru." Başını hafifçe yana eğdi. Yanakları ve burnunun ucu biraz kızarmıştı. Bugün güneşte fazla kalmanın ilk belirtileriydi.

Lobide ayakta duruyorduk. Resepsiyon boştu. Üst kattan, havuz başındaki misafirlerin sesleri aşağıya kadar ulaşıyordu.

"Ne?" diye sordum. "O bakış ne anlama geliyor?"

Adam avuçlarını yukarı kaldırdı, sonra aşağı indirerek sanki elindeki kumu boşaltıyormuş gibi bir hareket yaptı. "Hiçbir şey," dedi. İçini çekti. "Pekâlâ, randevunun tadını çıkar. Gece bir içki içmek istersen odamı ara."

Elimi kaldırıp veda etmek üzereydim ki birden Adam öne doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Onun bedeninin bana bu kadar yakın olduğunu hissettiğim anda içimde bir şey ona doğru uzandı ve takılıp kaldı. Kendimi ona doğru eğilirken buldum.

"Harika bir gün için teşekkür ederim," dedi ve ardından geri çekildi. Bedeni artık bağımsız bir varlıkmış gibi merdivenlere yöneldi.

Orada öylece durup gözlerimi kırpıştırarak ardından baktım.

Adam'ın dudaklarının değdiği yer hâlâ sıcaktı. Bütün bedenim sanki mermer zemine kök salmış gibiydi.

"Buonasera!"

Sıçrayarak döndüm ve resepsiyonun arkasında Marco'yu gördüm. Kolunu havaya fırlatıp sanki lobinin ortasına bir şapka atıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Düşüncelere dalmış gibisiniz."

"Şey... sadece şarap!" Sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı.

"Perfetto," dedi Marco. "Peki, bu akşam nereye gideceksiniz?"

"Kentin dışında bir restorana," dedim.

"Yalnız mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Bay Adam ile mi?"

"Hayır," dedim. "Yeni bir arkadaşla."

Marco'nun yüzü aydınlandı. "Tadını çıkarın!" diye seslendi.

Merdivenleri yavaşça çıktım. Bir yandan bacaklarım yorgunluktan titriyordu; sabahki tempolu yürüyüş ve tüm gün boyunca katettiğim mesafe yüzünden kaslarım artık alarm veriyordu. Merdivenler ve şehirde geçen uzun saatler bir pelte gibi hissettirmişti. Yıllardır bedenimi bu kadar kullanmamıştım.

Ama yorgunluğumun tek sebebi bu değildi. Tamamen başka bir şeyden etkilenmiştim. Bugün, Adam'la olmak... Hayatın içinde var olmanın, istenmenin ve aynı zamanda tam anlamıyla bilinmemenin verdiği his beni şaşırtıyordu. Beni daha önce mide gribi geçirirken ya da regl olduğum ilk gün kıvrandığım hâlimle görmemiş bir adamın bakışlarını hissetmek... Ve en güzeli, benim de karşımdakine bakarken onun şeklini, zihnini, geçmişini hâlâ bilmememin verdiği o hafiflikti.

Odaya girer girmez yatağa uzandım. Bacaklarımı kenardan sarkıtıp sırtımı esnettim. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp arkama bıraktım.

Bir buçuk saat içinde Carol'ı tekrar görecektim. O, canlı ve gerçekti. Bütün bir akşamı birlikte geçirecektik. Yemek yiyecek ve konuşacaktık. Bu düşünce hâlâ inanılmaz geliyordu ama...

Onun geleceğini biliyordum. Artık bunun bir yanılsama oldu-

ğundan endişelenmiyordum. Eğer böyle bir düşüncem olmuşsa bile, artık geçmişte kalmıştı. O gelecekti. Burada olacaktı. Bu gece bizim olacaktı.

* * *

Aşağı indiğimde saat tam dördü gösteriyordu. Üzerimde kabarık omuzlu, mor, yeşil ve mavi yamalardan oluşan ipek bir yazlık elbise vardı. Hâlâ ıslak olan saçlarımı arkada bir topuzla toplamıştım ve annemin yirmi birinci doğum günümde bana hediye ettiği küpeleri takmıştım, etrafı minik pavé pırlantalarla çevrili opaller.

Resepsiyonda Carlo'yu tek başına görünce içimi hayal kırıklığı kapladı.

"Buonasera," dedi. "Nasılsınız, Bayan Silver?"

Etrafıma göz gezdirdim. "İyiyim," dedim. "Burada bir kadın var mıydı?"

"Bilmiyorum, signora."

"Bazen buraya bir şeyler postalamaya geliyor. Uzun kahverengi saçlı?"

Carlo omuz silkti. "Sanmıyorum ama şuna bakın, güneşte kalmışsınız," dedi, parmağıyla yüzünün etrafında daireler çizerek.

Avucumu yanağıma dokundurdum. "Ah, evet, biraz."

Saatime baktım. Artık dördü beş geçiyordu. *İtalyan saati*, diye hatırlattım kendime. *O, gelecek.*

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Carlo. "O kadını mı bekliyorsunuz?"

Dışarı baktım. "Hayır, gerek yok."

Tam o sırada Marco arka ofisten çıktı. "Buonasera," dedi bana. "Çok hoş görünüyorsunuz."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, Marco."

"Bir şeye mi ihtiyacınız var? Birini mi bekliyorsunuz? Amerikalınız geldi, yukarıda."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Ah, Adam. Hayır, önemli değil. Ayrıca o benim Amerikalım değil, sadece bir Amerikalı."

Marco karnından gelen derin bir kahkaha attı. "Sorun değil, signora. Positano âşıklar içindir."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o sırada caddenin karşısına pembe bir otobüsün yanaştığını gördüm.

"Bu da ne? Harika görünüyor."

"La Tagliata için," dedi. "Ve kimse neden pembe olduğunu bilmiyor. Tüm restoran yemyeşil!"

"Şu tepelerdeki mi?"

Başıyla onayladı. "Sì, certo. Rezervasyonu olanları almaya gelir."

"İyi akşamlar!" diye seslenip otelden fırlayarak karşıya geçtim. Orada birkaç kişi bekliyordu, belli ki belirlenen duraktaydılar. Onların yanına katılırken nefesimi tuttum. Kapı açıldı ve sırayla otobüse binmeye başladık.

"La Tagliata?" diye sordum.

"Sì, sì."

Binip binmemem gerektiğini bilmiyordum. Kalp atışlarım hızlanmıştı, nabzımı kulaklarımda hissediyordum. *Nerede kalmıştı?*

"Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?" diye sordu adam. Otobüsün içine bakmaya çalıştım ama camları siyahtı. Boynumu uzattım, adam bir adım atarak görüş açımı kapattı.

"Üzgünüm," dedim boynumu daha da uzatarak. "Sadece birini arıyordum..."

"Sì o no?" diye sordu adam tekrar.

Otele baktım. Hiçbir iz yoktu.

"Sì," dedim ve bir anda otobüse bindim.

Otobüse adım attığımda eski püskü koltuklar ve yırtık deri kaplamalar gördüm. İçeride yedi ya da sekiz kişiden fazla yoktu. Ve arkalarda, koltuğundan kalkıp el sallayan Carol vardı.

Damarlarıma bir rahatlama hissi yayıldı.

"Katy, buradayım!"

Ona doğru ilerledim. "Merhaba," dedim. "Seni otelde göremedim ve..."

Yerinden kalkıp kollarını boynuma doladı. Kokusunu içime çektim. Denizin ve sadece *onun* kokusu.

"Ah Tanrım, merhaba. Burada olmana o kadar sevindim ki! Otobüsle ilgili bir karışıklık oldu, geç kaldım ve sonra beni aldılar ama şoför inmememe izin vermedi!" Geri çekildi ve beni kollarının arasından süzdü. "İtalyanlar!" dedi gözlerini devirerek. "Bak, Francesco, işte arkadaşım!" Kapıdaki adamı, yani şoförü işaret etti, sonra tekrar gözlerini devirdi.

Francesco ona kısa bir baş selamı verdi.

Aklıma annemin renk kodlu takvimi geldi. Yapılacak işler için pembe, babam için mavi, benim için yeşil ve sosyal etkinlikler için altın sarısı. Şimdi ise karşımda coşkuyla dolup taşan bir kadın duruyordu. Bunun aynı kişi olması neredeyse imkânsızdı.

O çok havalı, diye düşündüm yerlerimizi alırken. *Annen dehşet havalı.*

Üzerinde yırtık bir kot ve beyaz dantel bir bluz vardı. Saçlarını kulaklarının arkasına toplamıştı, dudaklarında hafif bir parıltı vardı.

"Harika görünüyorsun," dedim.

"Teşekkürler!" dedi en ufak bir tevazu göstermeden. "Sen de öyle."

Otobüs hareket etti, ben de yapış yapış deri koltuğa yaslandım.

"Burası inanılmaz. Görmeni sabırsızlıkla bekliyorum," dedi. "Sana burayla ilgili ne söylemiştim?"

"Sadece yükseklerde olduğunu," dedim. Dışarıyı işaret ettim. Kasabanın hâlâ yükseldiği yere, oysa şu an aşağı doğru gidiyorduk. Positano'da sadece bir yol vardı ve bu yol tek yönlüydü. Yukarı çıkmadan önce aşağı inmek gerekiyordu.

"La Tagliata," dedi Carol. "Don Luigi ve karısı Mama tarafından işletiliyor. Bütün yemekleri kendi çiftliklerinden geliyor. Menü yok, sadece soğutulmuş beyaz şarabını içip bu gece ne servis edeceklerini bekliyorsun." Başını bana çevirdi. "Umarım açsındır."

Sabahki devasa kahvaltıyı ve Adam'la içtiğimiz şarabı düşündüm, sanki günler önce olmuş gibiydi. Midemde açlık kıpırdanmaya başladı. Burada yemek için her zaman yer vardı.

"Kesinlikle."

Otobüs, Hotel Eden Roc'un yanından keskin bir sola döndü ve tırmanmaya başladık.

"Burayı nereden buldun?" diye sordum.

"Remo, beni buraya geldikten birkaç gece sonra getirdi." Saçlarından birkaç tel yüzüne yapışmıştı, eliyle geri itti. "Bana yirmi yıldır neredeyse hiç değişmediğini söylüyor. Kaç yer için bunu diyebilirsin?"

"Los Angeles'ta kesinlikle hiçbir yer," dedim. Sokağın köşesindeki Coffee Bean eskiden bir Walgreens'ti.

"Kesinlikle," dedi gülümseyerek.

"Peki Remo bu akşam nerede?" diye sordum.

"Çalışıyor," dedi. "Ama Bella Bar diye bir yerde gece dans partisi var. Yemekten sonra bizimle buluşacak. Sen de gelmelisin. Açıkçası sana seçim şansı bırakmıyorum!"

Annemin Positano'da bir kulüpte sabaha kadar dans ettiğini hayal ettim. Her zaman müziği, dans etmeyi severdi. Ama hareket ettiğini hatırladığım tek şarkılar ya bir düğünde Frank Sinatra ya da bir kuzenimin bar mitzvah*'ında Katy Perry'ydi. Bu bambaşka bir şeydi.

"Kulağa harika geliyor," dedim.

Restorana çıkan yol, kıvrımlı ve mide bulandırıcı kırk beş dakikalık bir yolculuktu. Öyle kötü bir hâl almıştı ki bir noktada konuşmayı bırakmak zorunda kalmıştım.

"Sadece önüne bak," dedi Carol. "Ufuk çizgisine, bu yardımcı olur." Serin avucunu sırtımın ortasına koydu ve orada tuttu.

Varışımız saatler sürmüş gibi hissettirdi. Otobüsten indiğimde bacaklarım hâlâ sallanıyordu. Yol kenarında, üzerine *Fattoria La Tagliata* yazılmış yuvarlak bir tabela vardı. Bir kemerin altından

* Yahudi çocuklar için yapılan bir çeşit reşit olma törenidir. *-en*

geçtik ve ardından birkaç basamak indik. Bahçelerle, çiçeklerle ve yaklaşan yazın tatlı kokusuyla çevrelenmiştik.

Restoran, basit bir ağaç evden ibaretti. Ama bu ağaç ev, Positano'daki birçok şey gibi denize bakan muhteşem bir manzaraya sahipti. O kadar yüksekteydik ki Capri Adası bile görünüyordu. Üstelik daha erkendi, güneşin batmasına saatler vardı.

"Vay canına," dedim.

Carol gülümsedi. "Değil mi? Burası gerçekten özel."

Kapıda bizi coşkulu bir adam karşıladı. "Buonasera!" Önce Carol'ı, sonra beni, her iki yanağımdan öptü. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Bizimle yemek yiyeceksiniz! Haydi!"

Bizi bir masaya götürdü, ardından otobüsten inen diğer misafirleri karşılamaya devam etti. Küçük odada bizden önce gelen sadece dört kişi vardı, daha fazlası değil.

Carol'dan öğrendiğime göre burada iki akşam yemeği servisi vardı, biri 17.00'de, diğeri 20.00'de. Dediği gibi menü yoktu ve şarap da sınırsızdı.

"Burası gerçek gibi gelmiyor," dedim. "Hayatımda böyle bir yer görmedim."

Masamız odanın köşesindeydi. Normalde pencere olması gereken yerde sadece açık hava vardı ve sandalyemden dirseğimi yaslayabileceğim ahşap bir korkuluk uzanıyordu. Beyaz keten perdeler, iki ahşap direğin dibinde toplanmıştı. Her şey hafif ve açıktı. Sanki gökyüzünde yemek yiyorduk, aslında öyleydi de.

Ona, anneme baktım. İnceydi, hep öyleydi ama onda son yıllarda yitirdiği bir dolgunluk, bir yuvarlaklık vardı sanki. Ya da belki de artık onu hastalığın gölgesi olmadan görmem mümkün değildi. Gözlerimi kapatıp tekrar açtım.

"Bana Kaliforniya'dan biraz daha bahset," dedim.

Annem Bostonlıydı, orada doğmuş ve büyümüştü. Babamla tanışmadan beş yıl önce Kaliforniya'ya taşındığını biliyordum. Silver Lake'te Silver Whale adında bir galeride çalışmıştı. O dönemden her zaman tuhaf bir mesafeyle bahsederdi. Şanslıydım.

Gençliğine özlem duyan bir annem olmamıştı. En azından ben öyle sanıyordum. Yaşlanmayı kabullenmişti. Bir keresinde, özellikle sıcak bir temmuz günü, artık hiç tişört giymediğini fark ettiğimde ona sormuştum. Yıllar önce tişört giymeyi bıraktığını söylemişti. Bunu söylerken gülmüştü, sanki gençliğine ya da eskisi gibi olma fikrine bağlı değildi. Annem, benim hayatımdaki dramalarm merkezinde asla olmamıştı. İster arkadaşlarım ister Eric isterse iş konusundaki belirsizlikler olsun, her zaman bir adım geride dururdu. Bulunduğu hayatın o evresini seviyormuş gibi görünüyordu; tüm o keşif sürecini geride bırakmıştı, kendinden emindi, sağlam bir noktada duruyordu.

Ama şimdi, geçmişin tam ortasında, onun hayatının nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Onu buraya neyin getirdiğini ve kendisini nereye giderken gördüğünü öğrenmek istiyordum.

Carol bana gözlerini kırpıştırarak baktı, sanki ne sorduğumu tam olarak anlayamamış gibiydi. "Kaliforniya derken?"

"Galeri?"

Yüzüne aniden bir farkındalık ifadesi yayıldı. "Evet. Şey, sadece asistanlık yapıyorum. Gerçekten özel bir şey değil. Ben sana galeriden bahsetmiş miydim ki?" diye sordu.

Hızla başımı salladım. "Otelin yeniden tasarımından bahsediyorduk ve sen de memlekette bir galeride çalıştığını söylemiştin."

Bir anda yüzü aydınlandı. "Sirenuse. Evet! Bu gerçekten... Yani, bunun gerçekleşmesi mümkün değil, biliyorum. İmkânsız olurdu. Sanırım sadece toplantıyı kabul ettiler çünkü yöneticilerden biri Remo'nun ailesinin bir dostuydu. Bir iyilikti. Ama benim bir vizyonum var."

Onu böyle canlı, heyecanlı görmek hoşuma gidiyordu. "Bana anlat," dedim.

Garson masamıza gelip bir şişe kırmızı şarap ve soğutulmuş bir şişe beyaz şarabı sertçe bıraktı. Carol ikimiz için de her ikisinden biraz doldurdu.

"Gittin mi hiç?" diye sordu.

"Sirenuse'ye mi?"

Başını salladı.

"Hayır, hiç."

Gözleri kocaman açıldı. "Burası Positano'nun simgesi. Kesinlikle buradaki en ünlü otel, hatta muhtemelen tüm sahildeki. Herkesin bir kere gitmesi gerekir. Oraya gitmeden tatilin bitemez."

Cesaretlendirici bir gülümsemeyle ona baktım. İşte bu, tanıdığım Carol'dı. Annem her zaman kesin ve güçlü tercihlere dayanarak bir şeyin değerini, güzelliğini ya da sevilesi olup olmadığını bilirdi. Sadece bilirdi.

Beverly Hills Hotel berbattı ama Bel-Air paha biçilmezdi. Çarşaflar mutlaka bembeyaz olmalıydı. Çiçek desenleri hem iç mekânda hem dış mekânda kullanılabilirdi. Birkenstocklar yürüyüş ayakkabısıydı, sahilde ya da öğle yemeğinde giyilmemeliydi. Gardırobun renk düzenine göre sıralanmalıydı ve kırmızı şarap yılın her döneminde içilebilirdi, hatta içilmeliydi.

"Lobi çok güzel, açık bir alan ama o kadar dolu ki! Versailles'dan çalınmış gibi görünen aşk koltukları var ve duvarda bir tahta at asılı. Bir tahta at!" Carol gözlerini devirdi. "Ben ise terasa doğru açılan mavi-beyaz bir lobi hayal ediyorum. Akdeniz tarzında, temiz, bolca seramik ve dokulu detaylarla. Beyaz, sarı ve mavi, denizin renklerini tamamlayan bir tasarım."

Carol dalgın gözlerle okyanusa bakıyordu.

"Bunu önermeyi düşünüyor musun?" diye sordum.

Carol başını salladı. "Bir hafta içinde sunumları dinleyecekler. Çok eski usul bir sistem. Çizimlerini hazırlayıp gidiyorsun ve sahipleriyle görüşüyorsun. Burası bir aile işletmesi. Onlarca yıldır öyle. Zaten buradaki çoğu yer öyle. Aslında genel olarak İtalya'da böyle."

"Tasarımdan pek anlamam," dedim. "Ama kulağa harika geliyor."

Annemin sahip olduğu estetik anlayışına hiç sahip olmamıştım. Giysilerimi, mobilyalarımı çoğunlukla o seçerdi, evimi o ta-

sarlamıştı. Benden daha iyi bir zevki vardı, daha fazla şey görmüştü, daha fazla şeye maruz kalmıştı ve bir alanı dönüştürmenin gerektirdiği deneme yanılmaya benden çok daha fazla sabrı vardı. Bir odayı göz kararı değerlendirmeyi bilirdi; mekânsal ilişkileri anlardı. Bir şifonyerin uzunluğu ne kadar olursa olsun, odanın sıkışık görünmemesi için fazladan on beş santim boşluk bırakılması gerektiğini bilirdi. Bana neyin yakışacağını ve neyin yakışmayacağını sezgisel olarak anlardı. Bir mutfağı nasıl düzenleyeceğini bilirdi, böylece tüm eşyalar en çok ihtiyaç duyulan yerlerde olurdu. Bardaklar lavabonun solunda değil sağında dururdu, çünkü ailede herkes sağ elini kullanıyordu. Çatal bıçak takımı tabakların altında olurdu. Kupalar kahve makinesinin yanında dururdu.

Annem ve babamın genç yaşta yaptıkları evlilikleri ilgili anlattığı hikâyeleri düşündüm. Babam kendi giyim firmasını kurmuştu, annem ise arka ofiste çalışıyor, muhasebeyi tutuyordu.

"Herkesi hizaya sokardı," derdi babam. "O, işimin can damarı."

Annem hafifçe gülümseyerek, "*İşimizin*," diye düzeltirdi onu.

"Öyle," dedi Carol. "Otel, yani. Çok güzel."

"Ailenle birlikte orada kaldığını söylemiştin, değil mi?"

Başını salladı. "Burası benim için özel bir anlam taşıyor, anlıyor musun?"

Bir anda annemin, yani Carol'ın kendi annesini –büyükannemi– sadece on iki yaşındayken kaybettiğini hatırladım. Belle'i hiç tanımamış olmanın eksikliğini hep hissetmiştim. O, ben dünyaya gelmeden çok önce hayata veda etmişti. Peki, annem babamla tanışırken onu yanında hissetmemesi nasıl bir duyguydu? Onsuz evlenmek? Anne olmak? Babası kısa süre içinde tekrar evlenmişti. Yerine bir başkasının konulması ona nasıl hissettirmişti?

"Anlıyorum," dedim. "Hem de çok iyi anlıyorum."

Gülümsedi. "Seni oraya götüreceğim," dedi. "Bayılacaksın."

İlk yemeğimiz geldi. Tabakta taze kesilmiş domatesler, zeytinyağında marine edilmiş biberler ve gördüğüm en taze çiftlik peyniri vardı. Krema gibi bir yoğunlukla tabakta yayılıyordu, sanki

damlayan kan gibiydi. Yanına bir sepet sıcak ekmek ve şaraplarımız bırakıldı.

Carol ellerini birbirine sürttü. "Harika," dedi. "Hadi, bana tabağını ver. Daha önce burrata yedin mi?"

Tabağımı uzattım, o da bana sebzeler ve peynir servis etti. Geri verirken, üzerine hardallı gibi görünen bir sos dökülmüş yeşilliklerden oluşan başka bir kâse de masaya kondu.

"Bu inanılmaz."

"Daha bekle," dedi Carol. "Bu daha başlangıç bile değil."

Bir parça domatesi çatala batırdım. Mükemmeldi. Tatlı ve tuzluydu, üstelik üstüne hiçbir şey eklenmemiş gibiydi. Peynir ise tarifsizdi.

"Aman Tanrım."

Carol başını salladı. "Gerçekten öyle."

"Haklıymışsın."

Bana göz kırptı ve o an duraksadım. Kadehim havada asılı kaldı. Yıllardır yaptığı bir hareketti bu. Kelimelere dökmeden anlatıyordu: *Biliyorum, haklıyım. Nihayet farkına vardın.*

"Babam yemeğe çok düşkündü," dedi Carol. "Hem pişirmeyi hem de yemeyi severdi. Üstelik hamur işleri bile yapardı ki onun kuşağındaki bir erkek için pek de alışılmış bir şey değildi. Harika hamantaschen yapardı. Tüm arkadaşlarım eve gelir ve ondan isterdi." Gülerek anlattı.

"Babana çekmişsin," dedim.

Gülümsedi. "Sanırım öyle."

Önümüze tabaklar dolusu yemek gelmeye devam etti. Rampa pesto soslu makarna, ızgara beyaz balık, ağır ateşte pişmiş domuz omzu, taze ricotta peyniri ve kocaman fesleğen yapraklarıyla yapılmış lazanya. Hepsi muhteşemdi. İkinci makarna tabağı –tereyağı ve kekikli– geldiğinde midem patlayacak gibi hissettim.

"Bu yemek beni öldürmeye çalışıyor," dedim Carol'a.

"Biliyorum," dedi. "Ama ne güzel bir ölüm olurdu." Bir an durdu, kadehlerimizi yeniden doldurdu. "Sana işini bile sormadım."

"Metin yazarıyım," dedim. "Ya da yazarıydım."

İnsanlar sık sık bana "gerçek" bir yazar olmak isteyip istemediğimi sorardı. Gerçek şu ki pek istemezdim. Bu, başkalarının yaptığı bir şey gibi gelirdi bana. Roman yazarları, şairler, senaristler... Onlarla dolu kasabada bile bu yine de başkalarının kaderiydi.

Ben başkalarının yazmasına yardım ederdim. İşlerini ve bloglarını alıp onları anlatıya dönüştürürdüm. Onların kelimelerini alır, bir hikâye oluşturacak şekilde düzenlerdim. Onların hikâyesini.

"Seviyorum," dedim. "Birinin mesajını en sade ve etkili hâle getirmesine yardımcı olmak tatmin edici bir şey."

Carol sabırla ve dikkatle dinledi. "Bunu anlayabiliyorum. Tasarım da biraz öyle aslında."

"Dürüst olmak gerekirse, uzun vadede ne yapmak istediğimden pek emin değilim," dedim. "Senin tasarım hakkında konuşmanı izleyince, nasıl hissettiğini ve vizyonunu görünce... Bende öyle bir şeyin olup olmadığını bilmiyorum."

"Tutku mu?"

Başımla onayladım.

Carol bunu düşündü. "Herkeste olmak zorunda değil. Herkesin bir şeye tutkuyla bağlı olması gerekmiyor. Peki, nelerden hoşlanıyorsun?"

Cumartesi öğleden sonraları çiçek düzenlediğimizi, bahçesinde domates topladığımızı, uzun öğle yemeklerini düşündüm.

"Aile," dedim.

Carol gülümsedi. "Ne güzel bir cevap."

"Yaklaşık iki ay önce izne ayrıldım," dedim. "İşimden, yani. Geri dönmeli miyim, dönebilir miyim onu bile bilmiyorum."

"Neden?" diye sordu Carol. "Neden ayrıldın?"

Kadehimdeki şarabı inceledim. Son iki saatte kaç kez doldurulduğunu hesaplamam imkânsızdı. Kelimelerim gevşemişti.

"Sevdiğim birini kaybettim," dedim. "Ve o gittikten sonra hayatımı eskisi gibi sürdürebilecek bir yol bulamadım." Gözlerimi kaldırıp Carol'ın gözlerine baktım.

Carol uzunca bir süre bana baktı, sonra bakışlarını suya çevirdi. Gökyüzü solmaya başlamıştı; şehri yalnızca İtalya'ya özgü o altın rengi, sıcak ışığın kapladığı tanıdık bir pusla sarıyordu.

"Bunu anlıyorum," dedi. "Hayat her zaman beklediğimiz gibi ilerlemiyor, değil mi? Bunu çok iyi anlıyorum," diye tekrarladı.

"Annen," dedim. "O nasıldı?"

Carol tekrar bana döndü. "Harikaydı," dedi. "Tam bir ateş parçasıydı. Her şey hakkında bir fikri vardı ve masadaki herkesi içki konusunda alt edebilirdi. Babam öyle söylüyor. O kadar uzun zaman oldu ki bazen onu hatırlamak zor oluyor. Daha on iki yaşındaydım."

"Çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Bana uzun uzun baktı. Zaman adeta havada asılı kaldı ve ona başka bir şey sormak istedim. Nasıl başa çıktığını, nasıl ayakta kaldığını... Kendi yasımı da burada, onun yanında paylaşmak istedim. Ama ağzımdan çıkan şey bambaşkaydı:

"Evliyim."

Carol gözlerini kırpıştırdı.

"Ya da evliydim. Hâlâ öyle miyim? İşin içinde bu da var. Eric, onun adı yani. Ona İtalya'ya gideceğimi söyledim ve geri dönüp dönmeyeceğimden emin olmadığımı."

Carol'm gözleri büyüdü. "Vay," dedi sadece. Sonrasında bir şey söylemeyince devam ettim.

"Çok genç yaşta evlendik," dedim. "O benim ilk ve tek ciddi ilişkimdi. Son zamanlarda, bilmiyorum... Sanki o oradaydı ve her şey kendiliğinden gelişti, temeli olmayan bir şey gibi hissetmeye başladım. Sanki ben bunu gerçekten seçmemişim gibi. Onu sevdim. Hâlâ seviyorum. Ne söylediğimi bile bilmiyorum ne hissettiğimi de... Tek bildiğim, bir noktaya geldim ve artık her şeyin olduğu gibi devam edemeyeceğini hissettim. Yapmam gerekiyordu."

"Katy." Derin bir nefes verdi, sonra tekrar aldı. Sıcak ellerini omuzlarıma koyup bastırdı. "Bir *nefes alman* lazım."

Göğsüm inip kalktı, sonra onun örneğini takip ettim. Ciğerle-

rimde tuttuğum havayı tamamen dışarı verdim. Hafifledim. Tatlı ve tuzlu İtalyan deniz havasını içime çektim.

"Güzel," dedi. Elini geri çekti. "Bazen nasıl hissettiğini anlamak için biraz uzaklaşman gerekir. Bir şey burnunun dibindeyken, tüm o parlak ve keskin detaylarıyla seni kuşatmışken, ne olduğunu görmek, anlamak zor olur." Avucunu yüzüne milimetreler kala tuttu, sonra indirdi. "Ve aşk..." dedi. "Kim bilebilir ki aşkın ne olduğunu."

Eric her zaman ebeveynlerimin evliliğine hayranlık duyduğunu söylerdi, bir gün bizim de onlar gibi olmamızı istediğini. "Birbirlerini seviyorlar," derdi. "Belli ki annen, babanın sinirine dokunuyor ama aynı zamanda onun için canını bile vereceği de ortada. Ve söylediklerinin yarısını dinlemiyor olabilir ama önemli konularda her zaman aynı fikirde oluyorlar. Günün sonunda, her şeyden bağımsız olarak onlar 'biz' olmayı başarıyor."

Annem benden daha iyi bir eşti. Her konuda benden iyiydi ama özellikle iyi bir eşti.

"Bir söz vardır: 'Seni buraya getiren şey, ileriye götürmez.'" Carol'ın bunu daha önce söylediğini hiç duymamıştım. Bana söylememişti.

"Ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Seni şu an bulunduğun noktaya getiren koşullar, inançlar, davranışlar, seni bir sonraki noktaya taşımaz. Eğer farklı bir sonuca ulaşmak istiyorsan farklı davranmalısın. Sürekli gelişmen gerekir."

Don Luigi'nin çanı çalmasıyla birlikte irkilip bulunduğum ana, bu restorana, bu zamana geri döndüm.

"Buonasera. Umarım La Tagliata'da keyifli vakit geçirirsiniz. Sizleri ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz, nice güzel buluşmalara!"

Herkes neşeyle kadehlerini kaldırarak kutlama havasına eşlik etti.

Carol kadehini benimkine doğru eğdi. Kadehlerimiz birbirine dokundu. "Nice güzel buluşmalara," dedi.

Tüm kalbimle ona katıldım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Saat dokuzu biraz geçe Bella Bar'a vardık. La Tagliata'dan aşağıya inişimiz, yukarı çıkışımızın üçte biri kadar sürmüş gibi hissettirdi, yemekten fazlasıyla doymuş ve şaraptan hafif sersemlemiş hâldeydik. Tüm otobüs, denize doğru inerken *"That's Amore"* şarkısını söyledi.

When the world seems to shine like you've had too much wine..."

Burası küçük bir yerdi, sanırım Adam'la bugün –evet, bugün– şarap içtiğimiz yerin tam karşısındaydı. Ama bu sabah yaşananlar sanki bir ay önce olmuş gibi geliyordu.

Carol elimi tutup beni bara doğru çekti. Remo, barmenle hararetli bir sohbet içindeydi. Parlak turuncu kokteylleri fondip yapıyor, kahkahalar atıyorlardı.

"Sì, sì, certo," dedi Remo. Barmene bir şeyler işaret etti, sonra bize döndü. "Buonasera, Carol, Katy." Hepimizi iki yanağımızdan öptü. Portakal ve sigara kokuyordu.

"Merhaba," dedim. "Ciao."

"Vuoi da bere?" Başparmağıyla içki içme hareketi yaptı, sonra alnına vurdu. "Ah, bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Buzlu votka, iki limon," dedi Carol. Hafifçe omuzlarını oynattı. Üzerindeki bluz omzundan düştü. Remo'nun bunu fark ettiğini gördüm.

"Bir kadeh beyaz şarap," dedim, o da tekrar barmene döndü.

---

* *"Dünya, fazla şarap içmişsin gibi parlıyormuş gibi göründüğünde..."* Dean Martin'in "That's Amore" adlı şarkısından alıntıdır. *-en*

Ninova

Carol yanımda müziğe göre hareket etmeye başladı, özgür ve rahattı. İkimiz de şarapla tıka basa doluyduk. Ellerini havaya kaldırıp başını geriye attı, saçlarını savurdu. Onu büyülenmiş gibi izledim. Remo da öyle. Carol'm omzuna dokundu, ben ise başka tarafa baktım.

Bir yanım onu eve götürmek, babam olmayan hiçbir erkeğin ona bakmasına bile izin vermemek istiyordu, diğer yanım ise onu bir kenara çekip sonrasında ne olacağını anlatmak istiyordu. Babamla tanışacağını. Evlenip beni doğuracağını. Harika bir eş ve anne olacağını ama hayatındaki bu dönemin geçici olduğunu, neredeyse bitmek üzere olduğunu. Şu an, hiçbir sorumluluğu yokken; genç, özgür ve pervasız olma şansı olduğunu. Çünkü dünyanın en romantik yerlerinden birinde olduğunu ve bunun tek başına yeterli bir sebep sayılması gerektiğini.

Eric ve ben hiçbir zaman tam anlamıyla parti insanı olmamıştık. Ne üniversitede ne de New York'ta. Arkadaşlarımız cuma geceleri Meatpacking District'e giderken, biz evde oyun geceleri düzenler ya da oturma/yemek odamızda şarap tadımları yapardık. Taşındıktan kısa bir süre sonra bir süre Bleecker Street'te, kapanan bir butik dükkânın üst katında yaşadık ve bir ara, dükkânın yeni kiracısı gelmeden önceki dönemde anahtarlarını almayı başardık. Orada bir akşam yemeği partisi verdik, katlanır masalar ve Rubirosa'dan pizza eşliğinde. Pencereden içeri bakan insanlar bizi bir sanat enstalasyonu sanmıştı.

Ama bu tür şeyleri o kadar az yapmıştım ki; bu tür bir eğlenceyi, öylece kendini bırakmayı. On yıldır yetişkin rolü oynuyor oluşum içimde yükseliyor, dans pistlerinde sarhoş geçirmediğim yıllar bu gece, burada, karşıma çıkıyordu.

Saçımı ensemin üzerinden kaldırıp bileğimdeki lastiği çıkardım ve topuz yaptım. Sırtımdan aşağı ter damlalarının aktığını hissediyordum. Burada klima yoktu ve gece ilerledikçe içerideki kalabalık daha da artıyordu. Mekân neredeyse tamamen dolmuştu.

Remo içkilerimizi uzattı. Şarap kadehi de terlemişti. Soğuk ve nemli cam avuçlarımda serinlik hissi yaratıyordu. Onu yanağıma bastırdım, sonra bir dikişte içtim.

"Su var mı?" diye sordum Remo'ya.

Bardağın ve plastik bardakların bulunduğu köşeyi işaret etti. Oraya gidip art arda üç bardak su içtim. Su soğuktu ve ferahlatıcıydı. Duş almak gibi hissettirmişti. Bir bardak dolusu suyu alıp Carol'a götürdüm.

"Ah!" dedi. "Su, sana minnettarım." Hızla içti. "Az önce Remo'ya akşam yemeğinden bahsediyordum."

Şişkin karnımı işaret ettim. "Harikaydı."

Remo güldü. "Yemek yemek içindir," dedi. "Müzik ise dans etmek için."

Carol'm elini tuttu ve onu barın önünden alıp kalabalığın arasından geçirerek dans pistinin ortasına götürdü. Birkaç çift birbirine sarılmış dans ediyordu. En fazla on sekiz yaşında görünen iki genç adam müziğe omuzlarını sallayarak eşlik ediyordu. Remo, Carol'ı çevirdi ve sonra onu bıraktı. Carol dönerek savruldu.

Müzik yükseldi, seksenlerden bir pop şarkısının yeniden düzenlenmiş versiyonu çalmaya başladı. Ses daha da arttı. Carol'ı izledim, gözleri kapalıydı, ritme kendini kaptırmıştı.

Ona doğru ilerledim. Elini tuttum. Parmaklarını bırakmadan müziğin ritmine uymaya başladım. Birlikte sallandık, zıpladık, dans ettik. Sanki dans pistindeki tek kişiler bizdik. Sanki dünyadaki tek kişiler bizdik. İtalyan sahilinde hayatlarının en güzel anını yaşayan iki genç kadındık.

O öldüğünden beri, belki de çok daha uzun zamandır ilk kez tamamen özgür hissettim. Aldığım kararlardan dolayı yük altında değildim ve geleceğin belirsizliği tarafından kısıtlanmıyordum. Tamamen ve bütünüyle buradaydım. Terden sırılsıklam, şarapla sarhoş, anın içinde.

"Remo senden fena hoşlanıyor!" diye seslendim, Remo içkileri tazelemek için bara yöneldiğinde.

Carol, o ayrılmadan önce avucuna nakit sıkıştırırken, "Israr ediyorum," dedi.

Sonra bana, "Hayır, hoşlanmıyor," diye karşılık verdi. Beni geçiştirmişti. "Sana söyledim. Biz arkadaşız."

"Bana güven," dedim. "Hoşlanıyor. Neden hoşlanmasın ki?"

Carol başını iki yana salladı. "Sarhoşsun."

"Belki," dedim. "Ama neden olmasın ki? Çok yakışıklı." Başımı çevirip Remo'nun kahkahalarla geriye yaslandığı bara baktım. "Burada sonsuza kadar kalmayacaksın."

Carol bana baktı, gözlerindeki ciddiyet bir anda ayılmamı sağlamıştı. "Bunu yapamam," dedi.

"Tamam," dedim. "Sadece, o çok çekici ve sen de buradasın, hepsi bu."

Sonra çantasına uzandı, içinden bir sigara paketi çıkardı. Paketi açıp bir tane çekti, yaktı ve içine çekti. Tüm bunlar bir saniye içinde olup bitmişti. O kadar hızlıydı ki kavramakta zorlandım. İşte annem, İtalya'daydı ve *sigara içiyordu.*

"İster misin?" diye sordu dumanı üflerken.

"Hayır," dedim.

Omuz silkti, bir nefes daha çekti, sonra gözlerini Remo'ya dikti.

"Bence sen yapmalısın," dedi.

"Sigara mı?"

Gözlerini devirdi. "Remo'yla yatmaktan bahsediyorum. Eğer birinin yapması gerekiyorsa, bu sen olmalısın."

"O benim tarzım değil," dedim hızla. Carol'm yüzünde eğlenmiş bir ifade belirdi.

"Şaka yapıyorsun," dedi.

"Hayır, yapmıyorum," dedim.

"Peki, kim senin tarzın?"

O anda Adam'ın görüntüsü zihnimde belirdi. Bugün giydiği gri tişörtü ve şortları... Sonra hiçbir şey giymediği hâli.

"Yüzün kızardı," dedi Carol.

"Nasıl anladın? Burası karanlık ve sıcaklık bin derece olmalı."

Carol gülümsedi. "Peki," dedi. "Ama o zaman benim de sırlarım olabilir."

ON ALTINCI BÖLÜM

Gece yarısından sonra otele döndüm. Carol sarılarak beni girişte bıraktı. İkimiz de sarhoştuk ve o kadar terlemiştim ki sanki bir havuzdan çıkmışım gibi hissediyordum. Kasabadan tepeye kadar tırmanış ve biraz... votka *shot* mı? Tekila mı? Ya da ikisi birden mi? Bana alkol çorbası gibi hissettirmişti. Sanki günlerdir, yıllardır uyanıkmışım gibi hissediyordum.

"Yarın görüşürüz!" diye bağırdı. "Ya da bugün!"

Beni bir kere döndürdü ve sonra yola koyuldu.

"İyi geceler," diye peşinden seslendim.

İçeri girdim ve merdivenlere çıktım. Masada kimse yoktu, su şişeleri de yoktu. Bir milisaniye içinde susuzluktan ölüyor gibiydim.

Yemek terasına çıkıp havuzun etrafında dolaştım. Barın penceresi açıktı ama etrafta kimse yoktu. Yaklaştım ve sonra alt kısımda su şişeleri görebildim, hemen oradalardı, lavabonun altında.

Pencere büyük değildi ama gövdemi geçirecek kadar genişti. Vücudumu öne doğru salladım, sonra eğildim, uzandım ve...

"Ne yapıyorsun?"

Kendimi yukarı çektim .ve geri sıçradım. Adam'ın benden en fazla bir metre uzakta durduğunu gördüm.

"Tanrım, ödümü kopardın."

"Üzgünüm," dedi. "Ama sorum hâlâ geçerli."

"Bu su şişelerine ihtiyacım var," dedim bar penceresinin içini işaret ederek.

Adam'ın yüzü meraktan eğlenceye döndü. "Sarhoş musun?"

"Hayır!" dedim. Dudaklarımdan biraz hava üfledim. Votka tadı geliyordu. "Biraz. Kesinlikle evet."

"Ha," dedi. "Geri çekil, sana suyu ben alırım, Örümcek Kadın."

Onun tezgâhın üzerine koşarak atlamasını ve vücudunu tahterevalli gibi kullanmasını bekledim ama bunun yerine sadece sürgülü cam kapılardan içeri yürüdü. Birkaç saniye sonra lavabonun altından şişeleri alırken pencerenin içinde onu gördüm.

"Bunu düşünmemiştim," dedim ona.

"Farkındayım," dedi.

Elinde dört şişeyle geri döndü. Bir tanesinin kapağını çevirdim ve dört büyük yudumda içtim.

"Bunu ikiye katlamak isteyebilirsin," dedi.

"Neden olmasın?" Bir şişeyi daha açıp içtim.

Sonra dikkatimi ona verdim. Açık mavi keten bir gömlek ve kot pantolon giymişti, tıpkı *Yetenekli Mr. Ripley* filmindeki Jude Law gibi. Son derece yakışıklı görünüyordu. Bunu kabul edebilirdim. Hatta seksi.

"İyi misin?" diye sordu gülümseyerek. Ona bakmayı bir an bile bırakmamıştım.

"Evet," dedim. "Sadece biraz hava almam lazım."

Kollarını iki yana açtı. "Koca bir gökyüzü var. Hadi gel."

Elini bana uzattı ve ben de tuttum. Bizi yan yana duran iki şezlonga götürdü. Birine oturdum, sonra iyice uzandım. Bütün bedenim gevşemişti, kendimi sıcak bir küvetteymişim gibi ağır hissediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. Burada, içerideki ışıklardan uzakta olmamıza rağmen onu şaşırtıcı derecede net görebiliyordum. Sanki bu yerde ay hep dolunay gibiydi. Hiç küçülmüyordu.

"Senin yüzünden yüzümde bir şey var sanıyorum," dedi. Önce bana, sonra gökyüzüne baktı.

Bakışlarımın hâlâ onda olduğunu fark ettim ama bunu değiştirebilecek durumda değildim. Onları da bedenim gibi hissediyordum; ağır, kıpırdaması imkânsız.

"Merhaba," dedim.

Başını bana çevirdi. "Merhaba."

"Bu gece annemi gördüm," dedim.

Yüzü hiç değişmedi. "Öyle mi?"

"Evet. O burada. O... burada."

"Nerede?"

"Açıklaması zor."

"Anladım," dedi Adam. "Denemek ister misin?"

Başımı salladım. "Önemli olan onu bulmuş olmam."

Adam başını salladı. "Anlıyorum," dedi. "Bunu sindiriyorsun."

"Hayır, gerçekten..." Başımı elimle destekledim. "Önemli değil aslında ama her şeyi biraz bulanıklaştırıyor. Sanki hatırlamak zorlaşıyor."

"Neyi hatırlamak?"

"Bilmiyorum," dedim. "Gerçeği?"

"Anladım."

Adam elini omzuma koydu, parmak uçlarını aşağı kaydırarak dirseğimi avuçladı. Hissettim. Bunu her yerde hissettim.

"İşte böyle," dedim. "Bu da her şeyi bulanıklaştırıyor."

Başını salladı, düşündü. Ve sonra birdenbire yanı başımdaydı. Sandalyelerimiz gerçekten bu kadar yakın mıydı? Sanki ayrıydı, tüm detaylarını, her küçük parçasını görebiliyordum ve sonra bir anda buradaydı, ayırt edilemez hâlde. Koku, ten ve nabzın bulanık bir karışımı gibi.

"Seni öpmek istiyorum," dedi. Bunu göğüs kafesimde duymuştum. "Ama sen izin verene kadar öpmeyeceğim. Şu an kafanın karışık olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda buradayız, kocaman bir dolunay var ve dudakların karpuz gibi görünüyor. Güzel olanından. Kahvaltılık olanından."

Nerede olursak olalım, kelimelerim burada değildi. Sadece bir tanesini bulabilmiştim.

"Tamam."

Ama hâlâ aramızda mesafe var gibi görünüyordu. Oysa çoktan her yerdeydi sanki. Bunun, her şeyin imkânsızlığında kaybolmuş gibiydim. Carol ve Remo ve Adam... Dudaklarımdan milimetreler uzakta.

Adam göğsüme, köprücük kemiğimin hemen altına dokundu. Elini kolumdan çekip oraya, kalbimin attığı yere düz bir şekilde koydu. Ve sonra beni öptü. Daha önce bunu defalarca yapmış gibi öptü. Usta bir öpücüktü. Nazik, yumuşak ama yüzeyin hemen altında kaynayan bir telaşla. Doğruldum ve bir an sonra onun sandalyesindeydim, kucağında, ellerim her yerdeydi.

Avuçlarını sırtıma bastırdı, kaslarımı yoğurdu. Kanım, *daha fazla, daha fazla, daha fazla* diye atıyordu.

Ellerinin ensemi kavramak için yukarı kaydığını hissettim, ben de düşünmeden parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Kadife gibiydi. İnanılmaz derecede yumuşaktı.

Ellerini yüzüme doğru kaydırdı, sonra beni kendine doğru çekerek göğsümü göğsüne bastırdı, dudaklarını doğrudan boynuma dokundurdu. Başımı geriye attım, eli hemen yakaladı. Kulağımın arkasını ve boynumu öptü, ardından dudaklarını köprücük kemiğimin çukuruna bastırdı. Öne doğru nefesimi tuttum. Ve sonra, bir şimşek gibi, gözlerim kapalıyken Eric'in yüzü belirdi.

Hızla geri çekildim.

"Ne oldu?" dedi Adam nefes nefese. "İyi misin?"

Geriye yaslandım, ellerimi yüzümde gezdirdim. "Bunu yapmamam gerekiyor."

"Evet," dedi. Dudaklarından bir nefes verdi. "Haklısın."

Nefeslerimiz sakinleşene kadar sessizce oturduk.

"Ne dersen de," dedi Adam, "Bu harika bir öpücüktü."

Başparmağımı alt dudağıma dokundurdum. "O ben değildim."

Adam ayaklarını yere basarak doğruldu. Ben diğer sandalyede oturuyordum, artık yüz yüze bakıyorduk.

"Hayır," dedi. "Sendin."

Olduğum yerde kalmak için neredeyse çizgi film sahnesi gibi aşırı bir çaba gösteriyordum. Hareket edersem ne olacağından korkuyordum.

Adam yanımda derin bir nefes aldı, ardından ayağa kalktı. "Bak," dedi. "Yarın kahvaltıda görüşeceğiz. Bunun utanç verici ya da başka bir şey olmasına gerek yok. İkimiz de yetişkiniz. Burası İtalya. Bazen böyle şeyler olur."

Yüzüne baktım. Ay ışığında gözleri neredeyse siyah görünüyordu.

"Evet," dedim.

"Ve bu arada, Katy?" dedi.

"Hmm?"

"Eğer seni burada tek başına bıraktıysa, o tam bir aptal."

Duraksadım. Elimi alnıma koydum. "Ona bir seçim hakkı vermedim," dedim.

"Saçmalık," dedi Adam. Ve sonra gitti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Uykum kesik kesikti, REM döngülerim Adam'ın bedeninin bana yakın görüntüleri ve alkolün azalan etkileriyle bölünmüştü. Ertesi sabah güneş doğarken otel odasının telefonundan Eric'i aradım. Yanımda bir fincan kahve vardı, üzerime de odadaki bornozu sarmıştım. Positano'ya geldiğimden beri ilk kez havada hafif bir serinlik hissediliyordu.

Positano'da saat sabah altıydı, yani Los Angeles'ta akşam dokuz. Telefon çalarken Eric'in yatmaya hazırlandığını hayal ettim; banyoya bir bardak su götürüp lavaboya mavi Crest köpüğünü tükürdüğünü... Ya da belki alt kattaydı; elinde bir bira, televizyonda hiç ilgisini çekmeyen bir spor programını izliyordu.

Telefon çaldı. Bir, iki, üç kez... Ama kimse açmadı. Sesli yanıt sistemimiz bile devreye girmedi ki bu genellikle ya mesaj kutusu doluyken ya da telefon yerinden çıkarıldığında olurdu. Yutkundum. İşe mi gidiyordu, ailesiyle mi konuşuyordu, babamı mı görüyordu? Yoksa benim yokluğumda haklı olduğuma mı karar vermişti? Aslında eve dönmemi beklemediğine, karar vermemi istemediğine? Belki o da bitirmişti artık.

Culver City'deki eve taşınmamızdan iki hafta sonra Eric, bir iş seyahatine gitmek zorunda kalmıştı. Normalde o yokken haftayı ailemin evinde geçirirdim ama o sıralar sıkı bir teslim süresi olan büyük bir reklam projesi üzerinde çalışıyordum ve evde kalmaya karar vermiştim.

"Orada tek başına iyi olacağından emin misin?" diye sormuştu annem.

"Yirmi yedi yaşındayım," demiştim. "Kendi evimde tek başıma bir gece geçirebilmeliyim."

"Mecbur değilsin ama," demişti annem.

Büyürken yalnız kalmış olmalıydım –sonuçta tek çocuktum– ama bunu hiç hatırlamıyordum. Annem her zaman yanımdaydı. Hem annemdi hem arkadaşım hem de kardeşim.

Eric'in yokluğundaki ilk gece alarmı kurmuş ve yatak odasının kapısını kilitlemiştim. Ama ertesi gece bunu unutmuştum. Üçüncü gece ise pencereler sonuna kadar açık, bir filmin karşısında kanepede uyuyakalmıştım.

"Bütün hafta burada tek başına mı kaldın?" diye sormuştu Eric döndüğünde. Valizi kapının önüne bırakmıştı. Şaşkın görünüyordu. Telefonda söylediklerime inandığını sanmıyordum.

"Evet."

Beni öpmüş ve sonra kanepeye, o hafta boyunca yatak olarak kullandığım yere yönlendirmişti.

Oturma odasının zemininde, yerde birlikte olmuştuk. Daha önce hiç yapmadığımız bir şeydi. Kendimi çekici ve bağımsız hissetmiştim. Uzun süre kendimle baş başa kalmayı özlemiştim ya da belki de ilk kez deneyimliyordum. Ve hoşuma gitmişti. O haftayı düşündüğümde hayatımın en mutlu zamanlarından biri olduğunu hatırlıyordum. Bunun evliliğim hakkında ne anlama geldiğini bilmiyordum. Beni mutlu eden şey Eric'in yokluğu muydu, yoksa dönüşü mü?

Kahvaltıya indiğimde başım zonkluyordu ve Adam orada değildi. Tost, meyve, simsiyah bir kahveden oluşan kahvaltımı bitirdiğimde de hâlâ görünmüyordu. Balkonda hararetli bir tartışmaya dalmış görünen Marco ve Nika'ya el salladım. Bugünkü gezi planına göre *Capri*'ye gidilecekti ama benim asıl yapmak istediğim şey Carol'ı bulmaktı. Onu en son gece sokakta, pansiyonuna doğru dans ederek giderken bırakmıştım. Bu sabah onu bulmaya kararlıydım.

Otelden dışarı çıkıp merdivenleri tırmandım ve Carol'ın benden ayrıldığı yolu takip etmeye çalıştım. Vardığım noktada, kasabanın üzerinde hâlâ bir sis tabakası vardı. Üzerimde sadece bir tişört vardı ve gayet rahattım ama az önce elli kat merdiven çıkmıştım.

Etrafıma bakarak nereden başlayacağımı anlamaya çalışırken bu planın ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Carol'ın yaşadığı sokağın adını hiç öğrenmemiştim, sadece Hotel Poseidon'un yakınlarında bir pansiyonda kaldığını biliyordum. Otel benim için tek ipucuydu. Onun odasının nerede olduğu ya da onu nerede aramam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Küçük meydanda taş bir bank vardı, oraya oturdum. Kapının önünde kahve içen yaşlı bir çifti izledim. Yanımdan bisiklet şortu ve atlet giymiş iki adam geçti.

Bekledim. Eğer burada yeterince uzun süre kalırsam, daha önce yaptığı gibi yine ortaya çıkacağından emindim. Dün sabah olduğu gibi. Piazza'ya dökülüp yeniden hayatıma karışacaktı. Ama on dakika geçti, sonra on beş, sonra otuz ve hâlâ ortalarda yoktu.

Denizdeki tekneler usulca sallanıyordu. Dün geceyi, Adam'la olanları düşündüm. Bu anı sanki başka birine aitmiş gibi hissettirdi. O kulüpte dans eden ben olamazdım. İtalyan bir havuzun kenarında yabancı bir adamın kucağında oturan ben olamazdım. Değil mi?

Carol ve Chuck Silver, Cadılar Bayramı'na bayılırdı. Daha çok annem severdi, babam ise ona ayak uydururdu. Evi baştan aşağı süslerlerdi; kapıya kadar uzanan ürkütücü bir patika, sesle çalışan korkutucu bir karşılama paspası, camlara yapıştırılan korkunç çıkartmalar... Her şey tam anlamıyla Cadılar Bayramı'na uygun olurdu. Kostümleri de abartılıydı. Annem, daha ağustos ayında babamın terzisi Rhonda'ya gidip plan yapmaya başlardı. Kostümleri hep klasik olurdu, hiçbir zaman güncel temalar seçmezlerdi. Carol Silver pek televizyon izlemezdi. Kont Dracula ve Kontes, yanlış giden bir *Oz Büyücüsü* uyarlaması ve Yeşilin Kanlı

Kızı Anne (benim favorim) gibi kostümler giyerlerdi. Annem, mahalledeki çocuklara şeker dağıtmayı çok severdi.

Eric ve ben, son birkaç yıldır evimizde benzer bir şey yapmaya çalışmıştık ama her seferinde anlamsız gelmişti. Annem bunu daha iyi yapıyordu, biz de oraya gitsek daha iyiydi. Öyle de yaptık. O, evini ve kendini mahalledeki hiç kimsenin yapamayacağı şekilde dönüştürebiliyordu.

Kırk beş dakika sonra onun gelmeyeceğini kabul edip geri dönme zamanının geldiğine karar verdim. Merdivenlerden yavaşça indim, farklı açılardan manzarayı görmek için birkaç kez duraksadım.

Tekneler her saat başı Capri'ye gidiyordu. Belki ben de giderdim. Bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum ki otelin dışında volta atan Nika'yı gördüm.

"Hey," dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Marco," dedi. "Bir aptal."

"Ne oldu?"

"O kadar inatçı ki. Tutto questo è così frustrante*."

"Gel," dedim. "Yukarı çıkalım."

Nika'yı içeri aldım ve lobinin merdivenlerinden çıkıp büyük salonda gizli bir bankta oturduk.

"Şimdi anlat bakalım, ne oldu?" diye sordum oturduğumuzda.

"Beni dinlemiyor. Arkadaşın Adam'dı, değil mi?"

Mideme bir sancı girdi. Dün gece. Adam'ın elleri boynumda ve sırtımda ve...

"Evet," dedim. "Adam?"

"Marco'ya bir teklifte bulundu ama Marco kabul etmiyor."

"Otel," dedim. Tabii ki. "Satmak istemiyor."

"Anlamıyor!" Nika ellerini havaya kaldırdı. "Paraya ihtiyacımız var. Geçen yıl zor bir sezon geçirdik, otelin paraya ihtiyacı var. Onun ciddi olduğunu düşünmemiştim ama teklif gerçek. Hem de çok gerçek."

---

* Bütün bunlar o kadar sinir bozucu ki. -*en*

"Satmak büyük bir karar," dedim. "Tarihinizin bir parçasını devretmek demek. Ailenizin bunu yapmak istememesini anlıyorum."

Nika başını iki yana salladı. "Eğer yaşayamıyorsa tarihin ne anlamı var?"

Bir şey söylemedim, o devam etti. "Gerekli bakımı yapacak paramız yok ve eğer otelin durumu kötüleşirse müşterilerimiz geri dönmez. Kapılarımızı açık tutamıyorsak sahibi biz olsak ne fark eder? Bu otelin tarihi, her yıl geri dönen müşteriler ve on yıllardır bizimle olan personeldir. Katy, eğer kapanırsak kimin sahip olduğu neyi değiştirir ki? Açık olmadığımız sürece tarihin ne önemi var?"

"Otelin mali durumunun bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Marco bunu kabul etmiyor. Parayı bir mucizeyle bulacağımızı düşünüyor. Anlamıyor ki işte bu mucize, işte beklediğimiz şey bu! Tanrı ve çatıdaki adamın hikayesini biliyor musun?"

"Hayır," dedim. Biz pek dindar bir aile değildik, daha çok geleneklere bağlıydık. Yahudi ilkokuluna gitmiş, sonra seküler bir okula geçmiş, sadece büyük bayramlarda sinagoga gitmiştik. Annem Şabat'ı severdi ama mumları ancak yarı zamanlı yakardık. "Din ailededir," derdi babam.

Nika derin bir nefes verdi. "Bir adam, kasırga yüzünden çatısına çıkmış, evi sular altında kalıyormuş. Durum çok ciddiymiş ve su seviyesi giderek yükseliyormuş. Adam Tanrı'ya yalvarıp durmuş. *Lütfen, Tanrım, boğulmama izin verme! Beni kurtar, Tanrım!*"

"Bir adam bir salın üstünde süzülerek geçerken çatıdaki adama seslenmiş: *Yardıma ihtiyacın var mı? Gel, sana yardım edeyim. Salım var ve ikimize de yetecek kadar büyük!* Ama çatıdaki adam teşekkür edip reddetmiş. Tanrı'ya güvendiğini söylemiş. *Tanrı gelecek,* demiş salla gelen adama. *Ve yalnızca Tanrı beni kurtaracak. Benim inancım tam.*"

"Sonra, bir kadın kayıkla yanına yaklaşmış. Aynı şeyi sormuş: *Signore, sana yardım edebilir miyim? Gel, kayığıma bin, birlikte*

güvenli bir yere kürek çekelim. Ama çatıdaki adam yine hayır demiş. *Tanrı gelecek. Benim inancım tam.*"

"Son olarak, bir helikopter havada belirmiş. Pilot yukarıdan seslenmiş: *Sana bir ip atacağım. Tutun, seni güvenli bir yere götüreceğiz.* Su seviyesi gitgide yükseliyormuş, neredeyse evin çatısına ulaşmış. Ama adam inancını kaybetmemiş. *Hayır,* demiş. *Tanrı gelecek.*"

"Sonunda su adama ulaşmış ve adam boğulmaya başlamış. Akciğerlerine dolan suyla birlikte Tanrı'ya yakarmış. Ölmüş ve Tanrı'nın kapısına varmış. Oraya ulaştığında Tanrı'ya sormuş: *Tanrım, neden beni terk ettin? Sana güvendim! Sen, oğlunu terk ettin!* Ve Tanrı ona bakıp şöyle demiş: *Oğlum, ben seni asla terk etmedim. Sana bir sal, bir kayık ve bir helikopter gönderdim. Sırtını bana dönen sendin.*"

Nika hikâyeyi bitirip bana baktı.

"Ah," dedim. "Yani bu durumda Adam, Tanrı mı oluyor?"

"En azından salı olan bir adam," dedi Nika. Başını sallayıp güldü. "Saçma geliyor, değil mi? Sana bunları anlattığım için özür dilerim."

"Saçma değil," dedim. "Anlıyorum. Sevdiğin birinin başka bir bakış açısını görmemesi zor oluyor."

"Evet," dedi. "Onun inadı yüzünden işimizi kaybetmekten korkuyorum."

Annemle pek kavga etmezdik ama ettiğimizde genellikle küçük şeyler yüzünden olurdu; kıyafetler, yemek, otoyoldan mı yoksa ara yollardan mı gitmemiz gerektiği gibi konular. Büyük meselelerde ise annem çok kararlı olurdu, ona karşı gelmenin anlamı yoktu ve zaten istemezdim de. Annemin doğru olanı yapmaya dair çok net bir anlayışı vardı ve çoğu zaman onun cevaplara sahip olmasına sevinirdim. Onu dinlerdim, ona güvenir, onun bildiklerini takip etmenin mantıklı olduğunu düşünürdüm çünkü kendi hayatımı en iyi nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Bu durum Eric için bir sorundu. İlişkimizin başında değil. Başlangıçta ikimiz de bundan

hoşlanıyorduk sanırım. Çok gençtik, biri bize hangi hava yolu fırsatını değerlendireceğimizi, hangi daireyi tutacağımızı, hangi kanepeyi alacağımızı ve tavuğu nereden sipariş vereceğimizi söylediğinde hayatımız kolaylaşıyordu. Ama zaman geçtikçe, Eric bazen annemin tavsiyelerine uymanın bizim –onun ve benim– zararımıza olduğunu söyleyerek sitem etmeye başlamıştı.

"Sen hiç kendin ne istediğini düşünmüyorsun," demişti Eric bir keresinde. Yeni evimizi satın alıp taşınmamızın üzerinden bir yıl kadar geçmişti. Culver City'de olmaktan pek hoşnut değildim. Sonuçta ailemin evine yürüyerek gidebilmeye alışmış biri için on beş dakikalık araba mesafesi hâlâ uzun geliyordu ama fiyat uygundu, evin bir bahçesi vardı ve iyi bir sokaktaydı. Orada, zamanı geldiğinde bir aile kurabileceğimizi söylemiştik.

Çocuk sahibi olmayı gündelik bir mesele gibi konuşuyorduk, sanki pazar günümüzü nasıl geçireceğimizi planlıyormuşuz gibi. Bir gün, belirsiz bir gelecekte, bir çocuk sahibi olacağımızı biliyorduk ama o zamana kadar hayat ağır ağır akıp gidecekti. Kaygılanmıyorduk. En azından ben kaygılanmıyordum.

O akşam Eric konuyu aniden açtı, Pizzicotto'dan söylediğimiz paket servis yemeğinin ortasındaydık: Margherita pizza ve doğranmış salata.

"Sanırım bir bebek sahibi olmayı konuşmalıyız," demişti. Daha az önce bira mı içelim, soda mı diye konuşuyorduk ve bir anda bütün hayatımızı değiştirmeyi tartışır hâle gelmiştik.

Bir an cevap vermedim. Pizzama üfleyip tabağa bıraktım. "Tamam," dedim. "Ne konuşmak istiyorsun?"

"Bence hazırız."

Ona boş boş baktım. Hazır mıydık? Ben hâlâ serbest çalışıyordum, o ise yeni bir kariyere geçmişti. Mütevazı konut kredisi ödememizi zar zor yetiştirirken bir bebeği nasıl bu denkleme katabilirdik ki?

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Bir evimiz var, benim iyi bir işim var. Ailen de yakın."

Annemle oturup Eric ve benim bebek sahibi olmaya hazır olduğumuzu söylediğimi hayal ettim. Bir anda gülmeye başladım. Kendimi tutamadım.

"Ne?" diye sordu Eric.

"Hiç, sadece... *Biz* hâlâ çocuğuz."

"Hayır, değiliz," dedi Eric. "Benim ailemin, bizim şu anki yaşımıza geldiğinde iki çocukları vardı bile."

"Biz senin ailen değiliz."

"Seninkiler miyiz?" diye sordu. "Çünkü bu da uzak bir ihtimal değil."

"Üç yıl!" dedim ona. "Bu fazlasıyla yeterli bir süre. Önümüzde zaman var, değerlendirebiliriz."

"Ama ya ben şimdi hazırsam?"

Otuz yaşımdan önce çocuk sahibi olmanın, Eric'le ikimizin düşüneceği, hatta isteyeceği, hele hele yapacağı bir şey olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Eric," dedim. "Sen ciddi misin?"

Eric salatasından bir domates aldı, çatalına sapladı. "Bilmiyorum," dedi. "Sadece kendi kararlarımızı kendimiz alıyormuşuz gibi hissetmek istiyorum. Bunlar bizim kararlarımız olmalı."

"Öyle zaten," dedim. "Başka kimin olabilir ki?"

Bir şey söylemedi, ben devam ettim.

"Şöyle yapalım, bunu düşüneceğim. Ama sadece *bir şeyler* yapmış olmak için aile kuracak değilim. Biraz düşünelim, bir hafta sonra tekrar konuşuruz, olur mu?"

Eric gülümsedi. Beni öptü. "Teşekkür ederim."

Annemle konuştum. Söyleyeceğini bildiğim şeyi söyledi, henüz çok erken olduğunu, bizim çok genç olduğumuzu.

Bunu Eric'e söylediğimde, "Düşüneceğini söylemiştin," dedi. "Kararı bir kuruldan geçireceğini söylememiştin. Sen hiçbir zaman gerçekten ne istediğini düşünmüyorsun."

"Bu doğru değil."

"Doğru," dedi. "Senin adına o karar veriyor."

Bu konu hakkında büyük bir kavga ettik, belki de en büyüklerinden biriydi. Ama annemin –ve dolayısıyla benim– haklı olduğum konusundaki inancım hiç sarsılmadı. Bu kadar büyük bir kararı onsuz nasıl verebilirdim ki? O, benim bile bilmediğim zamanlarda neyin doğru olduğunu biliyordu. Neden bu bilgiyi, bu rehberliği kullanmayacaktım?

Bebek meselesini rafa kaldırdık, bir yıl daha geçti ve sonra annem hastalandı. Çocuk meselesine dair tüm sorular geldiği yere geri gönderildi.

Şimdi Nika'ya bakıyordum, yanımda oturuyordu.

"Belki Marco'nun bildiği bir şey vardır," dedim ona. "Eğer bu kadar eminse, belki de gerçekten seninle paylaşmadığı bir bilgiye sahiptir."

Tam o anda Adam lobide belirdi. Havuzdan yeni çıkmıştı, sırılsıklamdı. Göğsü çıplak, kaslı vücudu gözler önündeydi. Boynunda bir havlu sallanıyordu.

"Merhaba," dedi.

"Biz de tam senden bahsediyorduk?" dedi Nika.

Adam kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Otel," dedim hızla. Göğsümden boynuma, oradan da yüzüme yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Teklifin."

"Ah."

"Ben masama dönmeliyim," dedi Nika. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Gerçekten ihtiyacım vardı."

"Elbette."

Nika çıkarken Adam'a el salladı. Sonra yalnız kaldık. Dün gece, sanki önümüzde bir sinema perdesine yansıtılmış gibi gözümüzün önündeydi. İkimizin de görebildiği tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Merhaba," dedi. Hâlâ sırılsıklamdı, saçlarının uçlarından süzülen su damlaları küpe gibi sallanıyordu.

"Merhaba," dedim.

"Oturabilir miyim?"

Yanımdaki boş yeri işaret ettim. Oturdu.

"Uyuyabildin mi?"

"Evet," dedim ve yutkundum. "Aslında pek de iyi değil."

Adam gülümsedi. "Bu beni şaşırtmadı," dedi.

Gözlerimi yakaladı, ben ise bakışlarımı kaçırdım.

"Demek istediğim," diye devam etti. "Tekila, kırmızı şarap ve limoncello bunu yapar."

Başımı salladım. "Doğru."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Adam.

"Tabii."

"Dün gece..." diye başladı.

"Bu durumu garip hâle getirmeyeceğimize dair anlaşmıştık," dedim. "İtalya falan."

Adam duraksadı. "Seni rahatsız mı ediyorum?"

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü sakindi, bedeni rahattı. "Hayır?" dedim itiraf edercesine.

"Hayır. Peki, dün gece..."

"Evet, bunun için üzgünüm."

"Hangi kısmı için?"

"Bilmiyorum. Seni öpmem? Bunu yapmamalıydım."

Başıyla onayladı. "Sanırım, fark ettim ki, sana ne istediğini hiç sormadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Evli olduğunu söyledin, belki ayrılmak üzere olduğunu da... Ve anneni kaybettiğin için kalbinin kırık olduğunu."

Bunu söylerken sesi nazik, yumuşaktı. İçimi sızlattı.

"Sanırım sadece ne istediğini sormalıyım diye düşündüm. Evliliğinin devam etmesini mi istiyorsun? Eve, ona dönmek istiyor musun?"

Bu, beklediğim bir şey değildi. Belki beni öptüğü için özür dilemesini ya da kaçtığım için beni suçlamasını bekliyordum. Şimdi ise ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Çünkü burası İtalya. Söylediğim gibi, saçma şeyler olabilir. Ama mesele ben değilim. Seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun."

"Doğru." İçimde bir şey kıpırdandı. Hayal kırıklığı mı? İlginç.

"Ama tanıyabilirsin," dedi.

"Seni tanıyabilirim."

Başıyla onayladı. "Tanıyabilirsin."

Titrek bir nefes aldım. "Bilmiyorum."

"Ah, bence biliyorsun." Adam'ın bakışları gözlerime sabitlendi. "Dediğim gibi, bu benimle ilgili değil. Ama sadece alışkanlıktan dolayı bir şeye devam etmen yazık olurdu."

Evdeki rutinimi düşündüm. Kahve makinesi, posta, market. DVR'da dönen aynı dört dizi.

Seni buraya getiren şey, seni ileriye götürmez.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seninle akşam yemeği yiyorum," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adam'la yedi buçukta lobide buluştuk. Hava hâlâ aydınlıktı ama gündüze göre biraz serinlemişti. Parlak mavi, uzun bir Poupette ipek elbise giymiştim, omuzları açık bir modeldi. Büyük, pembe kuvars ve topaz taşlı bir kolye takmış, küpe kullanmamıştım. Saçlarımı tepede topladım. Altın rengi sandaletlerimi giyip annemin en sevdiği Los Angeles markalarından biri olan Clare V. çantamı aldım.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Adam beni gördüğünde.

Beyaz keten bir gömlek, hâkî şort ve boncuklu bir mala kolye takmıştı.

"Sen de," dedim. "Yani, iyi görünüyorsun."

"Hey," dedi gülerek. "Güzel olurum, sorun yok."

Otelden çıktık. Şehre inmek için sola dönmeye hazırlanırken Adam başını karşıya doğru eğdi. Yolun kenarında bir araba bekliyordu, şoför de kapının yanında dikiliyordu.

"Bizim için mi?" diye sordum.

Adam başını salladı. "Ufkumuzu genişleteceğiz," dedi. "Önden buyur."

Şoför kapıyı açtı, ben de eski model bir şehir arabasının arka koltuğuna süzüldüm. Adam diğer taraftan bindi ve yanıma oturdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Il San Pietro," dedi. "Dünyanın en büyüleyici yerlerinden biri."

Bu ismi hatırlıyordum. Programımızın altıncı gününde yer alıyordu: *San Pietro'da içkiler.*

"Burası ünlü bir otel," diye devam etti Adam. "Anlatmak zor, en iyisi görmek."

Arabamız kasabanın içinden geçerek kıyı boyunca ilerledi. Daha on dakika bile geçmeden sağa doğru yanaşıp durduk.

"İşte geldik," dedi şoför.

"Grazie, Lorenzo," dedi Adam.

Dar bir patikadan aşağı yürüdük ve Il San Pietro'nun girişine vardık. Otel, deniz kıyısındaki kayalara oyulmuş, geniş bir alana yayılmıştı.

Lobi açık ve bembeyazdı; yeşil sarmaşıklar duvarları kaplamış, tavanda geniş alanlara yayılmıştı. Dev cam pencereler, denizin üzerine uzanan geniş teraslara açılıyordu. Daha ileride, yalnızca ufka kadar uzanan okyanus vardı.

"Bu... inanılmaz," dedim Adam'a.

Gülümsedi. "Hadi gel."

Verandaya çıktığımızda otelin kademeli yapısını gördüm. Okyanusa kadar uzanan milyonlarca basamak varmış gibi görünüyordu. Aşağıda, yüzlerce metre ötede, tenis kortları ve bir plaj kulübü vardı. Parlak turuncu sandalyeler sahildeki kayaların üzerine neşeyle dizilmişti. Önümüzde Akdeniz'in tam 180 derecelik bir manzarası uzanıyordu.

"Burası bir masal gibi," dedim.

Tam o anda bir garson belirdi, bize birer kadeh buz gibi şampanya uzattı. "Buonasera," dedi. "Hoş geldiniz."

"Teşekkürler."

"Yemekten önce biraz yürüyelim," dedi Adam.

Otelin ana bölümünün etrafı sarmaşıklarla kaplı yürüyüş yollarıyla çevriliydi. Bu yollar, odalar ve farklı seviyeler arasında kıvrılarak uzanıyor, bizi önce okyanusa yaklaştırıyor, ardından tekrar ana restorana ve lobiye doğru yukarı çıkarıyordu.

"Burada daha önce kaldın mı?" diye sordum Adam'a.

"Bir kez," dedi. "Aşırı romantik bir yer." Şampanyasından bir yudum aldı, ben ise gözlerimi kaçırıp suya baktım. "Ama Poseidon'un rahatlığı ve kolaylığı hoşuma gidiyor. Burada ise tamamen başka bir dünyadasın."

"Evet," dedim.

Burası öyle bir yerdi ki insanın buradan ayrılması imkânsız gibi geliyordu. İtalya'nın büyüsü, zamanı aşan bir dönemle bağlantı kurabilme gücünde yatıyor gibiydi –modern dünyanın dokunmadığı, kendi içinde bir evrendi. Şu anda burada olmanın huzuru bambaşkaydı.

Bir yudum daha aldım şampanyamdan. Kuru ve gevrekti.

Üzeri limon ağaçlarının dallarıyla kaplanmış taş bir yolda yürümeye devam ettik.

"Burası cennet," dedim.

"Her misafir odası farklı," dedi Adam. "Tamamen kendine özgü. Armatürlerinden kapı kollarına, dekorasyonuna kadar her şey özel olarak tasarlanmış. Gerçekten eşsiz bir yer."

İleride bir adam ve kadın el ele yürüyordu. Üzerlerinde hâlâ mayoları vardı, adam omzuna bir havlu atmıştı.

"Burası tam bir film seti gibi," dedim. "Sanki *Sadece Sen* ya da *Kızgın Güneş* filmlerinin içindeymişim gibi."

"Pek fazla film izlemem," dedi Adam. "Ama sinematik olduğu kesin."

"Buraya kimi getirdin?" diye sordum ona.

Adam bana gülümsedi. Gamzeleri iyice belirginleşmişti. "Belki de biri beni getirmiştir."

Başımı iki yana salladım. "Olamaz."

"Neden?"

"Seni direksiyon başında olmayı seven biri olarak görüyorum."

"Şey," dedi. "Sanırım bu doğru. Ama bir şeyi bilmek için önce onunla tanışmak gerekir. Herkesin bir başlangıç noktası vardır. Aslında eski sevgililerimden biri beni ilk kez Positano'ya getirmiş-

ti. Çok yıllar önceydi. Daha çocuk sayılırdık. La Fenice adında bir otelde kaldık. O kadar yüksekte ve şehirden uzaktaydı ki her gün patikaya ulaşmak için yürümek zorunda kalıyorduk. Pek paramız yoktu ama manzara muhteşemdi."

Ona baktım, yüzüne yavaşça yayılan gülümsemeyi izledim.

"Bu senin en sevdiğin seyahatindi, değil mi?"

Adam tekrar bana döndü. Bakışları üzerimde oyalanıyordu. "Öyleydi," dedi.

Akşam yemeği, altın rengi İtalyan ışıklarıyla yıkanmış terasta servis edildi. Odun ateşinde pişirilen pizza fırını, güzel mavi, beyaz ve kırmızı emaye tabaklarla süslenmişti ve yemekler aynı zarif tabaklarda sunuluyordu.

Trüflü, incirli ve közlenmiş domatesli pizzalar söyledik. Yanında tatlı rokalarla hazırlanmış armut, Parmesan salatası ve mükemmel şekilde kızartılmış çıtır kalamar vardı. Bir de öyle lezzetli bir kırmızı şarap açmıştık ki su gibi içiyordum.

"Peki ya o kıza ne oldu?" diye sordum Adam'a. Tabaklarımız kaldırılmıştı ve biz ikinci şişe şarabımızı yudumluyorduk. Güneş denizin üzerine batıyor, akşamı mavi tonlarına boyuyordu. Okyanus, turkuazdan laciverte dönüşüyordu. Aniden teras, sadece mum ışığıyla aydınlandı.

"Ah," dedi Adam. "Çok uzun zaman önceydi. Gençtik."

"Ne kadar genç?"

Fark ettim ki Adam'ın kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Büyük ihtimalle otuz beş? Otuz sekiz?

"Yeterince genç," dedi ve güldü. "Her yeri geziyorduk ve Positano onun vazgeçilmez durağıydı, bu yüzden geldik."

"Ve âşık oldun."

"Bu kasabaya, evet. Ona zaten âşıktım. Ama altı ay sonra kalbimi kırdı."

"Ne oldu?"

"Adı Dave olan bir davulcu."

Başımı salladım. "Anlıyorum," dedim ama aslında anlamıyor-

dum. Hiç kendimi aşka kaptırıp sonra da hayal kırıklığı ile karşı karşıya kalmamıştım. Hiç farklı deneyimlerim olmamıştı.

Dün geceyi düşündüm, karşımda oturan Adam'ı.

"Peki ya sen?" diye sordu Adam.

"Ben mi?"

"Hiç kalbin kırıldı mı?"

Eric'i düşündüm. Üniversiteyi, onun sakar çekiciliğini, hafta sonları Santa Cruz'a yaptığımız sahil yolculuklarını, Costco alışverişlerini, ailemde pizza gecelerini.

"Hayır," dedim.

Adam gülümsedi. "Ne derler bilirsin."

"Ne?"

"Kalbi hiç kırılmamış birine asla güvenme. Bu bir dönüm noktasıdır. Dünyayı bir daha asla aynı şekilde göremezsin."

Bir anda içime ağır bir bulut çöktü. Annemi gördüm, hastanede, Brentwood'daki yatağında. Makinaların vızıltısı ve bip sesleri.

"O zaman cevabımı değiştirmem gerekiyor sanırım," dedim.

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

Adam masanın diğer ucundan elimi tuttu. Avucumu açıp parmaklarını iç kısmında gezdirdi. Dokunuşunu omurgam boyunca hissettim; kulaklarımda yankılanan bir ses, enerji, elektrik gibi içimde dolanmıştı.

Tatlı sipariş ettik. Çikolata ve kremadan oluşuyordu ve içine girmek isteyeceğim kadar lezzetliydi. Üzerinde ince çikolata parçaları ve pudra şekeri vardı. Hayatımda yediğim en iyi şey olabilirdi.

"Gitmeden önce yapmamız gereken bir şey var," dedi Adam.

Şarabımızı bitirdik, Adam hesabı ödedi ve ardından beni terasın köşesine götürdü. Yeşil bir kapı vardı, içeride ise camdan bir asansör. Hava neredeyse tamamen kararmıştı ama otelin her köşesi ışıklarla parlıyordu.

"Önden buyur," dedi.

İçeri girdik ve aşağı inmeye başladık. Bahçelerin, odaların, terasların ve yemek alanlarının katmanlarını birer birer geride bırakıp kayanın derinliklerine indik. Taze ürünlerle dolu bahçeleri, spayı geçtik. Aşağı, daha aşağı, daha da aşağı... Sonunda kendimizi bir kaya mağarasının ortasında bulduk.

Adam kapıyı açtı ve asansörün bizi taş bir mağaraya çıkardığını gördüm. Başladığımız yerin üç yüz metre altında geceye çıktık. Sağımızda otelin tenis kortları vardı, solumuzda ise otelin öğle yemeği servisi yaptığı alan ve ardından sahil kulübü uzanıyordu.

Adam elimi tuttu ve aşağı, şezlonglara doğru yürüdük. Okyanus, on adım ötede kayalara çarparak dans ediyordu.

"Oturmak ister misin?" diye sordu.

Bir şezlonga oturdum, o da yanıma, aynı şezlonga yerleşti. Omzunun benimkine değdiğini hissettim, ardından göğsünün hafifçe sırtıma yaslandığını.

Burada, okyanusun kıyısında, gecenin çöküşü artık apaçık belliydi. Ay yavaşça yükselirken bütün sahil o belirsiz aralıkta salınıyordu. Kollarımı göğsüme sardım.

"Üşüyor musun?" diye sordu Adam.

Başımı iki yana salladım. Üşümüyordum. Hiç.

Yanımdan elini usulca enseme koyduğunu hissettim. Parmakları kolumun üzerinden süzülerek dirseğimi avucunun içine aldı. Gece havasına derin bir nefes bıraktım.

"Adam," dedim.

Ona döndüm. Dün gece olduğu gibi onu öpmek, kendimi kollarına atıp tenini her yerimde hissetmek için güçlü, reddedilmesi neredeyse imkânsız bir dürtü hissettim. Ama yapmadım. Çünkü Eric vardı ve burada, şu an olan şey bunu unutturacak kadar güçlü olamazdı.

"Hmm?"

"Yapamam," dedim. Kendi dilimi kesmek istiyordum.

Adam ellerini yavaşça bedenimden çekti. "Anlıyorum," dedi. "Gitmek ister misin?"

Başımı salladım. Kendime çeki düzen verip sırtımı şezlongun arkalığına yasladım. Adam yanımda dik oturdu. Nefes alışını hissediyordum; gel git, gel git, bir dalga gibi.

Orada kaldık ve dalgaları izledik. Ta ki gökyüzü neredeyse tamamen kararana kadar. Ta ki yıldızlar, denizde süzülen teknelere sabit ve hiç kırpışmayan gözleriyle bakana kadar.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi gün Adam yoktu, iş için Napoli'ye doğru yola çıkmıştı. Ben ise bütün gün Carol'ı aramakla geçirdim. Chez Black'e uğradım, marinada dolandım. Bella Bar'ın kapalı kapılarını yokladım, hiçbir şey yoktu. Otelin girişinde tam iki saat bekledim ama sonunda, saat dokuzu bulduğunda yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım. Burada değildi.

Carlo'nun bana verandada gönderdiği bir tabak makarnayı yerken düşündüm: Ya onu yine kaybettiysem?

Bir plan yapmalıydım. *Yarın sabah onda burada buluşalım,* demeliydim. Ama sarhoştum, mutluydum ve bunu unutmuştum.

Birkaç masa ötede, otuzlarında bir grup şarap eşliğinde kahkahalar atıyordu. Bir sandalye çekip onlara katılmak, şu anda, bu yabancı yerde hayatımda olan vahşi, harika, karmaşık ve kafa karıştırıcı şeylerden bazılarını paylaşmak istedim.

Ama ben yabancılarla konuşmazdım. En yakın arkadaşım, üniversitede tanıştığım ve New York'ta yaşayan Andrea'ydı. Cenaze için gelmişti ama birlikte hiç vakit geçirememiştik. Son kez baş başa akşam yemeği yediğimiz zamanı hatırlamaya çalıştım, en az bir yıl olmuştu. Eric'le artık New York'a gitmiyorduk ve Andrea halkla ilişkiler müdürü olarak meşguldü.

Şimdi ise bu kadınları gülerken, içerken, konuşurken izlediğimde aramızdaki bağa yeterince öncelik vermediğim için büyük

Ninova

bir pişmanlık duydum. Ne çok şeyin ne kadar uzağa sürüklenmesine izin vermiştim.

Yemeğimi bitirip yukarı çıktım. Düzensiz bir uyku çektim ve güneş doğmadan önce tamamen pes ettim.

Saat altıda kahve bulmak umuduyla kahvaltıya indim. Gece toplamda üç saat bile uyuyamamıştım. Kahvaltı servisi henüz başlamamıştı ama Carlo masaları hazırlıyordu.

"Buongiorno, Bayan Silver," dedi.

"Carlo, kahve bulma ihtimalin var mı?"

Carlo mutfağı işaret etti. "Bir bakayım. Bir dakika."

Verandada oyalanırken dünkü gibi hafif bir serinlik hissettim. Ama bütün kasaba hâlâ gri ve mavi tonlarındaydı.

İki dakika sonra Carlo dumanı tüten bir Americano ile geri döndü. Neredeyse siyah renkteydi. Mükemmeldi.

"Grazie," dedim. "Milyonlarca kez teşekkürler."

"Milyonlarca kez gerekmez," dedi Carlo. "Ama rica ederim. Masayı hazırlayayım mı?" Şemsiyenin altındaki her zamanki yerimi işaret etti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Belki sonra."

Kahvemi alıp havuz kenarındaki bir şezlonga oturdum. Kafeinsiz her şey, çevremdeki sisli hava kadar bulanık geliyordu. Birkaç yudum aldım.

Annem nerede?

Küçük bir çocukken, aslında bebek sayılacak yaştayken, annem her gece bana şarkı söylerdi. Ben hep aynı şarkıyı isterdim: *Annem geri gelecek, her zaman geri gelecek, beni almaya geri gelecek. Annem geri gelecek, her zaman geri gelecek, beni asla unutmayacak.*

Annem bu şarkıyı abartılı bir Disney sesiyle söylerdi, onu neredeyse anlamsız hâle getirecek kadar komik yapardı. *Neredeyse.* Ama bu, onun hep yanımda olacağını, asla beni bırakmayacağını söyleme şekliydi.

Tekrar yukarı çıkıp spor ayakkabılarımı giydim. Biraz güneş kremi sürdüm, şapkamı aldım ve Positano merdivenlerini tırman-

maya başladım. On dakika boyunca kalbimi hızlandıran bir tempoyla basamakları çıktım ama durmadım, devam ettim. Tanrıların Yolu'na vardığımda sırılsıklam olmuştum. Bir yudum su içip günü seyrettim.

Sis dağılmaya başlamış, sabah güneşi ışığını göstermişti. Yine kusursuz bir gün olacağa benziyordu. Buradan, okyanusun sonsuzluğuna kadar her şeyi görmek mümkündü. Manzara Il San Pietro'daki kadar etkileyici değildi ama ona yakındı. Hatta Capri Adası'nı bile seçebiliyordum.

Buralarda başka kimse yoktu. Patika tamamen bana aitti. Kahvenin etkisiyle, taze havanın ve hareketin verdiği enerjiyle kendimi zinde hissediyordum. Yola devam edip etmeyeceğime karar vermek üzereydim ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

Nefesimi tuttum, Carol'ın çıkmasını diledim; *ne olur, ne olur, ne olur* ama onun yerine Adam karşıma çıktı.

"Hey," dedi. "Kim varmış burada."

"Beni mi takip ettin?"

Adam ellerini beline koyup geriye yaslandı, dudaklarından havayı üfleyerek, "Vay be," dedi. "Bu tam bir antrenman oldu."

Ona su şişemi uzattım, uzun bir yudum aldı.

"Teşekkürler," dedi.

Başımla onayladım.

"Ve hayır, seni takip etmedim," dedi şişeyi bana uzatırken. "Yürüyüş yapmayı sevdiğimi söylemiştim. Merdivenlerden bahsettiğinde aklımda kaldı."

"Napoli nasıldı?" diye sordum.

"Güzeldi," dedi. "Tuhaf bir yer ama ben seviyorum."

"Biraz daha yürümek ister misin? Daha önce buradan öteye hiç gitmedim."

Tişörtünü kaldırıp alnını sildi. Karnındaki kaslar bir anlığına görünmüştü, sıkı ve belirgindi.

"Evet," dedi. "Hadi yapalım."

Yola girdik ve tırmanmaya devam ettik. Manzara muhteşemdi.

On dakika kadar daha yürüdükten sonra La Tagliata'ya yaklaşıp yaklaşmadığımızı merak ettim; artık neredeyse bulutların içindeydik. Bir seyir noktasında durduk. Bunca yolcunun dokunuşuyla yıllar içinde pürüzsüz, ipeksi bir doku kazanmış ahşap korkuluğa tutundum. Adam yanıma gelip durdu.

"Okuduğuma göre tanrılar, Poseidon'la denizde buluşmak için bu patikadan aşağı inermiş," dedi.

"Ulysses'ti," dedim.

"Doğru ya, Ulysses," dedi. "Bu fikri sevdim. Neden burayı seçtiklerini anlayabiliyorum. Yeryüzündekilerle kaynaşmak için cennet gibi bir yer ister insan."

"Eskiden Yunan mitolojisini çok severdim. Roma mıydı? Hep karıştırıyorum."

"Roma," dedi. "Ama oldukça benzerler. Ne hoşuna giderdi?"

"Sanırım her şeyin bir sorumlusunun olmasını seviyordum. Su için bir tanrı, şarap için bir tanrı, bahar için bir tanrıça, aşk için bir tanrıça... Her şeyin bir yöneticisi vardı."

"Bu ilginç," dedi Adam. "Ama yine de açgözlüydüler. Hep başkasının sahip olduğuna göz dikiyorlardı. Üstelik ölümlülerle iç içe geçip duruyorlardı. Pek düzenli bir sistem değildi. Aslında fazlasıyla insanca."

Adam'a göz ucuyla baktım. Okyanusa doğru bakıyordu. Hafif bir esinti çıkmıştı ve rüzgâr ensemde yapışmış duran saçları havalandırdı.

"Neden gerçekten bu oteli satın almak istiyorsun?" diye sordum. "Gerçekten. İyi bir yatırım olduğunu falan biliyorum ama..."

"Büyümek isteyen bir şirket için bunun yeterince iyi bir sebep olmaması nasıl mümkün olabilir?"

Başımı iki yana salladım. "Marco ve Nika'yı seviyorsun, her yıl buraya geliyorsun, buranın senin için özel olduğunu söyledin. Biri seni buraya gönderdi ve sen de zaten kusursuz bulduğun bir yeri ele geçirmek istiyorsun, bunu pek inandırıcı bulmuyorum."

Adam hemen cevap vermedi. Derin bir nefes aldı, gözleri hâlâ

okyanusa dönüktü. "Emlak sektöründe çalışmak istemediğimi biliyor musun? Şimdi seviyorum ama uzun zaman önce avukat olmak istemiştim."

"Gerçekten mi?"

Adam başını salladı. "Annem avukat, babam da öyle. Hukuk fakültesinde tanışmışlar. Bana da doğal bir yol gibi geliyordu. Annemle babam hukuka tutkuyla bağlılar ve işlerini çok seviyorlar. Ben de seveceğimi düşünmüştüm."

"Peki, ne oldu?"

"Baro sınavını geçemedim," dedi. "Sonra bir daha geçemedim. İkinci kez başarısız olunca biraz içime dönüp düşünmek zorunda kaldım."

"Aslında avukat olmak istemediğini mi keşfettin?"

"Mesele o değildi. Asıl sorun hukuku gerçekten anlayamamamdı. Bu konuda iyi değildim. Onca yıl hukuk fakültesinde okumama rağmen sanki yabancı bir dil okuyormuşum gibi geliyordu." Duraksadı, elinin tersiyle alnını sildi. "Sonunda fark ettim ki gerçekten umursamıyordum. Ve bence sevmediğin bir şeyde iyi olmak çok zor." Boğazını temizledi. "Bu oteli biliyorum," diye devam etti. "Bu oteli seviyorum."

"Anlıyorum," dedim. "Yani, nedenini görebiliyorum. Ben de burayı çok sevdim."

"Onu değiştirmeye çalışmıyorum," dedi bana. Sesinde bir gerilim vardı. Bunu gerçekten bilmemi istiyordu. "Yardım etmek istiyorum, onu daha da iyi hâle getirmek istiyorum. Poseidon'un en iyi versiyonuna ulaşmasını ve çok uzun yıllar boyunca burada kalmasını istiyorum."

"Tamam," dedim.

"Ben fırsatçı biriyim ama kötü biri değilim. Onlar sıkışıp kaldılar," dedi. "İlerleyebilmek için yardıma ihtiyaçları var."

"Peki ya sen?"

Adam her iki elini korkuluğa koydu. Ben de denizi bir kez daha inceledim. "Ben de mi sıkışıp kaldım?"

Ona cevap vermedim.

"Sanırım seyahat konusunda gerçekten iyiyim ama sabit kalmak gerektiğinde o kadar iyi değilim," dedi. "Bir ziyaretçi olmayı seviyorum. Yerlerde, otellerde, bazen de başka insanların hayatlarında." Bana baktı ve gözlerimiz kısa bir an için buluştu. "Sanırım nerede ya da nereye ait olduğumu tam olarak bilmiyorum ama bu otel, kök salmak için iyi bir fırsat gibi hissettiriyor. Oysa genellikle sadece—"

"Kiralamaya devam mı ederdin?"

"Evet, belki."

Bir süre daha suya baktık. Sonra Adam koluma iki kez hafifçe dokundu. Bu sportif bir hareketti, belki dostça bile denebilirdi ama midemde bir yerde hissettim. "Hızından etkilendim," dedi.

"Devam edelim derdim ama susuzluktan ölmek istemiyorum."

"Geri dönebiliriz," dedi Adam. "İnerken şu limonata standına uğrarız. Suyum yok ama nakdim var."

"Bu senin sloganın olabilir bence."

"Benim sloganım mı?"

"*The Real Housewives* gibi. Hani o slogan?" Bana boş gözlerle baktı. "Boş ver."

Sessizlik içinde yürüdük. Bu sessizlik rahat, hatta tanıdık bir his veriyordu. Sanki buraya geldiğim birkaç günden çok daha uzun süredir birbirimizi tanıyormuşuz gibiydi. Bir limonata standında durduk ve Adam ikimize de birer tane aldı. Tatlı, şurup gibi, yapışkan ve lezizdi. Bir dikişte içtim, sonra bir buz küpünü ağzıma atıp eriyene kadar soğuğu tamamen emdim.

Otele yan sokaklardan döndük. Bir iniş noktasında durup suya baktık. Acelemiz yoktu. Ve inanılmaz bir şekilde hâlâ sabah saatleriydi.

"Burada sanki gün daha uzunmuş gibi geliyor," dedim Adam'a.

"Bu yüzden burayı seviyorum," dedi.

Positano'da her şey daha uzundu. Zaman bile.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kahvaltı sırasında Adam'a bugün Capri'ye gitmek isteyip istemediğini sordum. Hava muhteşemdi; masmavi, tertemiz bir gökyüzü. Kristal gibi parlayan suya baktım. Cennet gibi bir adada gün geçirmek harika bir plandı.

"Kulağa eğlenceli geliyor, Silver," dedi Adam. "Orayı beğeneceğini düşünüyorum ve sana rehberlik etmek her zamanki gibi benim için bir onur olur."

"Seni ben davet ettim," dedim.

"Bana güven," dedi. "İşin başında olmamı isteyeceksin."

Adam'ın bir tekne bağlantısı vardı ve bir saat sonra Positano iskelesine geri dönmüştük, küçük bir özel yata biniyorduk.

"Bu Amelio," dedi Adam. Kaptanı tanıttı. Otuzlarının sonlarında görünen, at kuyruğu saçlı ve beyaz pamuklu bir polo tişört giymiş bir adamdı.

"Merhaba," dedim. "Bizi götürdüğünüz için teşekkür ederim."

"Adımınıza dikkat edin," dedi Amelio. Aksanı yarı İtalyan, yarı Avustralyalı gibi geliyordu.

Elimi tutup küçük yata çıkmama yardımcı oldu. Teknenin ön kısmının tamamı minderle kaplanmıştı, devasa bir şezlong gibi görünüyordu. Kahverengiler, kremler ve beyazlarla tam anlamıyla eski tarz bir güzelliğe sahipti.

"Tornado, değil mi?" diye sordum Amelio'ya.

Takdirle gülümsedi ve başını salladı. Küçük yat, tarzıyla altmışlı yıllardan fırlamış gibiydi. Yepyeni görünüyordu, kusursuz bir şekilde korunmuştu.

"Dünyanın en etkileyici teknelerinden biri," dedim. "Buna bayıldım. Senin mi?"

Amelio başını salladı. "Sì, è della mia famiglia."*

Bir plaj havlusu aldım. Adam kaşını kaldırarak bana baktı.

"Ne?" dedim. "Babam teknelere bayılır."

Küçükken beni Huntington Beach'teki marinaya götürür, bana tekneleri gösterirdi. Onun favorileri, şu an üzerinde olduğumuz gibi küçük katamaran yatlardı. Benim de öyle.

Amelio motoru çalıştırırken yan yana serili plaj havlularımıza yerleştik. Sonra hızla Capri'ye doğru ilerlemeye başladık. Rüzgâr yükseldi, etrafımızı tuzlu ve nemli bir hava sardı.

Capri'ye yolculuk kırk beş dakikadan fazla sürmemişti. Ada, denizin içinden dev bir kaya gibi yükseliyordu, sert, dramatik uçurumlarla doluydu. Yaklaştıkça bir koy ve ardından kıyının kayalıklarını gördüm.

Denizde başlarını suyun üstünde tutmaya çalışan yirmi kadar yüzücü vardı. Derin mavi su, neredeyse gerçek dışı görünen berrak bir turkuaza dönüşüyordu.

Amelio motoru kapattı ve süzülerek ilerledik. Koya yaklaşırken Adam'a döndüm.

"Yüzmek istiyorum," dedim.

"Şimdi mi?"

"Amelio," diye seslendim. "Kıyıya varmadan önce suya atlayabilir miyiz? Yüzebilir miyiz?" Ellerimle kurbağalama hareketi yaptım.

"Sì!" diye yanıtladı ve teknenin sol tarafındaki suya inen bir basamağı işaret etti.

Üstümdeki plaj örtüsünü başımdan çıkardım ve mindere at-

---

* Evet, o benim ailemden biri. *-en*

tım. Altında beyaz, nervürlü bir mayo vardı. Adam'ın bunu fark ettiğini fark etmiştim.

Sonra teknenin kenarından tek bir dalış yaptım. Su, sıcak tenime çarpınca buz gibi gelmişti. Nefes kesici bir soğukluktu. Birkaç saniye içinde ilk şok, yerini lüks ve ferahlatıcı bir hisse bıraktı. Su, keskin ve pürüzsüz, neredeyse kadife gibiydi.

Yüzeye çıktıktan sonra gözlerimden suyu silip Adam'a seslendim.

"Hadi, suya gir!"

Oturduğu yerden bana baktı.

"Soğuk mu?"

Dudaklarımdan biraz su üfledim. "Aslında oldukça sıcak," diye yalan söyledim.

Tişörtünü çıkarırken izledim. Suya daldım ve tekrar çıktığımda Adam yarıya kadar basamakta durmuş, tereddüt ediyordu.

"Tanrım," dedi. "Buz gibi."

"Hadi ama, Adam," dedim. "Kendini bırak."

Adımını attı ve daldı. Birkaç saniye sonra suyun yüzeyine çıkıp saçlarını silkeledi. O tam bir alfa erkekti ama burada, suda, saçları kıvrılarak damlalarla parıldarken eğlenceli görünüyordu. Onu tanıdığımdan beri hiç bu kadar genç görünmemişti.

Adam suyu üzerime sıçrattı, sonra sırtüstü yüzmeye başladı. Yanında ben de aynısını yaptım. Gökyüzü bulutsuzdu. Parlak, inanılmaz bir mavilik vardı.

"Buraya bayılıyorum," dedim.

Yanımdan güldü. "Capri'ye daha varmadık bile."

"Hayır," dedim. "Burası. Her şeyiyle."

Tekrar yüzüstü döndüm, ayaklarım suyun içinde dengemi buldu. Adam da aynısını yaptı. Suyun akıntısı onu bana doğru yaklaştırmıştı.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

O kadar yakındı ki kirpiklerindeki su damlalarını görebiliyordum. Gözyaşı gibi orada asılı duruyorlardı.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Gözleri yüzümde gezindi. Sonra suyun altına daldı. Yüzeye çıktığında tekneye yakın bir yerdeydi.

"Hadi ama, Silver," dedi. "Bizi bekleyen koca bir gün var."

Tekneye geri tırmandık, havlulara sarınıp kurulandık. Amelio bizi kayaların arasından geçirdi ve koyun içine, dalgalarla birlikte salınan iskeleye doğru yönlendirdi.

Adam elimden tutup beni tahta iskeleye çıkardı. "Teşekkürler!" diye seslendim Amelio'ya.

"Dört, dört buçuk gibi dön," dedi Adam.

Amelio başını salladı. "Endişelenme!"

Eliyle denizi işaret etti, bizi çevreleyen mavi suları, her yönde uzanan sonsuz maviliği gösterdi.

Karaya ayak bastığımızda etrafımıza göz gezdirdim.

Mavi-beyaz çizgili şemsiyeler kameraların flaş ışıkları gibi manzaraya serpiştirilmişti. Altlarında plajdaki insanlar şezlonglara uzanmış dinleniyordu. Bazıları kayaların üzerinde oyalanıyor, bazıları yüzüyordu. Plaj kulübü kalabalık değildi, daha çok keyifli bir hareketlilik vardı. Kayaların ötesinde, üzerinde *La Fontelina* yazan ahşap tabelalı sazdan bir bina duruyordu.

"Bu yeri duymuştum," dedim hatırlayarak. Annemle buraya komşu plaj kulübü Da Luigi'ye rezervasyon yaptırmıştık.

"Cennete hoş geldin," dedi Adam. "Hadi gidelim."

Bir stantta giriş yaptırdık ve bize iki plaj havlusu verildi. Bir görevli bizi suya taş atımı mesafede olan iki şezlonga götürdü ve üstümüze bir şemsiye kurdu.

"Bu manzara muhteşem," dedim.

Üstüme pareomu tekrar giymeye zahmet etmemiştim, havlumu serdim ve kendimi şezlongun üzerine bıraktım.

"Öğle yemeğini bekle," dedi Adam. "Amalfi'de en sevdiğim restoranlardan biri burada."

Bacaklarıma vuran güneşi hissederek uzandım.

Adam bir kitap çıkardı. Hemingway'in *Paris Bir Şenliktir* adlı

kitabıydı; benimle tanıştığı gün, odamın yanındaki ödünç kitaplıkta takas ettiği kopya.

"Güzel mi?" diye sordum.

"Bir klasik," dedi.

"Yani?"

"Evet," dedi. "Çok güzel. Paris'in en iyi ve en kötü yanlarını hatırlatıyor. Özellikle de şehrin hüzünlü romantizmini."

"Annen sık sık gider mi?" diye sordum.

"Evet, yılda bir kez gider. Kız kardeşi, yani teyzem hâlâ orada yaşıyor. Çok yakınlar ve sanırım annem için ondan bu kadar uzakta olmak zor."

Duraksadı, sonra çantama baktı. "Yanına okuyacak bir şey aldın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Ama çok huzurluyum."

Bunu söylerken gerçekten de öyle hissettiğimi fark etmiştim. Vücudumu garip bir sakinlik kapladı. Gözlerimi kapattım. Denizden gelen hafif esinti ve üzerimdeki şemsiyenin sağladığı gölge beni iyice gevşetmişti.

Bir süre güneşlendik. Uykuya dalıp çıktım; dalgaların sesi ve bu yerin huzuruyla uyuşmuştum.

Yaklaşık bir saat sonra, "Restorana çıkmak ister misin?" diye sordu Adam. "Öğle yemeğinden önce bir şarap sipariş edebiliriz."

"Kulağa harika geliyor."

Üzerime pareomu aldım ve hafif rüzgârlı binaya doğru merdivenleri tırmandık.

Masamız, güvertede kayalıkların hemen üzerinde, önümüzde tüm denizin uzandığı bir noktadaydı.

Adam buz gibi bir şişe Sancerre söyledi. Tatlı ve lezzetliydi. Bir kadehi hızla içtim.

Bulunduğumuz yüksek noktadan, masmavi ve berrak suyu, denizden yükselen üç Faraglioni kayalığını görebiliyorduk. Okyanusun içinden Viking savaşçılarını andıran deniz yığınları gibi

yükseliyorlardı. Yüz metreyi aşan yükseklikleriyle birer uçurum gibiydiler. Orta kayada bir kemer vardı; buradan geçmek mümkündü. Onları Instagram'da ya da başka yerlerde binlerce fotoğraftan tanımamak imkânsızdı.

Adam bakışlarımı takip etti. "Bunların hikâyesini biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

Orta kayadaki kemerden geçerken öpüşen çiftlerin, sonraki otuz yıl boyunca aşkta mutlu olacaklarına inanılırdı.

Otuz yıl. Benim yaşım kadar. Otuz yıl. Annemin burada, şimdi olduğu yaş kadar.

"Bu uzun bir süre," dedim.

"Burada değil," dedi.

Karnım guruldadı. Sürekli aç gibi hissediyordum. İçimde uzun zamandır kapalı olan bir şey uyanıyordu. Beslenmeye hazırdı.

Siparişimizi verdik. Izgara sebzeler, mühürlenmiş ahtapot, kremamsı burrata ve dalından yeni koparılmış domatesler, ıstakozlu makarna. Yanında yeşil salata ve hafif akşam ekmeğiyle tamamlanan bir yemekti.

Yedim. Yedim ve yedim.

"Burada sürekli yemek yiyebilirim," dedim. "Sanki hiç doymuyorum."

"Biliyorum," dedi Adam. "Sana söylemiştim. Yemekler muhteşem. İtalyan mutfağı böyle bir etki yaratır. Malzemeler kaliteli ve basit olduğunda yemek hem tatmin edici olur hem de ağırlık yapmaz."

Adam'ın karnına vurarak beş kilo aldığını iddia ettiği bir ânını hatırladım.

Bir yudum daha Sancerre aldım. Şu anda ikinci şişemizde olduğumuzdan oldukça emindim. Uzuvlarım hoş bir şekilde gevşemişti. Göğsümde mutlu bir uğultu vardı.

"Artık iş için hep İtalya'ya mı geliyorsun?" diye sordum.

"Hep değil," dedi. "Roma'da bir otelimiz var ama Positano, biraz boş zamanın olduğunda arada uğrayabileceğin hoş bir yer."

"Oldukça romantik," dedim birdenbire. Şarap yüzündendi. Daha fazla kelimeyle örtme dürtüsü geldi içimden ama yapmadım.

Adam bana kaşını kaldırdı. "Evet, katılıyorum. Öyle."

Adam'ı başka bir kızla hayal edince midem kasıldı. Belki de otelde benim gibi onunla da tanışmıştı. Belki de o da Amerikalıydı. Ya da İsviçreliydi. Ya da Fransız. Bacakları bir mil uzunluğunda ve boynunda minik bir fular olan muhteşem bir esmer. Annabelle. Hayır, Amelie.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, en son sevgilim daha çok Roma insanıydı," dedi Adam beni okuyarak. "Toskanalıydı ve Amalfi'ye karşı biraz ön yargısı vardı."

"Öyle bir şey mi var?"

Adam omuz silkti. "Bazı İtalyanlar sahil bölgesinin çok kalabalık, çok turistik ve çok pahalı olduğunu düşünüyor."

"Öyle," dedim.

"Evet," dedi Adam. "Ama şuna bak."

Okyanusa işaret etti. Ötedeki kayalara. Gerçek olamayacak kadar renkli görünen suya ve gökyüzüne.

"Ona ne oldu? Neden bitti yani?"

Adam su bardağını aldı. "İtalya'da yaşamak istiyordu ve benim seyahat etmemi istemiyordu. Sürekli bunun için kavga ediyorduk. Hak ettiği bir hayat istiyordu ama benim için gerçekçi değildi. En son duyduğumda Floransa'da evlenmişti. Bu iki yıl önceydi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamak zor."

Bunun hâlâ Adam'ı üzdüğünü söyleyebilirdim. Ya da bir zamanlar üzmüştü. Orada açıkta kalan veya iyileşmeyen bir şey vardı.

"Ne kadar süre birlikteydiniz?"

"Üç yıl," dedi. "Ayrıl barış." Bana baktı. "Tek bir yerde kalmak benim için zor. Bazen doğru olmadığı için işe yaramadığını düşünüyorum ve bazen de izin vermeyi reddettiğim için işe yaramadığını düşünüyorum."

Eric'i düşündüm, evimizde, ailemden on beş dakika uzakta. Paylaştığımız dört restoran, Grove'da film geceleri. Hollywood

Bowl'da konserler. Tüm hayatım on mil yarıçapında geçmişti. Ben de değişime karşı direnç göstermiştim. Birinin beni değiştirmesine izin vermeye karşı.

Adam su bardağını bir tıkırtıyla bıraktı. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu bana. "Capri'yi keşfedebiliriz. Alışverişe gidebiliriz. Limon ağacında yemek yiyebiliriz."

Capri'nin şehir merkezi tepedeydi. Sorun şu ki oraya ulaşmanın tek yolu yürüyerek, okyanustan yukarı doğru giden patikayı tırmanmaktı. Ve bu sabahki merdiven tırmanışından sonra on bin adım daha atacak enerjim olup olmadığından emin değildim.

"Ayrıca Marina Piccola'ya tekneyle gidip sonra yürüyebiliriz," diye önerdi Adam.

Arkama yaslandım. Aşağıdaki plaj sandalyelerimizi gördüm.

"Gerçekten ne yapmak istediğimi biliyor musun?" dedim Adam'a.

"Söyle bana."

"Hiçbir şey," dedim.

Adam gülümsedi. "Emin misin?" dedi. "Zaten buradayız. Ve Capri oldukça harika. Harika alışveriş, harika barlar."

"Resimlerini gördüm," dedim. "Bir Prada mağazası var."

"Bir sürü küçük butik var. Bunun senin tarzın olabileceğini düşündüm. İyi giyiniyorsun, farklı."

"Teşekkürler," dedim. Yine de tarzımı asla farklı olarak tanımlamazdım. Farklı bir yorum getirdiğim söylenebilirdi. "Alışveriş yapmayı seviyorum ama bugün sadece burada olmak ve gitmem gereken bir yer veya yapmam gereken bir şey yokmuş gibi hissetmek istiyorum. Sorun olur mu?"

Adam yavaşça başını salladı. "Hayır," dedi. "Bu kesinlikle sorun olmaz."

Sonraki dört saat boyunca yaptığımız tek şey şekerleme yapmak ve yüzmekti. Cennet gibiydi. Okyanustan plaj şezlonguna, kayalara ve geriye gittim. Hepsi buydu, sadece bu. Sadece suyun ve kayaların sadeliği ve muhteşem manzaralar. Şarap, su ve buz gibi

limonata vardı. Güneş kremimi yeniledim ve şemsiye artık ikimizi de örtemediğinde Adam benimle sandalye değiştirdi. O kitap okudu. Ben gözlerimi kapattım ve aylardır ilk kez orada hoş bir boşluk vardı. Hastane görüntüleriyle veya geleceğimle ilgili sorularla, ne olacağına dair belirsizliklerle karşılaşmadım. Hissettiğim tek şey buydu, şimdiki zamanın tamamen kucaklanması.

Saat dört buçuk olduğunda Amelio'nun suda sallandığını gördük. Adam el salladı ve eşyalarımızı topladık, o yavaşça yanaşırken iskeleye doğru yol aldık.

Tekneye bindik. Tenim tuzlu su ve güneş kremiyle doluydu, pareom çantamdaydı. Bir kere bile giymemiştim.

"Güzel mi?" diye sordu Amelio.

"En iyisi," dedim. "Sanırım buraya taşınabilirim." Sonsuz plaj günleriyle dolu bir hayat hayal ettim.

La Fontelina'dan uzaklaşırken önümüzde Faraglioni kayalarını gördüm. Birkaç tekne geçiyordu. Bir çift kemer altında öpüşüyordu.

"Gitmek ister misin?" diye sordu Amelio.

Adam bana baktı. "Elbette," dedi. Teknenin ön tarafındaydık. Doğruldu ve kollarını dizlerinin etrafına doladı. "Sana Capri deneyimini tam olarak yaşatmam gerektiğini hissediyorum."

Kalbim çarpmaya başladı. Bununla neyi kastettiğini hiç anlamamıştım. Doğanın yarattığı mimari harikayı yakından görmemi mi istiyordu? Yoksa beni o kayaların altında mı öpecekti? *Tam* deneyim neydi?

Kalbim yaklaşan atlar gibi giderek daha da yüksek sesle atıyordu. Kayalara doğru giderken aramızda asılı duran soruyu hissettim.

Yaklaştığımızda Amelio motoru yavaşlattı. Adam bacaklarını önüne uzattı ve ellerinin üzerine yaslandı. Bana bakmak için başını yana doğru eğdi. Ama henüz vücudunu hareket ettirmemişti.

"İşte!" diye seslendi Amelio.

Kemerli geçitten geçmeye başladık. Sudan gelen serin bir esinti vardı ve etrafımız kayalarla çevriliydi. Adam'ın bana yakın ol-

duğunu hissettim, birkaç dakika önce olduğundan daha yakındı. Tuzlu, sıcak tenini ve giysilerinin dokunuşunu hissettim.

Artık tamamen kapsüllenmiştik. O an, bir hava kabarcığı gibi etrafımızda dolanıyordu, patlamakla tehdit ediyordu.

"Katy," dedi Adam. Sesi neredeyse bir fısıltıdan biraz daha yüksekti ve ona döndüm. Bana öyle yoğun bir şekilde bakıyordu ki beni öpeceğini düşündüm. Gerçekten yapacaktı. Saniyeler yıllar gibi sürünerek geçti. Zaman ikiye katlandı, geçti, sanki burada, şimdiymiş gibi, aynı ağırlığı taşımıyordu. Aynı şeyi ifade etmiyordu. Gençtik, yaşlıydık ve gelip gidiyorduk, hepsi aynı anda.

Neredeyse geçmiştik. Güneşin tepeye çıkmaya başladığını görebiliyordum, bize ulaşmak için çabalıyordu. Ya şimdi ya asla.

Ve sonra Adam elimi tuttu. Avucumu aldı ve avucuna bastırdı, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. Güneşe doğru geri çekilirken elimi orada tuttu.

"Harika!" diye seslendi Amelio.

"Harika," dedi Adam hâlâ bana bakarak.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Carol'ı ertesi gün de görmedim ve iki gün sonra Adam beni Napoli'ye götürdü. İddiasına göre bütün İtalya'daki en sevdiği yerlerden biriydi.

"Çoğu insan orayı pek sevmez," dedi Adam. "Turistler nadiren ziyaret eder. Ama bence Napoli, dünyadaki en güzel yerlerden biri. Ayrıca hayatında yiyeceğin en iyi pizzayı burada yersin."

"Mozza'dan da mı iyi? Göreceğiz."

"Başlangıç noktasını nasıl yenebilirsin ki?" dedi.

Kahvaltıdan sonra otelden bir araba aldık. 1950'lerden fırlamış gibi görünen üstü açık bir arabaydı. Bu sefer direksiyona Adam geçti. Şehirden çıkarken gördüğümüz manzaralar, şehre girerken gördüklerimiz kadar etkileyiciydi.

"Sanırım burada sonsuza dek yaşamak istiyorum," dedim.

Adam gülümsedi. "Benim sürekli geri gelmemin sebebi bu."

"Bu benim için pek gerçekçi görünmüyor," dedim.

"Eğer gerçekten istersen olabilir."

"Gerçekten buna mı inanıyorsun? Sadece yeterince isterse, herkes Amalfi Kıyısı'nda yaşayabilir mi yani?"

"Hey," dedi Adam. "Sakin ol. Demek istediğim bu değildi. Sadece, eğer *sen* gerçekten istersen yapabilirsin demek istedim. Herhangi birinden bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz."

"Bunu gerçekten bilemezsin," dedim.

Adam bana döndü ve baktı. "O zaman seni daha iyi tanımam gerekecek. Neyse ki bütün günümüz var."

Kıyı yolundan ayrıldıktan sonra Napoli'ye yaklaşık yirmi dakika kala, Adam bana yerin kısa bir tarihçesini anlattı.

"Napoli tuhaf bir şehir," dedi. "Bazı yerleri dökülüyor, tamamen harap durumda ama aynı zamanda Akdeniz'e özgü bir güzelliği de var, neredeyse Yunanvari. İkinci Dünya Savaşı'nda en çok bombalanan İtalyan şehriydi ve oldukça trajik bir geçmişi var –büyük bir kolera salgını, yoksulluk, suç– ama bu yerin ve insanlarının içinde bir güç var. Çürümenin yanındaki güzelliğin kendine has bir çekiciliği olduğunu düşünüyorum. Oradayken bunu gerçekten hissedebilirsin."

"Ayrıca yankesicileriyle ünlü bir şehirmiş," dedim. Seyahat rehberinde okuduğumu hatırlıyordum.

"O da var," dedi Adam.

Napoli'ye vardığımızda Adam'm ne demek istediğini anlamıştım, şehrin dış mahalleleri yoksulluk içindeydi. Şehir merkezine girdikçe gürültü ve kalabalık arttı. Sürücüler yol kurallarını hiçe sayarak birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Geldiğimiz yere kıyasla çok daha kaotik ve stresliydi.

Arabayı Duomo'nun yakınlarında park ettik. Napoli'deki beş yüzden fazla bazilikadan biriydi.

"İtalya'da Katolik köklerini en sıkı ve en uzun süre koruyan şehir muhtemelen burası," dedi Adam. "Buradaki insanlar çok dindardır. Aynı zamanda oldukça gürültücüdürler."

Sokaklar kalabalık ve pisti. İtalya'nın başka hiçbir yerinde bu kadar çöp görmemiştim. Roma'daki yolculuğum kısa, neredeyse yok denecek kadar azdı ama yine de bu iki şehrin birbirine hiç benzemediğini biliyordum. Adam'ın bu yeri neden bu kadar sevdiğini anlamakta zorlanıyordum.

"Hadi," dedi Adam. "Seninle biraz yürümek istiyorum."

Dirseğime dokunarak beni bir sokağa doğru yönlendirdi. Köşede, bir adamla bir kadın hararetli bir tartışma içindeydiler. Kadın ellerini adamın yüzüne doğru sallayarak jestler yapıyordu.

Adam ellerini tuttu ve bir an için onu sarsacak diye düşündüm ama sonra kadın adamın yüzünü aşağı çekti ve hızlı, tutkulu bir şekilde öpüşmeye başladılar.

"İtalya," dedi Adam.

"İtalya," diye tekrarladım.

"Birden fark ettim ki senin ne iş yaptığını bile bilmiyorum," dedi Adam.

"Metin yazarıyım," dedim. "Şirketlere ve bazen de bireylere, söylemeleri gereken şeyleri ifade etmeleri için yardımcı oluyorum. Web siteleri, bültenler için metinler yazıyorum ve birkaç kitap üzerinde çalıştım. Bir süre bir şirkette kadrolu çalıştım ama annem hastalanınca ayrıldım."

"Anlıyorum," dedi Adam. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Birkaç ay önce. Ona bakmak..." İki yaşlı kadının plastik torbalar taşıdığını gördüm. Torbalar, onların taşıyamayacağı kadar ağır görünüyordu. "Annem benim en iyi arkadaşımdı," dedim.

Adam ellerini ceplerine soktu ama bir şey söylemedi.

"O, görebileceğin en hayat dolu insandı. Her şeyi bilirdi, anlıyor musun? Onu tanıyan herkes tavsiye almak için ona giderdi. İnsan olma konusunda çok iyiydi, her şeyi çözüme kavuşturmuştu ve ben..."

"Sen de onun kızısın," dedi Adam.

"Evet ama biz hiç birbirimize benzemiyoruz."

Adam bana baktı ama adımlarını yavaşlatmadı. "Bunun doğru olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Sana kendisi gibi olmayı öğretmedi mi?" diye sordu.

Annemin evime gelişini, mutfak zeminimiz için getirdiği eski moda kilimi, kanepemize koyduğu yeni dekoratif yastıkları, buzdolabımıza koyduğu ev yapımı yemekleri düşündüm.

İçimde bir şeyler belirdi ama tam olarak ne olduğunu, bunu sesli bir şekilde ya da sadece kendi kendime kabul edersem bile ne anlama geleceğini çözemiyordum. Ve sonra kabul ettim.

"Hayır," dedim. "Öğretmedi. Ben sadece onun yaptıklarının alıcısıydım."

Yemek yapmazdım, dekorasyon yapmazdım. Vadideki en iyi çiçek sipariş edilecek yeri bile bilmezdim çünkü her zaman onu arardım. Şimdi o yoktu ve bu anda, beni hazırlıksız bıraktığını düşünmeden edemedim.

"Üzgünüm," dedi Adam. "Bu durumun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Boğazını temizledi. "Çok küçükken, kız kardeşim öldü. Parkta oyun alanında oynarken yanlış bir şekilde düştü ve bir daha hiç uyanmadı."

"Tanrım."

"Annem oradaydı." Adam başını salladı. "Bazen insanlar neden evlenmediğimi soruyor ve Bianca'yı düşünüyorum, onun adı buydu. İlk aklıma gelen o oluyor. Bu tuhaf mı? Tam olarak neden olduğunu bile bilmiyorum."

"Çünkü birine bu kadar yakın olup onu kaybetmek istemiyorsun."

Adam başını salladı. "Sanırım daha çok..." Durdu, düşündü. "Kimsenin acı çekmesini görmek istemiyorum. Bianca'yı düşündüğümde kendimi düşünmüyorum; annemi düşünüyorum. Onu her yıl; yıl dönümünde, doğum gününde, Noel'de, biri kaç çocuğu olduğunu sorduğunda ağlarken izlediğimi... Beni korkutan acı çekmek. Başkasının kaybıyla ilgili hissedebileceğim şeyler."

"Sanırım bu yaşanabilecek en kötü şey," dedim. "Bir çocuğu kaybetmek."

Adam başını salladı. "Annem asla bunun üstesinden gelemedi. Zaten nasıl gelebilirsin ki?"

Bunu kendime kaç kez sorduğumu düşündüm. Yeniden normal hissedip hissetmeyeceğimi. Yeniden iyi olup olmayacağımı. Cevap her zaman hayır olmuştu ama şimdi, burada, bu anda, belki bunun içinde de bir alan olduğunu düşündüm. Belki de onsuz geçen zamanın genişliği bir savaş alanı değil, boş bir arsa gibiydi. Hatta biraz toprağı bile vardı. Geliştirilmemiş bir arazi... Belki de zamanla nasıl dolduracağıma ben karar verecektim.

Dolaşmaya devam ettik, bu sefer sessizlik içindeydik. Sokak so-

kak dolandık. Önünde iki sokak köpeğinin yatıp uyuduğu küçük bir kafede durduk ve espresso söyledik. Onları içip yola devam ettik.

Dolaşırken, çok basit bir şey beni derinden etkilemişti. Köşedeki tartışan çifti, alışveriş poşetleriyle evlerine yürüyen kadınları, sokaklarda oynayan ve bağıran çocukları izlerken... Napoli, bağlantının olduğu bir yerdi. Bir topluluktu burası.

Harap binalarda, yukarıda asılı çamaşırlarda, buradaki günlük hayatın ritminde ve tınısında bir güzellik vardı. Eski Akdeniz mimarisinde, yüzyıllar öncesinden kalan, Napoli'nin bugünkü hâline gelmeden öncesinde inşa edilmiş binalarında bir güzellik vardı. Karşıt gibi görünen iki şeyin bir araya gelmesinde bile bir güzellik vardı.

Yeni ve eski, zengin ve yıkık dökük. Tüm tarihiyle, burada, aynı anda var olan bir yerdi burası. Bir zamanlar görkemli olan bu şehir, o görkemi bir yük olarak değil, bir vaat olarak taşıyordu. Günün birinde, yeniden...

Çantamdan fotoğraf makinemi çıkarıp boynuma astım.

"Oldukça etkileyici bir cihaz," dedi Adam.

"Ah, teşekkürler. Bir hediyeydi. Fotoğraf çekmeyi seviyorum. Bütün bir anıyı, tek bir anda yakalamak heyecan verici."

"Çok güzel ifade ettin," dedi Adam.

Tamamen kot takım giymiş bir adamın fotoğrafını çektim. Elinde yabani bir çiçek ve plastik bir poşet taşıyordu.

Saatlerce dolandık. Napoli'de güneş, Positano'daki kadar güçlü değildi. Çatı teraslarının ve balkonların üzerimize gölge yapan tenteleri bizi koruyordu.

Saat biri geçtiğinde, Adam öğle yemeği için bir pizza turuna çıkmayı önerdi. "Napoli'nin en ünlü olduğu şey bu," dedi. "Mümkün olduğunca çok çeşit denemeliyiz. Burada yapmayı en sevdiğim şey bu."

İtalya'da iştahımın yeniden canlandığını bir kez daha fark ettim. Artık neredeyse hiç doymuyordum ve doysam bile açlık hızla geri dönüyordu.

"Varım," dedim.

Sanità mahallesinde, Adam'ın çok sevdiği Pizzeria Oliva'ya gittik. Oldukça işçi sınıfının yaşadığı bir bölgeydi. Orada her türden pizza yapılıyordu; limon kabuğu rendesiyle ricotta, fesleğen ve biberli olanı ve klasik bir Napoliten. Ayrıca tütsülenmiş mozzarella ile yapılan, neredeyse ilahi bir lezzette olan kızartılmış bir şey sipariş ettik.

"Bu gerçek olamaz," dedim ilk ısırığı aldıktan sonra.

"Güzel, değil mi?"

Adam, benim yememi izlerken yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını salladı.

"Kesinlikle öyle."

Oradan çıkıp Adam'ın başka bir favorisine gittik. Oliva'ya on dakika yürüme mesafesinde, sadece bir pencere tezgâhmdan oluşan küçük bir dükkândı. Önceki yerin aksine, burası tamamen gelenekseldi. Klasik bir Margherita pizza aldık ve sonra Adam, beni kaldırıma doğru yönlendirdi. Birkaç kâğıt peçete alıp yere serdi ve oturmam için işaret etti. Oturdum.

Sokakta hoş bir hareketlilik vardı. Birkaç genç çocuk hızlı İtalyanca konuşarak bir futbol topunu birbirlerine atıyorlardı. Kırklı yaşlarda iki kadın, bir apartman girişinin önünde durup elleriyle jestler yaparak sohbet ediyorlardı. Bisikletliler yanımızdan geçiyordu. Birkaç saat önce Napoli'yi tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime şimdi aklıma gelmişti: Huzurluydu. Gün yavaşlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Adam.

Büyük bir ısırık aldım. Aklımı başımdan alacak kadar lezzetliydi. "Ah," dedim. "Cennet. Daha kaç tane var bunlardan?"

Adam başını salladı. "Hayır, Napoli hakkında ne düşündüğünü soruyorum. Geldiğimize memnun oldun mu?"

Ona baktım. Bir dilimi ortadan ikiye katlayıp alt tarafından yemeye başlamıştı. Yağın bir kısmı kaldırımın üzerine damladı.

Bizi, sanki yukarıdan bakıyormuşum gibi gördüm. İtalya'da

tatilde, pizza turuna çıkmış bir kadın ve bir adam. Belki balayında olan bir çift. İlişkilerini kutlayan iki insan. Neredeyse yabancı olduğumuzu asla bilemezdiniz.

Hayatımın ne kadarı gerçekten açıktı ki? Ne kadarı kendi doğal gelişimine bırakılmıştı?

Derinlerde tamamen yabancı bir his uyanmaya başladı. Kıpırdandı, gerindi, sonra buraya, tam yanımıza oturdu.

Pizza dilimini bıraktım. Parmaklarımı sildim ve sonra elimi uzatıp Adam'ın elini tuttum. Parmakları uzun ve pürüzsüzdü. Her biri kendi bedeni, kendi organları, kendi atan kalbi olan bir harita gibiydi. Her şeyin haritası.

Bir kez sıktım, sanki sorusuna cevap verir gibi. *Evet.*

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Positano'ya geri döndüğümüzde saat altıyı geçmişti. Adam kapımı açtı ve arabadan inmem için elini uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Gerçekten harika bir gündü. Uzun zamandır geçirdiğim en iyi günlerden biriydi."

"Beğenmene sevindim," dedi. "Uzun zamandır gelmemiştim. Gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Aramızda bir an asılı kaldı. Hava bununla yoğunlaşmıştı. Olasılık. Sıcaklık. Yaklaşan gece.

"Rica ederim."

"Kısa bir işim var," dedi Adam. "Ama döndüğümde odandan ararım, olur mu?"

Başımla onayladım. "Belki biraz dolaşırım."

Adam hızla eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Gerçekten özelsin," dedi. Sonra ayrıldı.

Odaya geri yürüdüm. Üzerimdekileri çıkarıp duşa girdim. Sıcak su, tuzlu ve terli cildime iyi gelmişti ve ovdukça kendimi daha tazelenmiş hissettim. Duştan çıkıp çıplak hâlde aynada bedenimi inceledim. Kendime böyle baktığım anın üzerinden epey zaman geçmişti. En son ne zaman yaptığımı hatırlayamıyordum.

Bronzlaşma izlerim görünüyordu, lise birinci sınıfta Ramah Kampı'nda geçirdiğim yazdan beri hiç bu kadar belirgin olmamışlardı. Tenim bronzlaşmış ve çillenmişti, yüzüm ise hafifçe pembeleşmiş görünüyordu.

Saçımı havluyla kurutup vücuduma nemlendirici sürdüm. Oda buharla dolmuştu, bu yüzden balkon kapılarını açıp akşam güneşinin içeri girmesine izin verdim. Sonra dolabımın önüne geçtim. İçinde getirdiğim yazlık elbiseler ve bluzlar asılıydı; parlak renkler, desenler, motifler. Son askıda asılı duran uzun ipek elbiseyi çıkardım.

İnce askılı, beyaz bir elbiseydi. Üzerime geçirdim. Vücudumu sıyırıp geçti ve etekleri ayaklarımın etrafında havuz gibi toplandı. Sol tarafında zarif bir nakış süzülüyordu. Etek ucunda sararmış lekeler vardı ve koltuk altlarından hafifçe yıpranmıştı. Üzerime tam oturmuştu. Anneme aitti.

Ayağıma kanvas ve altın detaylı bir çift espadril giyip aşağı indim. Lobiye vardığımda Marco'nun akşam yemeği servisini hazırlamaya başladığını gördüm.

"Bellissima!*" diye seslendi bana.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim." Boş restorana göz gezdirdim. "Nika burada mı?"

"Hayır," dedi Marco. "Bu akşam yok. O kız deli, durmadan beni rahatsız ediyor."

"Adam ve otel yüzünden mi?" diye sordum.

"Sì, certo."**

"Onun bakış açısını anlıyorum," dedim. "Eğer yardıma ihtiyacınız varsa—"

"Bu otel..." diye lafa girdi Marco. "Ailemin en gurur verici anısı. Bütün geçmişimiz, her şeyimiz burada." Ellerini bir yay çizerek havada bir daire yaptı. "Hotel Poseidon. Anlıyor musun?"

Babam üç yıl önce emekli olmuştu. Emekli olduğunda beş giyim mağazası, yetmiş iki çalışanı ve Culver City'deki evime yakın bir kurumsal ofisi vardı.

Babam emekli olmak istememişti ama annem onun emekli olmasını istemişti. Ya da daha doğrusu, kendi emekli olmak istemişti.

---

* Bu ne güzellik! *-yhn*

** Evet, elbette. *-en*

"Baban çalıştığı sürece ben de çalışıyorum," demişti. "Ve ben hayatımın o dönemini bitirdim. Gelirimizin üstünde bir hayat yaşamıyoruz. Bunu karşılayabiliriz. Artık başka şeyler yapmak istiyorum."

Annem daha çok seyahat etmek, dışarıda kitap okumak, bahçeyle ilgilenmek ve babamla maliyet tablolarının etrafında şekillenmeyen zamanlar geçirmek istiyordu.

"Ama baban işini seviyor," demişti Eric bana. "İşler iyi gidiyor ve hâlâ gençler. Ne yapacaklarını anlamıyorum."

Ona hak vermiştim. Bu kararın onlar için akıllıca olmadığını düşünüyordum. Babamın meşgul olmaya ihtiyacı vardı ve annem de ilişkileri dışında bir hayatı olan birine alışkındı. Bu değişirse ne olacaktı?

Bir cuma akşamı yemekten sonra bu konuda annemle yüzleştim. Eric ve babam aile odasında, kaydettiği bir maçı izliyorlardı. Annem mutfakta bizim için taze nane çayı hazırlıyordu. Biraz da çilekli turta vardı. Bunu hatırlıyordum çünkü genelde elmalı yapardı.

"Babamın çalışmayı bırakması kötü bir fikir," dedim. "Sürekli etrafta olursa seni delirtecek. Onun bir düzene ihtiyacı var. Bütün gün ne yapacak? Bence akıllıca değil. Eric de aynı fikirde."

Annem cam demliği nane yapraklarıyla doldurup tam beş dakika demlemeye bıraktı. Demli içmeyi sevdiğini biliyordum.

"Ben aynı fikirde değilim," dedi. "Bence ikimizin de değişikliğe ihtiyacı var."

"Bence babamın yok," dedim. "İşini seviyor. Gidecek bir yeri olmasından ve ona güvenen insanlardan güç alıyor."

Bardağımı önüme koydu. Parmak uçlarımı seramik kenarlara dokundurdum. Bardak sıcacık yanıyordu.

"Evet, seviyor," dedi. "Ama sonrasında ne olacağını da merak ediyor. Bu konuyu yıllardır konuşuyoruz. Bu aniden alınmış bir karar değil. Sanki birbirimizle konuşmuyormuşuz gibi davranıyorsun. Bu bizim ilişkimiz; her şeyin senin için mantıklı olması gerekmiyor. İkimiz de bunu istiyoruz."

Anne ve babamın evliliğini ailemizden ayrı bir varlık olarak hiç düşünmemiştim; biz bir bütündük. Bu düşünce annemden duyduğum yeni bir şeydi ya da en azından daha önce hiç dile getirmemişti.

"Peki, ne yapacaksınız?" diye sordum.

"Farklı bir şey," dedi. "Hayatta sadece bildiğimiz şeyleri yapmaya devam etmekten fazlası var."

O zamanlar bunu anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. Seyahat etmek için fazla zamanları olmamıştı ama sahip oldukları o bir yılda çok şey yapmışlardı; Meksika'ya, Nashville'e ve Bahamalar'a gitmişlerdi. Babam gitar çalmayı öğrenmişti. Annem çömlek yapmayı ve pound kek yapmayı öğrenmiş, aile odasını, ardından babamın ev ofisini yeniden dekore etmişti. Sürekli hareket hâlindeydiler.

Hayatta sadece bildiğimiz şeyleri yapmaya devam etmekten fazlası var.

Bizi buraya getiren şey, ileriye götürmeyecek.

"Evli misin, Marco?"

Marco'nun yüzü birden duygu patlamasıyla doldu. "Senin için fazla yaşlıyım!"

"Onu demek istemedim."

Marco güldü. "Evet, evet, tabii ki evliyim."

"Eşin nerede?"

"Positano'daki hayatı sevmiyor. Çoğunlukla Napoli'de kalıyor. Onu yazın nadiren görüyorum."

"Bugün Napoli'ye gittim!"

"Öyle mi?"

"Adam götürdü. Orayı gerçekten çok sevdim."

Marco gülümsedi. "Orası aile yeridir."

"Onu özlüyor olmalısın," dedim.

"Elbette, evet ama bu hayat, değil mi? Özlersin. Özleriz. Sorun değil."

"Belki burada biraz daha yardım eden olsaydı, onu daha sık görebilirdin."

Marco bunu düşündü. Sonra yüz ifadesi değişti. "Sen de onlardan birisin!" dedi. "Git buradan!"

Ama şaka yapıyordu, elini şakacı bir hareketle sallayarak beni uzaklaştırdı.

"Kasabada önerebileceğin bir restoran var mı?" diye sordum. Merdivenlerden lobiye doğru yan yana yürüyorduk. "Bir şeyler içebileceğim bir yer."

"Tek başına mı?"

Başımı salladım.

Marco memnun görünüyordu. "Terrazza Celè," dedi. "Harika bir yer."

Başını sola doğru eğip eliyle tarif etti. "Aşağı, aşağı, sonra yukarı. Sağ tarafta. Haritayı al ama ihtiyacın yok. Her yer mavi."

"Teşekkür ederim," dedim.

Marco içeri fırladı ve Positano'nun bir haritasıyla geri döndü, restoranın yeri daire içine alınmıştı.

"Harika bir akşam geçir!" dedi. "Positano'nun büyüsünün tadını çıkar!"

Otelden sola döndüm ve tam o anda adımın çağrıldığını duydum. *Oydu.*

"Katy! Katy, bekle!"

Carol sokağın aşağısından koşarak bana doğru geliyordu.

"Buradasın!" dedi. Nefes nefeseydi, mavi pamuklu bir elbise giymişti, askıları omuzlarından düşüyordu ve saçları ensesinde gevşekçe bağlanmıştı. "Bugün seni bulamadım!"

Duygular bedenimi kapladı ama bu tam olarak rahatlama değildi. Mutluluktu. Onu görmenin mutluluğu. Karşımda duran, yaşayan, nefes alan hâliyle. Arkadaşımı görmenin mutluluğuydu.

"Carol," dedim. "Selam. Neredeydin?"

"Çoğunlukla çalışıyordum," dedi. "Asıl *sen* neredeydin?"

"Capri'ye gittim! Ve sonra bugün de Napoli'ye."

Gözleri kocaman açıldı. "Kiminle?"

"Otelde kalan bir adamla."

"Seni yemeğe davet etmek istedim," dedi. "Müsait misin?"

"Remo'yla mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Sadece ikimiz."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?" dedi. "Yoksa başka planların mı var?"

"Hayır," dedim. "Hayır, aslında hiç planım yok."

"Harika. Benimle gel. Eve gitmeden önce birkaç şey almam gerekiyor."

"Elbette," dedim.

Gülümsedi. Başını sağa doğru eğdi ve onu takip etmemi işaret etti.

"Mükemmel."

Yürümeye başladık. Elbiseme takılıp düşmemek için eteğini tutmak zorunda kalmıştım.

"Bu arada harika görünüyorsun," dedi. "Çok zarif. Elbiseye bayıldım."

Bu senin, demek istedim. *Dolabından aldım. Bir zamanlar onu giyip Hollywood Bowl'da Van Morrison'ı izlemeye gitmiştin. O kadar güzeldin ki.*

"Ah, teşekkür ederim," dedim.

Yokuş yukarı tırmanmaya devam ettik ve sonra Carol sağda küçük bir yerel dükkân gösterdi. "Tam burada," dedi.

İçeri girdik. Kasada yaşlı bir kadın oturuyordu. İki küçük çocuk, Formica zeminde oynuyordu.

"Buonasera," dedim.

"Buonasera, sì," dedi kadın. Sonra Carol'a döndü. "Ciao, Carol."

"Buonasera, signora. Hai i pomodori stasera?"*

"Sì, certo." Kadın, Carol'u küçük bir manav bölümüne götürdü.

"Grazie mille."

Carol sepetine domates, fesleğen ve birkaç küçük arpacık soğanı doldurdu. İtalyanca konuştuğunu hiç bilmiyordum. Belki birkaç kelime ama hep hatırlamaya çalışırdı.

---

* Bu akşam domatesin var mı? -*en*

"Sadece düşünüyorum," dedi. Parmaklarını uzatıp üzerinde saymaya başladı. Onu bunu yaparken sayısız kez görmüştüm. Hayatı boyunca onunla birlikte çıktığım yüz binlerce, belki milyonlarca alışverişte. Rite Aid ve Target gezileri, Beverly Center'da düz ayakkabı almak için geçen cumartesiler, pazar günleri Brentwood Çiftçi Pazarı'nda böğürtlen sepetlerini ve küçük kaju kreması kaplarını sayarken.

Ama burada, bu küçük İtalyan dükkânında, bu küçük İtalyan kasabasında hem çok tanıdık hem de bir o kadar yabancı olan annemle dururken, onun hayatının ne kadarını hep kaçırdığımı fark ettim. O beni tamamen tanıyordu ama bu karşılıklı değildi; olamazdı. Ben daha doğmadan önce ne çok hayat yaşamıştı... Benimle tanışmadan önce nasıl biriydi...

Boston'daki çocukluğunu, Chicago'daki okul yıllarını, Los Angeles'a taşınmasını düşündüm. Kendi annesinin ölümünü —o kadar gençti ki, benden bile genç— ve sıcakkanlı ama mesafeli babasını. Ona sevgiyi kim öğretmişti? Onu olduğu kadın, bugün burada karşımda duran kadın yapan şey neydi?

Carol ödeme yaptı ve malzeme dolu küçük bir kâğıt torbayla yola devam ettik.

"Yokuş dik," dedi. "Ama kısa sürüyor. O ayakkabılarla iyi misin?"

Espadrillerime baktım. Şimdiden ayağımı vurmaya başlamışlardı. "Tabii," dedim. "Hiç sorun değil."

Merdivenleri çıkmaya başladık. İki kat çıktıktan sonra elbisemi yeniden ayarlayıp kolumun üzerinden geçirdim.

"Harika gidiyorsun," dedi Carol. "Neredeyse geldik. Seni gördüğümden beri neredeyse her gün bu merdivenleri tırmanıyorum, biliyor musun? Bacak kramplarını ve olası kalp krizini atlattıktan sonra aslında güne başlamak için harika bir yol."

Güldüm. "Kesinlikle katılıyorum."

Bir dakika sonra merdivenlerin ayrıldığı noktaya geldik. Bir kol yukarı ve sola gidiyordu, diğeri ise düz devam ediyordu. Sağda küçük turkuaz bir kapı vardı.

"Geldik," dedi Carol. Torbayı bana uzattı, bu hareketi öylesine samimi ve doğal bir işaretti ki içimi tarif edilemez bir huzur kapladı. Sonra anahtarını çıkarıp kapıyı açtı.

İçeri girer girmez hemen sıcak, aydınlık ve samimi bir ortamla karşılaştım. Carol'm zevki, anneminkine hiç benzemiyordu, tabii ki burası geçici bir yaşam alanıydı ama yine de burada tanıyabileceğim bir aşinalık vardı. Küçük bir mutfak, oturma odasına açılıyordu. Sağda bir yatak odası ve oturma odasının ilerisinde bir balkon vardı. Manzarası Hotel Poseidon'daki gibi olmasa da kasabaya bakıyordu ve uzakta denizi görebiliyordunuz.

Kanepeye bir pareo örtülmüştü. Ahşap zeminde parlak renkli bir halı vardı. Duvara Yunanistan haritası yapıştırılmıştı. Tüm mekân, Akdeniz'in ortasında küçük bir İngiliz kır evini andırıyordu.

"Burası çok güzel," dedim.

"Ah, teşekkürler. İstersen ayakkabılarını çıkarabilirsin." Kapının yanındaki rafı işaret etti. "Ama baştan söyleyeyim, yerler biraz tozlu olabilir."

Tozlu yer? Carol? Bir Silver evinde kir olma ihtimali beni epey meraklandırdı ve ayakkabılarımı çıkardım.

Ayaklarımı serbest bırakmak iyi hissettirdi. Espadrillerimi onun spor ayakkabılarının ve parmak arası terliklerinin yanma koydum.

"Kırmızı mı beyaz mı?" diye sordu Carol. "Ya da istersen negroni de yapabilirim."

"Sen ne tercih edersen," dedim. "Benim için fark etmez."

Carol ellerini kalçalarına koyup bana baktı. "Ama sen ne istiyorsun?"

Soruyu düşündüm. "Kırmızı."

Carol başını salladı. "Ben de."

Mutfakta kayboldu ve ben de oturma odasında dolaşmaya başladım. Her şeyi içime çekmek, Carol'ın yaşadığı –yaşıyor olduğu– bu yeri görmek istiyordum, hem de kısa bir süreliğine bile olsa.

Etrafa onun küçük izleri dağılmıştı. Sehpanın üzerinde bir yığın *New Yorker* dergisi, yarı solmuş çiçeklerle dolu bir vazo, yemek köşesindeki sandalyeye atılmış bir kazak. Düşünülmüş bir dağınıklık vardı.

Kazağı elime alıp burnuma götürdüm, onun kokusunu içime çektim.

"Montepulciano açtım," dedi. Köşeyi dönerken beni kazağı koklarken yakaladı.

"Yumuşakmış," dedim.

"Teşekkürler. Son zamanlarda kumaşlara ve dikiş işlerine kafayı taktım. Beni büyükannem gibi mi gösteriyor emin değilim ama dokularını sevdim. Al bakalım." Bana bir kadeh uzattı. Aldım.

"Tığ işi mi yapıyorsun?"

"Hayır, örgü," dedi. "Biraz. Sadece keyif için bir şeyler yapmak güzel oluyor."

"Seni anlıyorum. Buraya bir fotoğraf makinesi getirdim ve birkaç fotoğraf çektim." Şarabımdan bir yudum aldım. "Belki de bu benim gerçek tutkumdur."

Carol güldü. "Şey, sana şunu söyleyebilirim, benimki kesinlikle örgü değil."

Annem kumaşları bilirdi; dokuları, tekstil malzemelerini, materyalleri. Bir kazağı eline alıp onun ne kadar etmesi gerektiğini söylerdi. *Örgü örmeyeceksin,* diye düşündüm. *Ama bunların hepsini kullanacaksın.*

"Yemeğe başlayacağım. Şarabını verandada içmek ister misin?" Fransız kapılarını işaret etti.

Mutfağa doğru baktım. "Yardım edebilir miyim?"

Gülümsedi. Bu gülümseme öylesine sıcak, öylesine güvenli ve tanıdıktı ki. "Bunu çok isterim."

Mutfağın bir tarafı tamamen açıktı ve oturma odasına bakıyordu. Carol malzemeleri torbadan, buzdolabından ve dolaplardan çıkarırken ben de karşısındaki tabureye oturdum. Zeytinyağı, iri taneli tuz, domatesler ve taze limonlar. Ricotta peyniri ve pancetta.

"Yemek yapar mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Pek sayılmaz, pek de iyi değilimdir."

Başını salladı. "Kendine haksızlık ediyorsun."

"Yemin ederim," dedim. "Gerçekten kötüyüm."

"Bir şeyde iyi ya da kötü olmanın farkı sadece ilgiyle alakalıdır," dedi Carol. "Öğrenmek ister misin?"

"Evet," dedim.

"Limonlu ricotta peynirli makarna ve domates salatası."

Bu yemeği daha önce defalarca yemiştim, çok uzakta, bambaşka bir mutfak masasında. Ama nasıl yapıldığını hiç öğrenmemiştim. Ta ki şimdiye kadar. Acaba o bana öğretmeyi teklif etmiş miydi? Yoksa ben mi hiç oturup dinlememiş ve izlememiştim?

Bir yudum şarap aldım.

Carol müziği açtı, eski bir Frank Sinatra parçasıydı ve bir anda kendimi Brentwood'daki aile evimizde buldum. Müzik setinde Tony Bennett çalardı, babam şarap doldururdu ve annem yemek yapardı. Sarımsak, fesleğen ve lavanta kokuları...

O kadar yoğun bir huzur hissettim ki neredeyse bunu görebilecek gibiydim.

"Doğrama konusunda iyi misin?" diye sordu Carol.

"Fena değilim."

Gülümsedi ve başını salladı. "Soğanı ben doğrarım, sen de domatesleri dilimlersin." Bana bir kesme tahtası, küçük tırtıklı bir bıçak ve taze yıkanmış dal domateslerle dolu bir kâse verdi. "İpucu, tırtıklı bir bıçak kullanmak ve parmak eklemlerini içe kıvırmak." Bunu gösterdi.

"Bu müziği çok seviyorum," dedim.

Carol gözlerini kısa bir süre kapattı ve mırıldandı. "Moon River" çalıyordu.

"Ben de. Küçükken, babam sadece Frank dinlerdi."

"Büyükbaba Frank Sinatra'yı mı severdi?" diye düşünmeden söyledim. Onu hep ciddi biri olarak hatırlardım. Romantik bir şeyler dinlediğini düşünmek bana imkânsız geliyordu.

Carol bana merakla baktı.

"Yani benim babam severdi, o yüzden seninkinin de sevmesi mantıklı."

Başını salladı. "Sanırım annesi öldükten sonra evi dolu hissettirmek, ona yeniden hayat vermek için müziği kullanıyordu."

"Bunu anlıyorum," dedim.

Carol bakışlarını üzerimden ayırmadı ve gözlerinde tanıdık bir şey gördüm. Bu, annesiz bir kızın acısıydı. Bunu bana daha önce hiç göstermemişti ama burada, onun kızı değildim. Sadece arkadaşıydım.

"Bana annenden biraz daha bahsetsene," dedim.

Annesi hakkında hiç soru sormamıştım. Onun nasıl bir ebeveyn olduğunu, onun için ne anlam ifade ettiğini anlatmasını istememiştim. Şimdi düşündüğümde, bunu hiç yapmamış olmam imkânsız görünüyordu. Ve bunun ne kadar bencilce olduğunu fark ettim. Muhtemelen bu konuda konuşmayı ne kadar çok istemişti. Ona paylaşması için bir alan sunabilecekken bunu yapmamıştım.

Carol bir soğan çıkardı ve soymaya başladı. "Çok komikti," dedi ve bir şeyleri hatırlayıp güldü. "İnsanlara şaka yapmayı severdi. Babamın ilaç dolabına krem peynir saklar, onun diş macunu ya da tıraş kremi olduğunu sanmasını sağlardı."

"Disiplinli miydi?"

"Hayır!" dedi Carol neredeyse bağırarak. "Hayır, tam tersiydi. Hiç sesini yükseltmezdi, asla kızmazdı ama çok canlıydı. Sabahları çikolata parçaları yememe izin verirdi. Oyuna inanırdı. Eğlenceliydi."

Carol Silver sabahları asla çikolata vermezdi, ama yine de...

Doğum günlerinde muzlu dondurmalar yaptığını hatırladım, üzerine serpmek için bir tepsi dolusu malzeme olurdu. Çikolata parçaları her zaman seçenekler arasındaydı.

"Onu kaybetmek zor olmalı," dedim. "Çok gençtin."

Carol soğandan başını kaldırdı, düşünceli bir ifadeyle, "Öyleydi," dedi. "Hâlâ her gün onu özlüyorum."

"Anlıyorum."

Bir süre sessizlik içinde bir şeyler doğradık. Sonra tam karşımda belirdi. Paylaşmak zorundaydım, ona söylemek zorundaydım.

"Annem öldü," dedim. "Yakın zamanda. Aslında, çok yakın bir zamanda. Birkaç hafta önce."

Carol doğramaya mükemmel bir hassasiyetle devam etti. "Bunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm," dedi. "Bana, yakın birini kaybettiğini söylemiştin. Anneni kastettiğini fark etmemiştim."

Başımı salladım.

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Birlikte gelmemiz gerekiyordu."

Carol doğradığı soğanları bıçağından sıyırıp gözünün kenarını koluyla sildi ve hepsini zeytinyağıyla birlikte bir tavaya koydu.

"O en iyisiydi," dedim. "Her şeyimdi. Ne yaparsa iyi yapardı. Gerçekten, tam anlamıyla bir anneydi. Aynı zamanda dekoratördü."

Carol bir limonu rendelemeye başladı, kabuklarını küçük bir ahşap kâsede topladı.

"Neleri severdi?"

"Öncelikle yemek yapmayı," dedim.

Carol güldü. Şarabından bir yudum aldı.

"Her şeyi yapabilirdi. Tavuk kızartmasını mükemmel şekilde yapar, limonlu beze pastası hazırlardı. Tarif kullanmazdı. Beyaz düğmeli gömlekleri, geniş kenarlı şapkaları ve iyi planlanmış seyahatleri severdi."

"Kulağa harika biri gibi geliyor."

"Öyleydi."

Carol bir tencereyi suyla doldurdu, avucunda bir tutam tuzu ters çevirdi ve suyu kaynamaya bıraktı. Sonra bana döndü. "Evliliğin hakkında ne düşünüyordu?"

Bakışlarını üzerimde tuttu. Gözlerimi doğranmamış domateslere indirdim. "Bilmiyorum," dedim. "Ona hiç sormamak gibi bir hata yaptım. Belki de ne diyeceğini bildiğim içindi."

Carol dirseklerini tezgâha dayadı. Bana doğru eğilerek, "Bence hâlâ biliyorsun," dedi.

Yıllar önce Eric'in, ailemin oturma odasında benimle evlenmek istediğini söylediği ânı düşündüm.

"Sanırım hazır olmadığımı düşündü," dedim. "Yirmi beş yaşında birinin böyle büyük bir bağlılıkta bulunmasının fazla olduğunu düşünüyordu."

"Evlenmek için mi?"

Başımı salladım.

"Peki ya kocan hakkında ne düşünüyordu?"

Carol'a baktım. Ona ne kadar çok benziyordu. Gözlerindeki o endişeli bakış çok tanıdıktı. Empati kurmaya ve karşısındakine destek vermeye hazır bir şekilde kaşlarını çatmış, dikkatlice bana bakıyordu.

"Sen olsan bana ne derdin?" diye sordum.

Carol gözünü bile kırpmadı. İfadesinde en ufak bir değişiklik bile yoktu. "Sana, evliliğini ve kalbini senden daha iyi kimsenin bilemeyeceğini söylerdim," dedi.

Sonra tekrar ocağa döndü. Su artık fokurduyor, dans ediyordu. Arkadan bir yerlerden Sinatra'nın sesi geliyordu.

I did it my way.•

• Kendi yolumu izledim. -*çn*

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Makarna kremalı ve ekşiydi. Pancetta tuzlu ve yağlıydı. Domatesler ise dolgun ve tatlıydı. Şarap vardı, ardından pudra şekeri ve taze çileklerle süslenmiş çikolatalı kek geldi. Bu tatlıyı çok iyi biliyordum çünkü bunu bana daha önce defalarca yapmıştı ve bu gece burada olmanın getirdiği büyük bir huzur vardı. Bu, özel günlerde yapılan bir pastaydı. Carol Silver, her gün tatlı yiyen insanlardan olmamıştı. Zamanla, ailem büyük ölçüde vejetaryen bir beslenme düzenini benimsemişti ama alışkanlıkları değişmemişti. Özel geceler hâlâ çikolatalı tatlılar içindi.

Şarap kadehlerimiz ve tabaklarımız sehpanın üzerinde dururken kanepenin yanında, yerde oturduk.

"Otel planlarını anlat bana," dedim.

"Sirenuse'yi mi?"

Başımı salladım.

"Evet," dedi. "Aslında ön görüşmeyi yaptım ve iyi geçti." Yüzünde hafif bir mahcubiyet belirdi. "Tekrar gelmemi istiyorlar."

"Vay," dedim. "Bu harika." Midemde tuhaf bir his oluştu ama bunu görmezden geldim. "Göstermek ister misin? Demek istediğim, ne düşündüğünü görmek isterim."

Carol gülümsedi. "Yalnızca beni yargılamayacağına söz verirsen gösteririm."

Annemin özgüvensiz olma ihtimali gülünçtü, bu yüzden gül-

düm. "Şaka mı yapıyorsun?" dedim. "Tanıdığım en özgüvenli insansın. Eminim, ne yapıyorsan harikadır."

"Ne kadar da naziksin."

Carol yatak odasına gitti ve sonra elinde bir kutuyla geri döndü. Kutu ahşaptandı, uzun ve yassıydı, neredeyse bir çekmece gibiydi. Üst kapağını kaldırdı ve içinden kâğıtları çıkardı, içinde tonlarca eskiz vardı. Kurşun kalemle çizilmiş, tek yaprak hâlinde kâğıtlar.

"Öncelikle bilmen gereken şey şu ki, Sirenuse ikonik bir yer. Klasik, eski dünya İtalyası. Gerçekten de Positano'daki lüksün simgesi. Seni hâlâ oraya götürmem gerekiyor."

"Oteldeki adam beni Il San Pietro'ya götürdü," dedim. "Birkaç gece önce. Oraya gittin mi hiç?"

Carol gülümsedi. "Orası çok güzel ama bambaşka bir dünya gibi."

"Doğru."

"Sirenuse ise Positano'nun *ta kendisi*. Tamamen farklı iki deneyim."

"Orayı daha Akdeniz tarzında yapmak istediğini söylemiştin," dedim.

Carol kâğıtlarına bakarken gözlerini kısarak, "Evet, aslında öyle. Şöyle göstereyim," dedi.

Bir haritayı masaya koydu. Otelin planıydı.

"Burası giriş," dedi. Şarap kadehini masaya bırakıp kâğıdı bana doğru çevirerek kapının yerini gösterdi. "Ve bu kapılardan geçtiğinde oldukça kasvetli bir lobi var."

"At temalı dekor."

"Evet! Aynen öyle, o talihsiz at dekoru. Sonra ilerlemeye devam ediyorsun ve onların terası... Terasları muhtemelen tüm Positano'daki en güzel yer. Sadece içki içmek için değil, orada bulunmak bile muhteşem. Oyster Bar adında bir restorana bağlı."

"Şatafatlı bir yer gibi duruyor."

Carol başını salladı. "Öyle. Oldukça şatafatlı. Pahalı şampanyalar, her şey en lüksünden. Kendimi beş yaşında orada dururken

hayal ediyorum. Her neyse, bence dışarıdaki gün ışığını lobinin içine taşımak ilginç olurdu. Sadece şu duvarı kaldırsan..." İşaret parmağıyla daire çizerek gösterdi. "Tüm giriş alanını devasa bir terasa dönüştürebilirsin. Böylece misafirleri sıkıcı sedirlerle değil, doğrudan okyanus manzarasıyla karşılamış olursun."

Kendi evimizi düşündüm. Mutfak, arka taraftaki verandaya açılırdı. Büyük cam pencereler vardı. Davetkâr, doğayla iç içe ve aydınlık bir atmosferi vardı. Bize gelen herkes evimize hayran kalırdı. Annem, doğum günü partilerini ve evlilik yıldönümü yemeklerini orada düzenlerdi. Cuma akşamları Şabat yemeğini, isteyen herkes için hazırlardı. Geniş çimenlik alanda, ipek ve yıldızlarla, güller ve mum ışıklarıyla süslenmiş bir çadırda hem bat mitzvah törenim hem de nişan partim yapılmıştı.

"Kulağa inanılmaz geliyor," dedim.

"Yarın ve perşembe günü sunumları dinleyecekler," dedi. "Aptalca olduğunu biliyorum, gerçekten. Ne İtalyanım ne de profesyonel eğitim aldım. Ama bunu başarabileceğimi hissediyorum. Şansım olduğunu düşünüyorum. Saçma geliyor, değil mi? Saçma sapan konuşuyorum."

Başımı salladım. "Hiç de değil."

Carol şarap kadehine baktı. "Biraz daha ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Çay da ister misin?"

"Olur," dedim. "Ben yapabilirim."

"Pekâlâ, mutfakta pek iyi olmayabilirsin ama su kaynatmak senin uzmanlık alanın."

"Tek ve yegâne becerim."

Carol gülümsedi. Koluma dokundu. "Bu kesinlikle doğru değil."

Onu oturma odasında bırakıp mutfağa gittim. Su ısıtıcısını ocağa koydum. Dolapları açtım. Üç farklı çay vardı; yeşil çay, İngiliz kahvaltı çayı ve nane çayı.

Üç poşet çay çıkardım. Onunkine iki tane attım, onun sevdiği

şekilde, ardından bir tane daha alıp kendiminkine de iki tane ekledim. Su kaynadığında, kupaları üçte iki oranında doldurdum.

"Buyur," dedim. Sıcak kupayı sehpanın üzerine koydum.

Carol kupanın içine baktı. "İki nane çayı," dedi. "Nasıl bildin?"

Omuz silktim. "Ben de böyle seviyorum."

Sessizce üfleyerek çayları soğuttuk.

"Şimdi anlat bakalım, kim bu oteldeki adam?" diye sordu Carol.

Küçük bir yudum aldım, ağzımı hafifçe yaktı. Gerçekten iki poşetle daha güzel oluyordu, haklıydı. "Amerikalı."

Carol başını yana eğdi. "Eee? Neler oluyor orada? Son zamanlarda onunla çok vakit geçirdin. San Pietro'ya götürdüğünü söyledin. Orası oldukça romantik bir yer."

"Hiçbir şey," dedim. Ama bu tabii ki doğru değildi. Ve işte annem buradaydı, canlı, gerçek. Şimdi dürüst olamazsam, asla olamazdım. "Yani, öpüştük."

Carol'ın gözleri kocaman açıldı. "İşte şimdi bir şeyler duymaya başlıyoruz."

Kupayı masaya koydum ve sıcak avucumu alnımda gezdirdim.

"Boşanmadım. Hatta tam anlamıyla ayrıldığımı bile sanmıyorum. Sadece Eric'e bu seyahatte biraz mesafeye ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Fark eder mi?"

Anne, demek istedim. Ama bunun yerine, "Carol," dedim.

"Üzgünüm ama sormak zorundayım. Bana mutlu olup olmadığını bilmediğini söyledin. Başka bir yerde mutlu olup olamayacağını görmek, bunu anlamanın iyi bir yolu değil mi?"

"Bunun böyle işlediğinden emin değilim."

"Belki de böyle işlemeli."

"Eric iyi bir insan," dedim. "Bunu hak etmiyor. Açıkçası, bana ne oldu hiç bilmiyorum."

Adam'ın havuz kenarında ellerini sırtımda hissettiğim ânı düşündüm. Suyun kenarında bana bakışlarını... Capri gezisini, Napoli'deki öğleden sonrayı...

"Belki de eylemler sadece onlara yüklediğimiz anlam kadar ağırdır," dedi Carol. "Bir şeyin ne anlama geldiğine biz karar verebiliriz."

Kupamın içine baktım. Çay o kadar koyuydu ki neredeyse opaktı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Carol başını salladı. "Sanırım bu pek önemli değil çünkü sen aldatmanın affedilmez olduğunu düşünüyorsun."

"Değil mi?"

Carol yavaşça omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı. "Bilmiyorum, öyle mi?"

"Söz verdik, yemin ettik. Eğer o bana bunu yapsaydı, sanırım asla affedemezdim."

"Belki de Eric şu an yoktur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, belki de bu yolculuk onunla ilgili değildir. Belki de bu, onu sevip sevmediğinle ya da onun iyi bir insan ve iyi bir koca olup olmadığıyla veya bunu hak edip etmediğiyle ilgili değildir. Belki de tamamen seninle ilgilidir."

Annemin yüzüne, Carol'ın yüzüne baktım. İmkânsız bir şekilde, somut ve gerçek olarak buradaydı.

"Sence bu doğru mu?"

Carol yavaşça gözlerini kırptı. "Bilirsin, iyi insanlar da kötü seçimler yapar." Gözlerini kupasına indirdi. "İyi insanlar her zaman kötü şeyler yapmışlardır. Bu onların da kötü olduğu anlamına mı gelir?"

Carol hâlâ çayına bakıyordu. Yutkunduğunu gördüm.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet, evet, tabii ki. Bu sadece benim fikrim, bir değeri varsa. Kötü bir eylemin, seni kötü biri yapacağını düşünmüyorum. Hayatın bundan çok daha karmaşık olduğunu ve başka türlü düşünmenin yüzeysel olacağını düşünüyorum."

İşte tanıdığım Carol, her şey hakkında güçlü fikirlere sahip olan Carol. Esnedi. "Şu tabakları kaldıracağım."

Carol ayağa kalkıp kahve masasındaki tabakları toplamaya başladı.

"Dur, ben de yardım edeyim," dedim.

Bir tabağı kaldırdım ama tabak kaydı. İçinde kalan yağ ve sarımsaklar doğrudan elbisemin üzerine dökülerek ipeğe sızdı. "Lanet olsun."

"Ah!" dedi Carol. "O muhteşem elbisen!"

"Silerek çıkarırım," dedim. "Bebek pudran var mı?"

"Silerek mi?" diye sordu Carol.

Ayağa kalktım. "Pudrayla hafifçe tampon yapıp biraz bekletirsin. Lekeyi büyük ölçüde çıkarır."

"Bunu nereden öğrendin?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. *Sen öğrettin.* Ama hayır, o öğretmemişti. Aslında, şu anda ben ona öğretiyordum.

"Annem," dedim.

Carol, şarap kadehini göğsü ve başparmağı arasında dengeleyerek tuttu. "Tabii ki," dedi. "Her şeyi bilen kadın." Gülümsedi.

"Banyo nerede?" diye sordum.

Carol boşta kalan eliyle işaret etti. "Yatak odasını geçince, sağ tarafta. Pudra dolapta olmalı. Üzerine giymen için bir şeyler çıkarırım."

"Teşekkürler."

Carol mutfağa yöneldi ve tabakların tıngırtısını, musluğun açılma sesini duydum. Banyoya gittim.

Elbisemi çıkardım ve lavaboda kolumun üzerine astım. Kumaşın fazla yağını almak için bir el havlusuyla tampon yaptım, sonra bebek pudrasını bulup kumaşın üzerine bolca serptim. Ellerimi yıkarken Carol'ın lavabonun üzerindeki ürünlerini fark ettim. Bazıları tanıdıktı; Aveeno, bunu sonuna kadar kullanmıştı. Diğerleri ise sonradan atılacaktı. Altın renkli bir parfüm şişesini elime aldım ve kokladım. Hanımeli.

Kapıyı açtım ve Carol'ın hâlâ mutfakta olduğunu, suyun hâlâ açık olduğunu duydum. Kendimi onun yatak odasında buldum. Yatağın üzerinde benim için hazırladığı kıyafetleri gördüm; düğmeli bir gömlek ve bağcıklı bir şort. Üzerimdeki havluyu katlayıp onları giydim. Onun gibi kokuyorlardı. Ben de onun gibi koku-

yordum. Brentwood'daki dolabında onu bekleyen tüm kıyafetlerini düşündüm.

Odadaki çift kişilik yatakta beyaz keten bir yatak örtüsü seriliydi. Sol tarafta, rüzgârdan dalgalanan perdeler vardı. Küçük bir dolapta birkaç elbise asılıydı. Renkli, çiçekli desenler. Biri mavi ketendi. Bileklerinden bağlanan mor sandaletleri fark etmiştim.

Odanın içinde dolaşıp her şeye yumuşak ve nazikçe dokundum. Hava moleküllerini bile rahatsız etmek istemiyordum. Müzedeymişim gibi hissettim. Sanki Carol sadece kahve içmek, domates almak ya da otuz yıl önce bir mektup göndermek için dışarı çıkmış ve bir daha geri dönmemişti. Belki de tam olarak buydu. Bir ânın fotoğrafı.

Büyük bir rüzgâr pencereyi duvara çarptı. Çıtırtılı bir ses çıkardı ve kırılmadığından emin olmak için kontrol ettim. Kırılmamıştı. Dışarıda fırtına kopacak gibiydi. Akşam çökmüş, hava kapanmış ve rüzgâr sertleşmişti.

Pencereyi kapattım, emniyet mandalını yerine oturttum. Tam mutfağa gitmek üzere dönerken çerçeveli bir fotoğraf gördüm. Komodinin üzerinde, bir kitabın üstüne yaslanmış duruyordu. Çerçeveyi tanımıştım. Küçük, gümüş rengi bir çerçeveydi. Otuz yıldır annemin komodininin üzerinde duruyordu.

Şimdi onu ellerime aldım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bu mümkün olamazdı, olmamalıydı.

Bebek bana bakıyordu. Parlak sarı bir elbise giymişti ve dantel işlemeli bir başlığı vardı. Gülüyordu.

"İçeride her şey yolunda mı?" diye seslendi Carol.

Ama cevap veremedim. Veremezdim. Fotoğrafın alt kısmında, çerçevenin üzerine bir isim kazınmıştı. İşaret parmağımı o kelimelerin üzerinde gezdirdim. Çok iyi bildiğim kelimelerdi çünkü onlar bana aitti.

Katy Silver.

Mutfaktaki kadın zaten benim annemdi. O zaten annemdi ve beni terk etmişti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellerim uyuşmuştu, boğazım yanıyormuş gibi kaşınıyordu. Carol'ın kapıda olduğunu duyduğumu belli belirsiz hatırlıyordum.

"Hey," dedi. "Sanırım yağmur yağacak. Biz..."

Arkamı döndüm ve fotoğrafı uzattım. Carol'm yüzü değişti. Gözleri ellerime kaydı, sonra tekrar yüzüme baktı.

"Bu ne?" diye sordum.

İçini çekti, kollarını kavuşturdu. "Sana hayatımla ilgili her şeyi anlatmadım."

"Mesela bir bebeğin olduğunu mu?"

Geri çekildi. "Evet," dedi. "Bir bebeğim var. Adı Katy. Senin ismini taşıyor. Altı aylık." Gülümsedi, ardından yüzüne sıcak, tanıdık bir şefkat yayıldı. Midemin bulandığını hissettim.

"Buradasın," dedim.

Carol başını salladı. "Çözmem gereken bazı şeyler var. Ben..."

"Terk mi ettin?" dedim. Neredeyse bağırıyordum. "Beni mi terk ettin?" Artık histerik davranıyordum. Annem. Her yarayı, çürüğü özenle saran, hasta olduğumda başıma soğuk bezler koyan, lavanta köküyle çay yapan ve her şeyi fotoğraflayan annem. Dirseklere ve bileklere bile yapışan doğru yara bantlarını bilen, nezle olduğumda sarımsaklı tereyağlı ekmek yapan, arka bahçede ilk kez saçımı kesen ve üçüncü doğum günümde bana bale ayakkabısı alan annem. Bana kendimi sevgi dolu ve güvende hissettirmeyi bilen

annem. Her gün, keskin bir şekilde sıcaklığını özlediğim. Aynı kadın karşımda duruyordu. Beni terk eden aynı kadın.

"Seni mi? Bak, Katy, bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye sordum ona. "Beni görmüyor musun?"

Ona doğru koştum. Fotoğrafı yatağa fırlatıp omuzlarından tuttum. Gözleri büyüdü ama bırakmadım. "*Benim*. Katy. O benim. Buraya, İtalya'ya geldim çünkü buraya birlikte gelmemiz gerekiyordu ama sen öldün, ansızın öldün ve ben sensiz kayboldum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Ve sonra mucizevi bir şekilde ortaya çıktın. Buradaydın! Bana hep İtalya'da geçirdiğin o yazdan bahsederdin ama bu, ben doğmadan önceydi. Evlenmeden önceydi. Sen aslında..."

Ama artık çok fazla ağlıyordum, vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Carol dokunuşumdan kurtuldu. "Ne dediğini bilmiyorum ama bence gitmelisin," dedi.

"Nasıl bırakıp gidebildin?" diye sordum. "O sadece bir bebek. Sana ihtiyacı var. Buraya gelip nasıl eğlenebilir, *Remo*'yla vakit geçirebilirsin?"

"Sana söyledim, biz birlikte değiliz."

Onu geçerek oturma odasına girdim. Küçük kanepenin üzerinde çantamı buldum.

Carol arkamdan geldi. "Birinin hayatını yaşamadan yargılayamazsın," dedi. "Bebeğimi seviyorum, kocamı seviyorum. Aldatan kişi ben değilim."

Sözleri ruhuma inen bir yumruk gibiydi. Arkama dönüp ona baktım.

"Üzgünüm," dedi Carol. "Bunu söylememeliydim."

Ona baktım. Anneme. Arkadaşıma. İkisi tarafından da ihanete uğramıştım.

"Bunu nasıl yapabildin?" dedim. "Sadece bir canavar bebeğini bırakır."

Gözlerinde acının bir anlık parıltısını gördüm, sanki bir silah patlamış gibi. Ama umursamadım. O artık bana yabancıydı, tanımadığım biriydi. Geri kazandığımı sandığım kadın gitmişti.

Carol öylece şaşkınlık içinde durdu, ben ise çıkıp gittim. Kapıyı arkamdan kapattım ve sonra koşmaya başladım. Merdivenlerden aşağı indim. Topuğuma bir şeyin battığını hissettim –bir taş, ardından ince bir kan sızıntısı. Akmasına izin verdim.

Düştüm ve hemen toparlandım. Dizim kanıyordu. Arkadan bir yerlerden biri seslendi. *Signora! Signora!* Ama ben koşmaya devam ettim.

Ardından gökyüzü açıldı ve yağmur başladı. Hafif bir çiseleme değildi, bardaktan boşanırcasına sağanak yağıyordu. Kovalar dolusu su... Ama ben durmadan ilerledim.

Otele geri döndüm ve hızla içeri daldım. Onun beni bulamayacağı bir yerde olmak istiyordum. Yüzleşmek zorunda kalmayacağım bir yerde. Çünkü tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu tek bir anda kanıtlayan bu korkunç, imkânsız gerçeğe katlanamazdım. Annemin bana yalan söylediği, beni terk ettiği gerçeğine. Dans edip içki içip kahkahalar attığı, o sırada bebeğinin bir kıta ötesinde olduğu gerçeğine. Arkadaşım sandığım bu kadının hayatındaki en büyük şey hakkında bana yalan söylediği gerçeğine. Ve aslında, ikisini de hiç tanımadığıma.

Sırılsıklam olmuştum, üstüm –onun üstü– ve şortum, vücuduma streç film gibi yapışmıştı.

Carlo resepsiyondaydı ama onu görmezden gelip merdivenlere yöneldim. Asansör farklı bir kattaydı, bu yüzden nefes nefese, damla damla su akıtarak tırmanmaya devam ettim. Koridorda hızla ilerledim, neredeyse odama varmıştım ki bir elin bana uzandığını hissettim ve sonra birden Adam yanımdaydı.

Beni baştan aşağı süzdü, soluk soluğa, sırılsıklam hâlimi inceledi. "Sen iyi misin? Odanı aradım ama cevap vermedin. Belki birlikte akşam yemeği yemek istersin diye düşündüm ve..."

Ama cümlesini tamamlayamadı çünkü o an dudaklarım onun dudaklarındaydı ve onu öpmeye başlamıştım.

İlk başta şaşırdığını hissettim ama sonra bana kilitlendi. Dudakları benimkini çekti, elleri belime dolandı. Öyle bir tutkuyla öptü ki bana yabancı, farklı, yepyeni bir his verdi. O ânın içinde kaybolmuştum ve yolumu bulmak istemiyordum.

Ellerini sıkıca yanlarımda tutarak nazikçe geri çekildi.

"Hey," dedi. "Hey, gerçekten iyi misin?" Gözleri benimkileri taradı.

"Hayır," dedim. Koşmaktan, yağmurdan, öpücüklerinden nefes nefeseydim. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım. "İçeri gelmeni istiyorum."

Başını salladı. "Tamam."

İçeri girdiğimizde yağmurun verandaya vurduğunu duydum. Kapılar kapalıydı ama perdeler açıktı. Arkamdan kapı kapandı.

"Buraya gel," dedi Adam ama bu bir soru değil, bir emirdi. Öyle de yaptım.

Ona doğru gittim, kollarımı boynuna doladım. Ellerimi saçlarının arasından geçirdim, yumuşak buklelerini hafifçe çektim. Bedenimi daha da kendine bastırarak alt dudağımı içine çekti.

"Bunları çıkar," dedim Carol'a ait gömleğin düğmelerini çekiştirerek. Onlardan kurtulmak istiyordum. Onun olan bu şeyleri üzerimden atmak istiyordum.

"Kıpırdama," dedi. Boynumu öptü ve başım avucuna düştü. Gömleğimin düğmelerini yavaşça, işkence eder gibi çözmeye başladı. Her açılan ilikte eğilip altındaki deriyi öptü, ta ki gömlek buruşmuş hâlde yere düşene kadar.

Sonra ayaklarımın önüne çömeldi, şortun bağcığını çözdü ve onun da düşmesine izin verdi. Sol iç uyluğuma bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapattım.

"İnanılmaz seksisin," dedi. "Gözlerini aç."

Açtım. "Tekrar söyle."

Adam ayağa kalktı. Dudaklarını boynuma götürdü ve kulağıma fısıldadı: "Sen. İnanılmaz. Seksisin."

Ona ulaşıp dudaklarını kendime çektim. Dillerimiz birbiriyle savaşıyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi dudaklarımın arasından.

"Daha fazlasını," dedim.

Adam ellerini kollarıma koydu. Sonra onları çekti, yanlarıma indirdi ve başparmağını kalça kemiğimin çukuruna bastırdı. Nefesimi verdim. Parmaklarını yakalamaya çalıştım ama o geriye çekildi, ellerini göğsümün üzerine kaldırıp köprücük kemiğimin hemen altını okşadı.

Elini alıp dümdüz karnıma bastırdım. Kalp atışımı her yerde hissedebiliyordum.

Eli, soğuk tenimde sıcacıktı. Nefes aldım. O kıpırdamadı, tek bir kasını bile oynatmadı. Sonra elinin yerini dudaklarıyla değiştirdi. Karnımın altına doğru öptü, sonra kolunu belimin altına doladı ve beni yatağa kaldırdı.

Ellerimi yukarı kaldırıp ona uzandım. Gömleğinin düğmelerini çözdüm ve kumaş yere düştü. Geriye kalan kıyafetlerimiz de yok oldu.

Ve sonra üstümdeydi, çırılçıplak.

Bunu daha önce hissetmiş olmalıydım, bedenimde böyle var olmuş olmalıydım ama hatırlamıyordum.

Dudaklarımı omzuna indirdim. Oradaki deriyi takip ederek dişlerimi hafifçe geçirdim. Üzerimde hareket etti ve sonra elini altımıza, sırtıma düz bir şekilde bastırdığını hissettim.

Ona doğru kıvrıldım, ardından sanki başka bir şey, başka biri kontrolü ele aldı.

"Boynumu öp," dedim ona.

Dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinden gezdirdi ve sonra kulağımın hemen altındaki deriye bastırdı.

Sırtına tutundum. Elini altımızdan kaydırarak daha aşağıya indirdi, belimin altındaki kıvrımı avuçladı.

Bacaklarımı kaldırıp onun beline doladım. Kendimi alev almış gibi hissediyordum, küle dönüşecekmişim gibi.

"Beni çevir," dedim ona.

Yukarı, gözlerimin içine baktı, beni öptü ve bizi döndürdü. Ellerini başının üzerine sabitledim ve kalçalarımı yavaşça daireler çizerek hareket ettirmeye başladım. Gözlerini üzerimde hissettim; merak ve yoğunluğun bir karışımı gibiydi. Her şey yabancıydı. Her şey farklı hissettiriyordu.

Gözlerimi kapattım. Elleri benimkilerden kurtulup kalçalarımı buldu. Beni sertçe aşağı çekti. Tekrar, tekrar ve tekrar. Omuzlarını, sonra etrafımızdaki çarşafları tırmaladım.

Daha önce hiç böyle sevişmemiştim. Sanki daha önce hiç sevişmemişim gibi hissediyordum. Sanki hep yüzeyin hemen altında yaşamış, yukarıdaki yansımaları izlemiştim ama teknelerin, insanların ve kuşların aslında titreşen görüntüler değil, gerçek, dokunulabilir şeyler olduğunu hiç anlamamıştım. Her şey bir aynaydı. Gördüğüm her şey çarpıtılmış ve yansıtılmıştı. Hiçbiri gerçek değildi.

Onun üzerine çöktüm; gözlerim sıkıca kapandı ve nabzım içimizden lazer ışını gibi geçti.

"Lanet olsun," dedi her şey bittiğinde.

Ben hiçbir şey söylemedim. Hissedebildiğim tek şey, hızla daralan bu andı. Bir zamanlar var olan her şey buharlaşıyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Adam uykuya daldı, yanımda huzurlu nefes alışlarını duyabiliyordum. Ama seksten gelen yüksekliğin etkisi azaldıkça, az önce yaşananların, az önce gördüğüm şeyin gerçekliği daha da sert bir şekilde çöküyordu.

Annem gitmişti. Carol gitmişti. Bana yalan söylemişti. Sadece burada, bu yolculukta değil, hayatım boyunca, yaptığı her şeyde. Bana tüm cevaplara sahip olduğunu, her şeyi bildiğini söylemişti. Hayatımı kendi yansımasına dönüştürmüştü. Ama bilmiyordu. Tüm cevaplara sahip değildi. İşte buradaydı; İtalya'da şarkı söylüyor, içki içiyor ve unutuyordu. Beni kendi suretinde yarattı ama en önemli kısmı unuttu. Bir gün gideceğini unuttu, zaten gitmiş olduğunu unuttu ve sonunda beni bir hiçlikle bırakacağını unuttu. Eğer sadece bir yansımaysanız, görüntü yok olduğunda ne olurdu?

Üzerime bir sabahlık aldım ve balkona çıktım. Fırtına dağılmıştı. Yağmur artık yağmıyordu, hava hafif ve tazeydi. O geceyi düşündüm, son geceyi, sonsuza dek kilitlemeye yemin ettiğim geceyi.

Sonun yakın olduğunu biliyordum; beni uyarmışlardı. Odasına girip çıkan bakımevi hemşireleri, zaman tükenirken nasıl göründüğünü biliyorlardı. Günler, saatler sürebilir, demişlerdi. Yakınında dur.

Çoktan eve taşınmıştık. Onun yatak odasına çıkmıştık. Birkaç gündür hareketli yatağından kalkmamıştı. Gidecek bir yer yoktu.

Ninova

Babam günlerini onun yanındaki sandalyede geçiriyordu. Her yudumdan sonra pipetlerini değiştiriyor ve sadece erise bile bir kâsede taze buz tutuyordu. Geceleri aile odasında uyuyor, eski *Full House, Friends* bölümleri ya da televizyonda ne varsa onların sesiyle uykuya dalıyordu.

Evin içinde gezinirdim, bazen eski odamda, bazen küvetin yanındaki banyo paspasında uyuyakalırdım. Eric gelirdi, giderdi, dışarıya çıkmasına izin verilen tek mahkûmdu.

O son haftalarda, onun yanında olmak istemediğimi söylerken utanıyorum. Hep yanındaydım ama nefret ediyordum. Hastalığın ona yaptıklarından utanıyordum; onu eski hâlinin bir gölgesine dönüştürmüştü. Başını su içmek için kaldıramadığı, ilaç önerildiğinde huysuzlaşıp sinirlendiği için utanıyordum. Hastalık onu düşman hâline getirmişti ve o düşmanlığı hissediyordum, ilikleriime kadar hissediyordum.

Aylarca içimde sessiz bir öfke vardı. Kaynamıştı, kaynamaya devam ediyordu ve o gece, son gecesi, bir kor parladı ve ateşe dönüştü. Sanki tüm evi yakabilirmişim gibi hissediyordum.

Nefesi hırıltılıydı, hava almakta zorlanıyordu. Ona baktım ve kendimi vahşi, hatta kötü biri gibi hissettim. Yanına yatıp damarlarımı kesmek istedim. Başına bir yastık koyup bastırmak istedim. Orada, o odada, onunla var olmaktan başka her şeyi yapmak istedim.

"Katy," diye fısıldadı. Yanına eğildim ama sadece bu kadardı, tek soru ve cevap buydu: Katy.

Bunlar bana söylediği son sözleriydi. Kendi yalnızlığımın hatırlatıcısı, adımın onun adı olmadan imkânsızlığı.

Bunu bana nasıl yapabilirdi? Yıllar boyunca bana bunun sorun olmadığını, bilmem gerekmediğini, tüm cevaplara sahip olmam gerekmediğini çünkü ona sahip olduğumu nasıl söyleyebilirdi? Nasıl olur da kendini bu kadar vazgeçilmez, hayatımın, kalbimin bir parçası, benliğimin dokusuna işlenmiş biri hâline getirip sonra çekip gidebilirdi? Bunu bilmiyor muydu? Bir gün onsuz kalacağımı bilmiyor muydu?

Yüzümü onun yüzüne yakın tutarak elini tuttum ve tüm bunlar olurken, onu diğer tarafa götürürken hep düşündüm: *Sen olmadan oraya nasıl varırım? Hâlâ söyleyebilecekken bana neden söylemedin?*

Şimdi Positano'da balkonda dururken, her yer yağmurdan sırılsıklam olmuşken, içimdeki duygunun tekrar yükseldiğini hissediyordum. O ateşi, o öfkeyi. Ama şimdi buna yas da karışmış durumdaydı. Görmediğim çünkü göremediğim, inandığım her şeyle karışmıştı. Çünkü bana doğru olduklarını söylemişti.

Anne, diye düşündüm. *Carol. Bunu nasıl yapabilirdin? O sadece minik bir kız çocuğu.*

Ninova

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Huzursuz bir uykudan uyandığımda, belli bir uyuşuklukla karşılaştım. Güneş parlıyordu ve Fransız kapıları açıktı, çoktan uyanmış bir sabahı gözlerimin önüne seriyordu. Ardından geçen geceki olaylar göğsüme bir darbe gibi çarptı. Ellerimi göğsüme koyup baskı yaptım, sanki bedenimden akan kanı durdurmaya çalışıyormuşum gibi. Demek dünyanın olduğu hâliyle görünmesi böyle hissettiriyordu. Uzandığında sadece kendi elinle karşılaşmak böyle bir şeymiş.

Yanımda Adam uyuyordu. O çıplaktı ve sırtında tırnak izleri –benim tırnak izlerim– görülüyordu.

Yanımda hafifçe hareket etti. Bir gözü açıldı. "Hey."

Üzerimdeki çarşafı çekerek yattığım yerden doğruldum. "Selam."

Esnedi, bir kolunu bana doğru uzattı ve dizimi ovaladı. "Saat kaç?"

Yatak başlığımdaki saate baktım. "Sekiz kırk beş."

"Siktir."

"Bir yere mi geç kaldın?"

Adam kıyafetlerini aramaya başladı. Hızla giyinmeye çalıştı. "Evet, üzgünüm, siktir. Duş almam gerek. Yarım saat içinde Sirenuse'te olmam lazım."

"Ne için?"

Adam bana baktı ve ne yapıyorsa bıraktı. Bir dizini yatağa koyup öne doğru eğildi. "Sadece bir toplantı."

"Adam," dedim yavaşça. "O oteli satın almayı düşünüyor musun?"

"Henüz satışta değil," dedi. Gömleğini aldı ve başının üzerinden geçirdi.

"Bu bir cevap değil."

"Sadece bir toplantı yapıyorum." Bir ayakkabısını giydi. "Bir arkadaşım için, onlara bazı planlarda yardımcı olacağımı söyledim."

"Peki ya Poseidon?" dedim. "Burada başları dertte, Nika bana söyledi. Bitti mi o iş?"

"Marco inatçı. Ne yapmamı bekliyorsun? Ondan çalayım mı?"

"Onunla konuş."

"Konuştum. Bak, eve kazanmış olarak dönmem gerek. Öyle istiyorum. Sürekli geri gelmek için bir bahaneye ihtiyacım var." Göz kırptı. Ama bu boş bir hareket gibi geldi. Bir hile gibi. Sanki daha önce defalarca yapmış gibiydi.

"Peki ya oteli tanımak, ona âşık olmak ve buranın sana ev gibi hissettirdiğini anlatırken söylediğin tüm o sözler ne olacak?"

Adam derin bir iç çekti. Geriye doğru oturdu. "Bunların hepsi doğru, hepsi. Burayı seviyorum. Ama para gerçek; onun iradesi gerçek. Satmak istemiyorlarsa, satmak istemiyorlardır."

Diğer ayakkabısını buldu, giydi. "Koşmam gerek ama lütfen, sonra öğle yemeği yiyebilir miyiz? Seni marinadaki Chez Black'te bekleyeceğim. Her şeyi konuşabiliriz." Yatakta olanları işaret etti. Burada yaşananları.

Başımı salladım. "Tamam."

Adam bana doğru eğildi. Dudaklarını benimkilerle buluşturdu ve sonra yanağıma bir öpücük bıraktı. "Yakında görüşürüz."

"Kaçta?"

"İki diyelim mi?"

"Evet, tabii." Yanağıma bir öpücük daha bıraktı ve sonra çıktı.

Kapı arkasından kapandığında garip bir huzur hissettim. Düşüncelerimde karmaşıklık yoktu. Eric'i düşünmemiştim, as-

lında düşünmem gerekirdi. Hatta annemi bile düşünmemiştim. Düşündüğüm tek şey Carol'dı. İtalya'daki dairesinde duran, bebeğinden çok uzakta, otuz yaşındaki kadını düşündüm.

Onu bulmam gerekiyordu. Kesin bildiğim bir şey vardı, şu anda doğru olan tek şey, gerçek olan tek şey: Carol eve dönmeliydi.

Kot şort ve tişörtümü giydim, pembe *Birkenstock*larımı ayağıma geçirdim. Lobiden bir su şişesi aldım ve Carlos'a el sallayarak veda ettim. Ardından artık tanıdık olan yolu, merdivenlere doğru tırmanmaya başladım.

Şimdi nerede yaşadığını biliyordum. Az önce oradaydım, dün gece, tüm dünya değişmeden önce. Onu bulamamıştım. Burada olduğumuz süre boyunca hep o beni bulmuştu ama şimdi benim bulmam gerekiyordu. Şimdi her şey farklıydı.

Merdivenlerin ayrıldığı yere geldiğimde turkuaz kapıyı gördüm. Gün ışığında solmuş, daha çok yıpranmış bir maviye dönmüş gibi görünüyordu. Bir anlığına, gerçekliklerimizin mantığı içimde eriyip gitti. Sorular zihnimi kuşattı. *Bu mümkün mü? O şu an hangi gerçeklikte? Onu şimdi burada mı buluyorum? Yoksa zamanı içinde kayıp mı oldu? Hatta içeride miydi ki?*

Kapıyı çaldım. Bir kez, iki kez. Cevap yoktu. Kapı kolunu denedim ama kilitliydi. Dışarıda oturdum. Yeniden denedim. Hiçbir şey.

Seçeneklerimi düşündüm, burada kalıp beklemek ya da otele geri dönmek. Ve sonra üçüncü bir seçenek aklıma geldi. Ve doğru olan buydu, gerçek olan. Nerede olduğunu biliyordum. Onu nerede bulabileceğimi biliyordum.

Tırmanmaya başladım. Sandaletlerim kaydı ve parmaklarımla sıkıca tutundum. Spor ayakkabı giymeliydim ama artık fark etmezdi. Yukarı, yukarı, yukarı.

Yürürken onu hissediyordum. Her adım attığımda, benden önce o adımı atmış olduğundan emindim. Otuz yıl ya da on beş dakika önce, burada bir yerlerdeydi. Yolu açmıştı. Zamanda bir

yerde yürüyordu ve zamanda bir yerde ben de yürüyordum, bu yolda birbirimizi bulacaktık. Burada birlikte olacaktık.

Ve gerçekten de son merdiveni çıktığımda Tanrıların Yolu'nun tam önünde onu gördüm.

Günlük elbisesi ve spor ayakkabılarıyla, şapkası ve beline bağlanmış bir keten gömlekle. İlk olarak kafasının arkasını, belinin kıvrımını fark ettim. Uzun saçları boynunda düğümlenmişti. Bir kolunu yukarı kaldırıp başının üstüne koyarak aşağıdaki denizi izliyordu. Neye bakıyordu? Ne düşünüyordu? O da beni mi arıyordu?

Ve sonra, bunu sorduktan sonra, sanki cevap olarak aşağıya dönüp beni gördü. İkimiz de hiçbir şey söylemedik. Tanışıklık duygusunun aramızdan bir banyo suyu gibi akıp gitmesine izin verdik; hareket etti, yön değiştirdi. Artık iki tarafa da akıyordu. Zaten hep böyleydi.

"Selam," dedi. Dikkatliydi ama tam olarak kızgın değildi.

"Seni burada bulurum diye düşündüm," dedim.

İkimiz de ter içindeydik ve güneşten yanmıştık. Artık hareket etmediğim için merdivenlerin yorgunluğunu hissediyordum. Ellerimi dizlerime koyup nefesimi verdim.

"İyi misin?" diye sordu. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Sadece nefesim kesildi," dedim.

Başını salladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Oturabiliriz." Bu bir soru değildi ve biz de oturduk.

Carol bir basamağa oturdu. Ben de onun altındaki basamağa oturdum. Burada, yüksekte, etrafta kimse yoktu. Tamamen yalnızdık. Adam dışında, burada olduğum süre boyunca bu yürüyüşte başka bir ruhu hiç görmediğimi fark ettim.

Bir süre sessizce oturduk. Su şişemden uzun bir yudum aldım. Nihayet nefesim yavaşladığında, başladım.

"Sinirliyim," dedim ona. Sesimi sakin tutmaya çalışıyordum.

"Biliyorum."

"Hayır," dedim. "Bence bilmiyorsun. Neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum," dedi. "Söylemek istedim. Ama daha yeni tanışmıştık ve senin bildiğin tek şey bu eğlenceli yaz kızıydı. O eğlenceli yaz kızı olmak istedim. Beni yargılayacağını düşündüm ama belki senin yaptığın kadar değil. Nasıl konuyu açacağımı bilmiyordum."

"Bir bebeğin olduğunu mu?" Ayaklarıma baktım. Kirle kaplanmışlardı. "Ona ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrin yok."

"Terk etmedim," dedi.

Ona baktım ama gözleri marinaya, denize bakıyordu. Bir başka yere.

"Tam olarak değil. İtalya'ya dönmeyi her zaman istedim, uzun zamandır hayalimdi ve... Kocamla tanıştıktan sonra çok çabuk hamile kaldım. Üç ay, birbirimizi zar zor tanıyorduk. Bir kariyerim yok, hâlâ bir galeride asistanım—"

Karnımda bir ağrı hissettim. *Babamı yalnızca üç aydır mı tanıyordu? Onların bir yıl boyunca birlikte olduklarını sanıyordum. Oteli yeniden tasarlamak istiyor— burada mı kalacak? Kalmak istiyor mu?* Ama hiçbir şey söylemedim, onun konuşmasına izin verdim.

"Birbirimizi sevdiğimiz için evlendik ama bazen hamile kalmasaydım evlenir miydik diye düşünüyorum."

"Ama hamile kaldın," dedim. "Bir kızın var."

"Ve onu çok seviyorum. Her şeyden çok. Ama o geldiğinde, kaybolmuş gibi hissettim... Sanki artık kim olduğumu bilmiyordum. Eski hayatım gitmişti. Ben gitmiştim. Sen o fotoğrafı bulmadan önce tanıdığın kadındım, hâlâ o kadınım, sadece artık kimse onu görmüyor. Belki ben de görmüyorum. Sadece birazcık o eski hâlimi geri yakalamak istedim. Birazcık kim olduğumu ya da olacağımı düşündüğüm kadını."

"Bunun için mi buraya geldin?"

Aramızda uzun bir süre sessizlik oldu. Rüzgâr arttı ve terlemiş saçlarımı sırtımdan kaldırarak savurdu.

"Evde," dedi Carol yavaşça, titizlikle, her kelimesini yerleştiriyor gibi, ünlü çiçekli buketlerinden birini düzenler gibi. "Bu rolle tanımlanıyorum. Bir beslenme programım ve bir alışveriş programım var, cumartesi günleri evi temizliyorum. İşim..." Sesini kesti. "O, istemeden de olsa, işimin onunki kadar önemli olduğunu düşünmüyor. Ve onu suçlamıyorum. Zaten neredeyse hiç para kazanamıyorum."

Annemin üç yıl önce mutfakta, babamın emekli olmasını istediğinden bahsettiği ânı düşündüm. Onun işinin nasıl annemin işi hâline geldiğini, onun bunu istemediğini nasıl hiç bilmediğimi, hatta sormadığımı düşündüm. Neden?

"Dinle," dedim. "Bunun sana mantıklı gelmeyeceğini biliyorum ve gerçekten dün gece için üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama bana inanmalısın. Eve dönmelisin. Her şeyi halledeceksin, çözümünü bulacaksın ve buna alışacaksın. İyi olacaksın."

Bana baktı. Gözleri genişlemişti. Orada akmaya hazır olan yaşları gördüm. "Ben bir canavar değilim," dedi.

Ve sonra, hayatımda sadece üçüncü kez, Carol'ın ağlayışını izledim.

Başını ellerine gömdü. Omuzları kısa, kesik kesik sarsıntılarla titriyordu.

Bir kolumu etrafına sardım. Başımı omzuna yasladım. Onu, daha önce defalarca bana nasıl sarıldıysa, öyle tuttum.

"İyi bir anne olacaksın," dedim. "Hatta harika bir anne olacaksın. Zaten öylesin."

"Bu doğru değil," dedi.

"Öyle," dedim.

Carol doğruldu. Gözlerini sildi. "Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu.

Ve sonra gözlerime baktı ve o an, sanki anladı. Sadece bir an, bir nefes, bir salise. Gördü. Bundan emindim. Hayatımız aramızda asılı kaldı. Tüm sevgi, acı ve bağ. Onun kaybının imkânsızlığı ve geride kalan her şey. Hepsi, ikimizin arasındaki o boşluktaydı. Ve sonra:

"Üzgünüm. Ben berbat durumdayım. Ve eğer bir an önce gitmezsem Sirenuse sunumuna geç kalacağım. Bugün çok sıkı bir programları olduğunu söylediler ve günlerdir üzerine çalışıyordum. Bunu kaçırmamam gerek."

"Bugün mü?"

Karnımda bir şeyler kıvrıldı.

"Evet," dedi. "Biraz kafamı toparlamaya çalışıyordum, sonra—"

"Kiminle görüşeceksin?" diye sordum.

Ayağa kalktı. Elbiselerinin etek kısmından biraz toprak silkti. Gözleri güneşe karşı kısılmıştı.

"Bu sefer bir yatırımcıyla," dedi. "Sanırım adı Adam."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Carol'ı orada bıraktım ve hızla merdivenlerden otele indim. Nika resepsiyondaydı, nefes nefese ona yaklaştım. "Adam'ı gördün mü?" diye sordum.

"Az önce çıktı," dedi. "Her şey yolunda mı, Bayan Silver?"

"Nika," diye başladım. Bunu bilmek istiyordum ama aynı zamanda istemiyordum. Korkuyordum ama bir cevaba ihtiyacım vardı. Hem de *hemen*. "Şu an hangi yıldayız?"

"Neyi kastediyorsunuz?"

"Şu an hangi yıldayız?"

Güldü. Tavrında hafif bir şaşkınlık ve eğlence vardı. "Bin dokuz yüz doksan iki," dedi, "En son baktığımda öyleydi."

Bütün vücudumdan soğuk bir ürperti geçti. *Bunca zamandır...*

Annem beni bulduğunda ben onun dünyasını bulmuyordum, ben onun dünyasına düşmüştüm. Adam, Nika, Marco. Hepsi geçmişe aitti.

Resepsiyonun yanındaki sandalyeye çöktüm. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Bayan Silver," dedi Nika. "Neyiniz var? Neler oluyor?"

Bilmiyordum. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Annem ölmüştü ve bana hiçbir talimat bırakmamıştı. Onun yokluğunda nasıl yaşayacağıma ya da kim olacağıma dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Şimdi ise buradaydı ve kalmak istiyordu. Ah, bir de

dün gece otuz yıl önce kocam olmayan bir adamla yatmıştım. Neler olmuyordu ki?

"Hiçbir şey," dedim. "Hiçbir şey. Her şey yolunda."

"Peki..." Nika tam o anda bir şey hatırlamış gibi elini kaldırdı. Arkaya geçip kayboldu ve birkaç saniye sonra elinde bir mektupla geri döndü. "Bu geri geldi," dedi. "Arkadaşınız Carol birkaç hafta önce postalamış ama mektup ulaşmamış."

Zarfın üzerindeki Los Angeles adresini gördüm.

"Ona verebilir misiniz?"

Nika mektubu bana uzattı, ben de gömleğimin içine sıkıştırdım. "Evet, kesinlikle. Teşekkür ederim, Nika."

Arkamı döndüm, merdivenlerden yukarı çıktım, asansöre bindim ve 33 numaralı odaya geldim. Mektubu yatağın üzerine bıraktım. Duşa girdim. Bugünün akışına kapıldım. Olanların ve olmakta olanların akılalmazlığı içinde sürüklendim.

Bir elbise giydim, ıslak saçlarımı taradım. Carol'ı düşündüm. Şu anda bu toplantı için hazırlanıyordu. Yol boyunca söylediklerimi duymuş muydu? Ona ulaşabilmiş miydim? Bilmiyordum.

Bir çift sandalet çıkardım. İki yaz önce annemle Century City alışveriş merkezindeki yaz sonu indiriminde almıştık. Onları sevmemiştim. Hâlâ sevmiyordum. O zaman neden almıştık? Neden yanımda getirmiştim? Bunlar benim ayakkabılarımdı. Bu benim hayatımdı.

Bu yüzden onları giymedim. Bunun yerine beyaz bir çift babet giydim. Aynaya baktım. Bronzlaşmıştım, yüzüm çillerle kaplıydı, hatta yanaklarım al al olmuştu. Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu: Sağlıklı görünüyordum. Aylardır süren solgun, çökmüş bir tenin ardından bu görüntü beni ürkütmüştü.

Oda anahtarımı aldım ve tekrar aşağı indim. O toplantıya engel olmam gerekiyordu. Carol'ın anlamasını sağlamalıydım. Burada kalamazdı. Bu, onun için doğru hayat değildi. Bu işi kabul edemezdi ve onların da ona bu işi teklif etmemesi gerekiyordu.

Carol'ı kapısında bırakmam ile şimdi, merdivenlerden aşağı

inip lobiye varmam arasında önemli bir şey fark etmiştim. Apaçık ortada olan bir şey. Buraya neden geldiğimin ve onu neden burada bulduğumun gerçeği. Görevim, onu eve göndermekti.

"Nika, dinle," dedim masaya geri döndüğümde. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Gerçekten çok önemli."

"Tabii, Bayan Silver. Ne isterseniz."

"Sirenuse'ye nasıl gideceğimi bana söylemeni istiyorum. Ve sonra lütfen orayı arayıp Adam'ı bulmalarını rica et. Ona yolda olduğumu ve ben varana kadar kimseyle görüşmemesi gerektiğini söyle. Tek bir kişiyle bile. Bunu yapabilir misin?"

Nika merakla bana baktı. "Katy," dedi. İlk kez adımı kullanıyordu. "İyi misin?"

"Olacağım," dedim. "Her şey yolunda. Sadece acele etmem lazım."

Başını salladı. "Tamam," dedi. "Aşağıya doğru aynı yolu takip ediyorsun, sonra kilisenin oradan yukarı dönüyorsun. Büyük, kırmızı bir bina, görmemen imkânsız. Kaybolursan da sorun değil, herkes Sirenuse'yi bilir."

"Teşekkür ederim," dedim.

Söylediği gibi yaptım. Okyanusa inen yolu takip ettim ve marinaya neredeyse vardığımda yukarı çıkan yola saptım. Sağ tarafta, tam Via Cristoforo Colombo üzerinde, Sirenuse duruyordu. Yolun biraz gerisinde, küçük bir araba yolunun sonundaydı, binanın dış cephesi derin ve çarpıcı bir kırmızıydı.

Burası muhteşem bir oteldi. İçeri girer girmez kendimi büyülenmiş hissettim. Carol'm önerdiği yenilemeleri düşündüm. Buranın büyüklüğünü, kapsamını... Bana sorarsanız, her şey kusursuzdu. Neden bir şeyleri değiştirmeye çalıştığımızı merak ettim. Bunu daha az yapmalıydık. Bazı şeylere dokunmaya gerek yoktu.

"Affedersiniz," dedim resepsiyondaki kıza. "Adam Westbrooke'un nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Yüzü düşünceli bir ifadeye büründü.

"Otel hakkındaki toplantı?" diye ekledim. "Tasarım projelerimi sunmak için buradayım."

Yüzü aydınlandı. "Evet," dedi. "Aşağıdalar, restoranda."

Merdivenlerden indim ve kendimi mint yeşili tonlarında bir yemek salonunda buldum. Arkada okyanus uzanıyordu. İçeride oturan Adam'ı ve yanındaki iki yaşlı adamı gördüm.

"Katy," dedi Adam şaşkın bir ifadeyle. "Marinada saat ikide buluşacağımızı sanıyordum? Her şey yolunda mı?"

"O geldi mi?" diye sordum.

"Kim?"

Başımı salladım. "Seninle konuşmam lazım," dedim.

Adamlar bakıştılar. Adam onlara yatıştırıcı bir gülümseme gönderdi.

"Öğle yemeğinden sonra konuşsak olmaz mı? Şu an biraz meşgulüz."

"Hayır," dedim. "Üzgünüm ama olmaz. Her an burada olabilir."

"Kim? Kimden bahsediyorsun?"

"Carol."

"Carol kim?" diye sordu Adam.

"Tasarımcı," dedim.

"Tasarımcı mı?"

Yanındaki adamlardan biri İtalyanca bir şey söyledi ama anlayamadım. Adam elini kaldırarak onları susturdu. "Çok özür dilerim, bir dakika," dedi ve odadan çıkarak bana doğru yürüdü. Birlikte koridora geçtik.

"Sana mesajımı iletmediler mi?" diye fısıldadım.

"Hayır," dedi. "Ne mesajı? Neler oluyor?" Adam'ın yüzünde beklenti, endişe ve hatta hafif bir rahatsızlık vardı. İşte tam o anda, Carol merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Önce bana, sonra Adam'a baktı.

"Merhaba," dedi. "Katy... burada ne yapıyorsun?"

"Carol sen misin?" diye sordu Adam.

Carol başını salladı. "Evet, merhaba." Kolunun altına sıkıştırdığı portföyünü düzeltti ve elini uzattı. Adam elini sıktı.

Carol elini geri çekerken gözleri benden Adam'a kaydı. Sorusu hâlâ havada asılıydı: *Burada ne yapıyorsun?*

Seni kurtarıyorum. Hata yapmanı engelliyorum. Her şeyin tam da olması gerektiği gibi ilerlemesini sağlıyorum. Senin benim için yaptığın şeyi yapıyorum: Seni başka bir hayattan koruyorum.

Ve sonra bir şey çaktı içimde. Bir yıldırım gibi. Carol'a baktım – üzerinde ütülü beyaz, keten bir elbise, sandaletleri bağlanmış, hayalindeki toplantıya girmeye hazırdı– ve artık annemi görmüyordum. Bir kadın görüyordum. Yeni bir on yıla adım atan, kendi hayatını isteyen bir kadın. Babam ve benden öte ilgi alanları, arzuları, tutkuları olan birini. Tam şu anda burada, olduğu hâliyle çok gerçek birini.

Onun bunlardan mahrum kalmasına sebep olmaya ne hakkım vardı? Ona kim olduğunu ya da kim olmadığını söylemeye ne hakkım vardı? Onun hayatı için cevaplara sahip olmadığım gibi, o da artık benim hayatım için cevaplara sahip değildi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Yutkundum, geri bastırdım.

"Özür dilerim," dedim. "Adam'a bir şey söylemem gerekiyordu ve öğle yemeği planımız olduğunu unuttum ve..."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Aynı otelde kalıyoruz," dedi Adam.

Carol'ın yüzüne bir anlama ifadesi yerleşti. Bunu saklamak için pek çaba harcamadı; belki de istemedi. Küçük bir gülümsemeyle bana baktı. *Bu adam mı?*

"Öğle yemeğinde görüşürüz, tamam mı?" diye sordu Adam. "Gerçekten başlamamız lazım, şimdi."

Başımı salladım. "Evet," dedim. "Tamam."

Adam kolumu hafifçe sıktı, ardından dönüp kapıyı açtı. Kapıyı Carol için tuttu ve ikisi içeri girdi. Koridorda otuz saniye kadar öylece durdum. Sonra merdivenleri çıkmaya başladım.

Lobide bir arp sanatçısı hafif, melodik bir şey çalıyordu. Terasa doğru ilerledim. Positano'nun geniş manzarası önümde seriliydi.

Burası büyüleyiciydi, âdeta sihirliydi. Buraya dokunmak istemesini anlıyordum. Burada kalmak istemesini anlıyordum. İkisinin de. Positano'nun olağanüstü bir yer olduğu inkâr edilemezdi.

Terasa oturdum. Bir garson yanıma yaklaştı.

"Buongiorno, signora."

"Buongiorno."

"Bir şeyler içer misiniz?" Bir bardak suyu masaya koydu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

Suyu içtim. Serin ve ferahlatıcıydı.

Şu anda, aşağıda, annem geleceğini belirleyecek bir toplantı yapıyordu ve dolayısıyla benimkini de. Eğer işi alırsa, büyük ihtimalle burada kalacaktı. Bu oteli tasarlayacak ve ben onu tanımayacaktım; ne eskisi gibi ne de şimdiki gibi. Bunun hayatım için ne anlama geleceğini düşündüm. Kim olduğumu, kim olacağımı nasıl etkileyeceğini... Ama düşünmek bile aklımı allak bullak etmeye yetti. Düşünceyi denize doğru salıverdim. *Posa posa.* Burada dur.

Terasta yirmi dakika kadar daha oturdum. Sonra tekrar Hotel Poseidon'a doğru yürüdüm. Yukarı çıktım ve yatağa uzandım. Bir süre sonra dolaptaki kasaya yöneldim. Şifreyi çevirdim ve kilidin açılmasını bekledim. İçeride, siyah ahşap bir panelin üzerinde, nişan ve evlilik yüzüklerim bıraktığım gibi duruyordu. Onların hemen altında ise cep telefonum vardı. Onu aldım ve Eric'i aradım.

Telefon çalmaya başladı; bir, iki, üç, dört kez. Ardından kısa, sert bir ses duyuldu, sanki bir çivi betona çarpıyormuş gibiydi ve hat kesildi. Orada değildi, bu numara ona ait değildi.

Nişan yüzüğümü parmaklarımın arasında çevirdim. O günü, ailemin mutfağında geçirdiğimiz ânı hatırladım. Anı öylesine güçlü bir şekilde geri geldi ki, neredeyse kokusunu bile alabiliyordum. Eric'in tam da orada, lavabonun yanında diz çöküşünü. Benim için çocukluğumdan beri doğum günü pastalarımı yapan o küçük Pasadena fırınından en sevdiğim kapkekleri aldığı günü. Kapkekler tezgâhta duruyordu. "Kremaya bak," demişti.

Yüzüğü parmağıma takmadan önce yalaması gerekmişti.

Saatime baktım: 13.30.

Yüzükleri ve telefonu tekrar yerine koydum, Nika'nın bana verdiği Carol'ın mektubunu da yanlarına ekledim. Kasayı kilitledim ve aynaya son bir kez baktım. Yine, tamamen tanıyamadığım ama şimdiye kadar bildiğim tüm versiyonlardan daha tanıdık gelen bir kadınla karşı karşıyaydım.

İşte buyum, diye düşündüm. Sağlıklı, güçlü ve hayatta.

Ve o an, sadece bir anlığına da olsa anladım. O da burada kendine baktığında ne gördüyse, ben de şimdi aynısını görüyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adam, ayakları kumda, Chez Black'in ön tarafındaki bir masada oturuyordu. Onu, o beni görmeden önce fark ettim; geniş omuzları ve öğle güneşinde sarıya çalan saçlarıyla göz kamaştırıcıydı. Ufka bakıyor, dalgın görünüyordu. Gömleğinin yakasını çekiştirerek düzeltti.

"Merhaba," dedim.

Beni karşılamak için ayağa kalktı, her iki yanağımdan da öptü. "Merhaba," dedi. "İyi misin?"

Önceki patlamamı düşündüm. "Evet," dedim. "Özür dilerim. Oraya öylece gelmemeliydim. Toplantı nasıl geçti?"

Oturduk, Adam su bardağımı doldurdu. "İyi geçti," dedi. "Yeteneği var. Gerçekten yenilikçi fikirleri var. Harika bir seçim olur."

İçimde bir şeyler sıkıştı. "Onu işe aldılar mı?"

"Henüz bilmiyorlar sanırım. Halledecekleri birçok şey var." Bana su bardağını uzatırken dikkatle baktı. "Neden sordun?"

"Carol'ı tanıyorum," dedim. "Burada tanıştık. Sana bahsettiğim arkadaşım, beni yemeğe götüren kişi oydu. O benim için önemli."

Adam başını salladı. "Onun vizyonunu beğendim. Oteli tam da şu ana taşıyabilirdi."

Garson, mantarı açılmış bir şişe şarap getirdi. Adam şarabı bardağımıza doldurdu.

"Peki," dedi Adam. "Dün gece hakkında."

Boynumdaki dudaklarını düşündüm. Çıplak bedenimin onun altında oluşunu.

"Evet," dedim. "Doğru. Üzgünüm, eğer sadece..."

Adam hafif eğlenmiş bir ifadeyle baktı. Şu an flört ediyordu. İçimdeki bir parça, burada, hemen onun kucağına tırmanmak istedi.

"Sadece?"

"Sana saldırdıysam?" Yanaklarımın pembeleştiğini hissettim.

"Güven bana," dedi Adam. "O saldırıyı memnuniyetle karşıladım. Dün geceyi istedim."

Sözleri içimde yankılanmıştı. "Ben de."

Bu adamı, neredeyse hiç tanımadığım ama burada beni hayata döndüren adamı izledim. Tutkusunu, sezgisini ve zekâsını inanılmaz derecede çekici buluyordum. Ve bir an için, geçmişe ve orada kalan herkese kendimi bırakmayı düşündüm. Carol ile akşam yemeklerine, Remo ile teknede geçen öğleden sonralarına devam etmeyi. Adam ile seyahat etmeyi. Dünyamı burada kurmayı, kalmayı.

"Adam, dinle," dedim.

Güldü ama sesi sakindi, belki biraz da hüzünlüydü. "Eyvah," dedi. "*Dinle* kelimesinden sonra asla iyi bir şey gelmez."

"Biz..."

Birine nasıl otuz yıl farkla yaşadığınızı söylerdiniz ki? Birine nasıl aynı zamanda olmadığınızı anlatırdınız?

Baştan başladım. "Dün gece gerçekten harikaydı ama şu an hayatımla ilgili çözmem gereken çok şey var. Sana anlatmadığım çok şey var."

"Biliyorum," dedi.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedim. "Başkalarının benim için yapmasına izin verdim. Ama artık yapmak istiyorum. Sanırım zamanı geldi. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

Su bardağımı aldım. Ona baktım. "Sen ne istiyorsun?" diye sordum. "Bunca zamandır hep benim hakkımda konuştuk, hiç sormadım. Gerçekten bilmek isterim."

Adam düşünceli bir ifadeyle baktı. Birkaç saniye boyunca konuşmadı. Ben suyumdan bir yudum alıp bardağı tekrar masaya koyana kadar sessiz kaldı.

"Belki ben de bilmiyorum," dedi sonunda. "Çok seyahat ediyorum. Bunu seviyorum ama hareket halinde olmamayı nasıl başaracağımı bilmiyorum. Sanırım gerçekten istediğim şeyler de var."

"Ne gibi?"

Gözlerini restoranın içine çevirdi. "Belki bir ev," dedi. "Eğer beni durmaya ikna eden biri olursa. Bir bahçe."

Annem, babam, Eric aklıma geldi. CPK pizzası eşliğinde televizyon karşısında geçen akşamlar, hafta sonları cam kâselerde Mike and Ike şekerleriyle oynanan kutu oyunları, arka bahçede düzenlenen doğum günü partileri. Güllerle çevrili çit. Her bayramda camlara yapıştırılan süsler. Aile.

"Güzel," dedim. "Buna değer."

Adam başını salladı. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "Henüz değil."

"Ama ne istediğini anlamaya başlıyorsun." Bu bir soru değildi.

"Sanırım öyle," dedim.

"Buna sevindim," dedi. "Ve inanılmaz bir şey, burada aynı anda bulunuyor olmamız. Hayat gerçekten garip bir yolculuk."

Capri, Napoli, kahvaltıdaki karpuz. "Büyülü bir zaman oldu," dedim ona.

Öğle yemeğini bitirip otele doğru yürüdük.

"Gidip Marco'yu bulacağım," dedi Adam. "Ona karşı dürüst olmam gerek."

"Hey," dedim. Dirseğine hafifçe dokundum. "Bir saniye."

"Hmm?"

"Beni dinlemek zorunda değilsin. Yani, neden dinleyesin ki bilmiyorum ama hiçbirini satın alma. Burası senin sevdiğin bir yer olarak kalsın. Onu işe dönüştürme. Saf ve güzel kalsın, böylece bir gün gerçekten önemsediğin birini buraya getirebilirsin."

Adam hafifçe gülümsedi. "Bu iyi bir tavsiye."

"Uygulayacak mısın?"

Omuz silkti. "Bunu zaman gösterecek sanırım."

Bana küçük bir el salladı ve sonra gitti. O sırada Nika ofis kapısından resepsiyona doğru çıktı.

"Adam'ı buldun mu?" diye sordu.

"Evet. Dinle, Nika. Adam, Marco ve otelle ilgili ne olacağını bilmiyorum ama bana bir iyilik yapabilir misin?"

Başını salladı.

"Yatırım yapıyor musunuz? Otel, yani. Borsaya?"

Nika kaşlarını çattı. "Finans işlerini yöneten bir adamımız var. Genelde Marco onunla konuşur ama ben de ilgileniyorum. Bu yüzden Adam'a ihtiyacımız olduğunu biliyorum."

"Bu çılgınca gelecek, biliyorum," dedim. "Ama bana güven, olur mu? Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı.

"Apple'a yatırım yap. Starbucks'a da. Ama gelecek yıl, yaz aylarında."

"Starbucks mı?"

"Bunu yazacağım, tamam mı?"

Kalem ve kâğıt çıkarıp not aldım.

"Bana söz ver."

Başını salladı. "Söz veriyorum."

Tam o sırada Carol kapıda belirdi. "Merhaba," dedi. "Seni burada bulacağımı umuyordum."

Kolunun altında bir paket vardı. Onu masanın üzerine bıraktı.

"Carol, Nika'yı tanıyor musun? Nika, Carol'ı biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi Carol. "Merhaba, Nika. Rica etsem? Ücreti ödendi zaten."

"Tabii ki," dedi Nika. "Acaba siz..." diye başladı ve onun mektubu soracağını anlayıp hemen araya girdim.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum Carol'a.

Carol'ın bakışları Nika'dan bana kaydı. "Olur," dedi. Paketi

Nika'ya uzattı. "Yukarıda küçük bir yer var," dedi. "Oturmak için güzel bir yer. Gitmediysen, göstereyim."

"Harika," dedim.

Nika'ya el salladık ve ben Carol'ın peşinden otelden çıktım. Daha kırk adım bile atmadan yolun sol tarafındaki açık hava restoranına geldik. Burası sarmaşıklar ve çiçeklerle çevriliydi, suya karşı muhteşem bir manzarası vardı. Sadece dört masa vardı; sanki kendi özel çardağında oturup denizi izliyormuşsun gibi hissettiriyordu.

Masaya oturduk.

Carol bir Aperol ve soda sipariş etti.

"Ben bir kahve alabilir miyim?" diye sordum garsona.

"Uzun bir gece mi oldu?" diye sordu Carol.

"Öyle de denebilir."

Cebinden bir sigara paketi çıkarıp eline bir tane aldı.

"Gerçekten içmemelisin," dedim. "Bu şeyler öldürüyor."

"Muhtemelen haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum."

Carol sigara paketini çantasına geri koydu. "Kendini arka planda kalmayı seven biri olarak görüyorsun ama aslında oldukça otoriter olabiliyorsun."

Gülümsedim. "Üzerinde çalışıyorum."

Carol bana karşılık verdi. "Peki, Adam," dedi. "Bahsettiğin kişi o, değil mi?"

Başımı salladım.

"Yakışıklı," dedi. Omzumun üzerinden bir yere bakıyordu, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi.

"Nedir?"

"Sanırım işi alamayacağım. Adam, otelin estetiğini korumak istediklerini söyledi. Sanki ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorlar ama bana da pek ikna olmuş gibi gelmediler." Durdu ve göğsümde havanın sıkıştığını hissettim. "Bir gün gerçekten bir şeyler tasarlamak isterim, biliyor musun?"

Addy Eisenberg'ün Malibu'daki evi, Montero'ların Montecito'daki çiftliği, Brentwood'daki evimiz... Hepsi olağanüstü başarılardı. Bunları, onunla birlikte şansımız varken daha fazla kutlamalıydık.

"Yapacaksın," dedim. "Sana söz veriyorum. Bence olağanüstü yeteneklisin."

"Teşekkür ederim." Başını salladı. "Adam, senin için hayal ettiğim biri değil," dedi.

Güldüm. "Öyle mi?"

"Asla."

"Tamam," dedim. "Benim için nasıl birini hayal ederdin?"

Carol gülümsedi. Soruyu sevmişti. "Nazik biri," dedi, "Tabii ki. Senin parlamana izin verecek biri. Sıcakkanlı ve huzur veren biri. Seni gözünden bile sakınacak biri. Kahverengi saçlı olurdu, hafifçe inek görünüşlü ama o yakışıklı ineklerden, hani şu Clark Kent gibi. Belki gözlüklü." Durdu. "Sana sahip olduğu için kendini piyangoyu kazanmış gibi hissedecek biri. Çünkü gerçekten de öyle."

Göz kapaklarım ağırlaştı. Bir anda gözlerim yaşlarla doldu.

"Carol," dedim. Sesim neredeyse bir fısıltıydı. "Senden özür dilemem gerekiyor."

"Neden?" diye sordu. Umursamaz, ikna olmamış bir hâli vardı.

"Sana eve gitmeni söylediğim için," dedim. "Bir şey fark ettim ve bunu sana söylemem önemli. Bunu bilmen önemli."

"Tamam," dedi. "Seni dinliyorum."

"Senin kalıp kalmaman benim kararım değil. Seni buna ben zorlayamam. Aslında kimse zorlayamaz. Ne bab... yani, kocan ne de küçük kızın."

Gözlerimi kapattım, yaşların kuruması için dua ettim. Tek bir damla bile düşerse, set yıkılacaktı. *Şimdi olmazdı.* "Elinden gelenin en iyisini yaptın. Şu an da yapıyorsun. Bundan sonra ne olursa olsun..." Derin bir nefes aldım, boğazımı temizledim. "Kimse bana eve dönmemi söyleyemezse, kimse sana da söyleyemez. Bu senin kararın, tıpkı benimki gibi."

Carol'ın gözleri benimkileri buldu. Uzun bir an bana baktı. O bakışta her şeyi gördüm; doğum günleri, akşam yemekleri, alışveriş gezileri. Sabahları yatağında pembe diziler izleyerek geçen saatler. Telefonda geçirilen geceler. New York'a gönderdiği özenle hazırlanmış paketler. Kanayan dizler, ateşler ve o sesi, her zamanki o sesi. *Her şey yoluna girecek. İyisin. Seninleyim.*

Carol başını hafifçe salladı. Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir hareketti.

"Evde seni bekleyen harika bir hayat var. Güzel, zor, neşeli ve gerçek bir hayat. Dağınık olacak ve bazen hata yapacaksın. Bunu kabul etmen, daha dürüst olman gerek, bu kızına da yardımcı olacak. Senin mükemmel olmana ihtiyacı yok, sadece sen olman yeterli. O hayat güzel, Carol. Ama belki de senin istediğin hayat o değil."

Elimin tersiyle gözlerimi sildim.

"Katy," dedi Carol. Öne doğru eğildi, tamamen. "Dün gece bana söylediğin şey. Senin olduğun hakkında."

Başımı salladım.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Seni terk mi ettim?"

Onu burada, karşımda otururken gördüm. Onu marinada, suda, Tanrıların Yolu'nda gördüm. Onu Brentwood'daki yatağında gördüm. Onu her yerde gördüm.

"Hayır," dedim. "Hayır, hiç terk etmedin."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Otele geri döndüğümde akşam olmuştu. Yorgun hissediyordum, tükenmiş, sıkılmış. Yukarı çıktım. Kapılar kapalıydı. Açtım. Akşam, yerini geceye devrediyordu. Mağazalar kapanıyor, restoranlar öğleden sonraki dinlenme zamanlarından sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Kasabanın içinde hafif bir uğultu vardı.

Ne çok tarih ne çok hikâye. Ne çok aşk hikâyesi.

Birden yarının burada geçireceğim son gün olduğunu fark ettim. Yarın bittikten sonra eve dönmem gerekiyordu. Los Angeles'a, değişmekte olan –zaten değişmiş olan– bir hayata.

Üzerimdeki kıyafetlerle yatağa uzandım. Uyumak istemiyordum ama yıllardır dinlenmemiş gibi hissediyordum.

* * *

En parlak sabaha uyandım. Güneş ışıkları açık kapılardan içeri süzülüyordu. Gözlerimi kısarak ışığa baktım. Dişlerimi fırçaladım, üzerimi değiştirdim ve kahvaltıya inmek için hazırlandım. Bir yaz elbisesi ve geniş kenarlı bir şapka seçtim. Kapımın dışındaki ödünç kitaplıkta durup Jennifer Weiner'ın *Big Summer* adlı kitabını çektim. Belki kahvaltıda biraz okuyabilirdim.

Kırmızı sandalye örtüleri geri dönmüştü. Açık büfe kahvaltı, mutfağa daha yakın bir yere taşınmıştı. Havuz...

Ve sonra onun sesini duydum. Son sekiz yıldır neredeyse her gün duyduğum aynı ses. Bana sesleniyordu.

"Katy," dedi.

Açık lobi alanında, merdivenlerin tepesinde duruyordu. Eric. Kocam. Dünyanın öbür ucunda, burada.

"Eric?"

Onun bu başka zamanda beni bulmuş olması mümkün müydü? Şimdi burada mıydı?

Ama bana doğru yürüdükçe –yüzünde rahatlama, kararlılık ve hafif bir sevinçle yaklaştıkça– etrafımdaki dünya, tam olarak olduğu gibi ortaya çıkıyordu. Şimdi. Elimde, iki yıl önce yayımlanmış bir kitap vardı. Elbette buradaydım, geri dönmüştüm. Bu da demekti ki o artık yoktu.

Eric bana ulaştı. Küçük bir spor çantası taşıyordu; yirmi sekizinci doğum gününde ona aldığım, üzerine *EB* harfleri işlenmiş bir J.Crew çantası. Üzerinde kot pantolon ve açık mavi bir tişört vardı. Koluna bir kapüşonlu *sweatshirt* atmıştı. Yolculuktan yeni çıkmış gibiydi.

"Merhaba," dedi.

Yüzüne baktım, anlamaya çalıştım. "Buradasın?"

"Seni arayıp durdum," dedi. "Sana onlarca mesaj bıraktım ama telefonun hiç bağlanmadı."

Kasadaki kilitli telefonumu düşündüm.

"Kapatmıştım," dedim.

"Oteli de defalarca aradım, seni bir türlü bulamıyorlardı. Odanla ilgili bir karışıklık mı olmuş, bilmiyorum." Başını salladı. "Önemli değil. Sen gittikten yaklaşık otuz saniye sonra seni bırakmamam gerektiğini anladım."

"Bu..."

"Ben öyle demek istemedim," dedi Eric. "Biz... Biraz konuşabilir miyiz?" Etrafına baktı. "Gerçekten bunu bir yere bırakmam lazım."

Başımı salladım. Onu verandaya yönlendirdim. Dışarıda düzenli olarak oturduğum masada bir çift oturuyordu. Ama havuz kenarındaki küçük masalar boştu. Eric'i oraya götürdüm. Açık pencerenin yanında yığılmış şişe sular vardı. Adam'ı düşündüm –günler, yıllar önce?– bana içeriden bir su getirdiğini hatırladım.

Bir şişe aldım ve Eric'e uzattım. Şişeyi açarken biraz su tişörtüne damladı, açık renk kumaşta koyu lekeler oluştu. Kapağı kapatırken iki kez çevireceğini biliyordum, iyice kapandığından emin olmak için. Sonunda biraz su alıp yüzüne süreceğini de biliyordum; yüzünün sıcak olduğunu görebiliyordum. Ve aynen öyle yaptı.

Gölgede bir masa seçtim. Oturduk.

"Üzgünüm," dedi. Şişeyi çevirip masaya koydu. "Seni bırakmamam gerektiğini söylemek istemedim. Demek istediğim, benimle gelmek isteyip istemediğini sormadan, seninle gelmek istediğimi söylemeden bırakmamam gerektiğiydi."

"Eric..."

"Hayır, dinle, biliyorum. Buraya gelmen beni çok mutlu etti. Bu arada harika görünüyorsun." Gözleri yüzümde gezindi. İçimde tanıdık bir sıcaklık hissettim. Küçük bir çocuğun bir elbisenin eteğini çekiştirmesi gibi, hafif ama kararlı bir duygu. *Bak. Bana bak.*

Eric'i ilk kez ailemle tanıştırdığım günü hatırladım. Sıcak bir ekim günüydü. Santa Barbara'dan arabayla geliyorduk, Destiny's Child ve Green Day şarkıları son ses çalıyordu. Uzun yolu seçmiştik, okyanusun sağımızda uzandığı, kasabaların içinden kıvrılarak geçen sahil yolunu.

Eve vardığımızda söylediğimiz saati geçeli epey olmuştu. Ailem bunu dert etmeyecekti ama bir sebep isteyeceklerdi. Annem zamanın öylesine geçip gitmesini istemezdi.

Eric benim için kapıyı açtı, bagajlarımızı aldı ve ardından arka koltuktan bir demet ayçiçeği çıkardı. Onların orada olduğunu bile fark etmemiştim.

"Annenin sarıyı sevdiğini söylemiştin, değil mi?"

O an ne kadar düşünceli bir hareket olduğunu anlamıştım. Zaten bildiğim, zaten farkına vardığım şeyin bir kanıtıydı: Onu seviyordum.

Onu, annemle tanışmadan çok önce seviyordum. Annem onu sevmeseydi, belki bir şeyler değişirdi. Ama bu, benim hislerimi değiştirmezdi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Seni seviyorum Katy," dedi Eric, burada, şimdi. "Hep sevdim, hep seveceğim. Buraya seni geri istediğimi söylemek için gelmedim. Seni..." Duraksadı, yüzünü buruşturdu. "Gelecekte, yanımda istiyorum."

"Beni gelecekte mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Bizim için sırada ne varsa, onu istiyorum."

Culver City'deki evi düşündüm, hiç yapmadığımız o bahçeyi. Hayatımız, yalnız başına, sadece ikimize ait olduğunda nasıl görünüyordu?

"Bunun farklı olacağını nasıl bilebiliriz?" diye sordum.

Bunu düşündü. Elini alnına sürdü. "Bu bize bağlı. Onu farklı kılmak zorundayız," dedi. "Bunu gerçekten istemen gerekiyor."

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedim.

"Ben de," dedi.

Kasabanın üzerinden baktı. Okyanusu gördü, ilk kez gerçekten içine çekti. "Burası inanılmaz," dedi.

Başımı salladım. "Gerçekten öyle."

"Balayımız için buraya gelmeliydik," dedi.

Hawaii'de geçirdiğimiz dört günü düşündüm. Sahilde içtiğimiz mai tailer, tiki meşaleleri, turistler ve kameralarla dolu luau gecesi.

Ona baktım. Kahverengi saçları, buğulanmış gözlükleri. Yüzündeki çiller. Tanıdık olanın, binlerce küçük, mikroskobik detayı.

"Şu an buradayız," dedim.

Gülümsedi. Gülümsemesinde bir güzellik vardı; alışılmışın, tanıdık olanın güzelliği.

"Evet," dedi. "Buradayız."

* * *

Biz kahvaltıyı bitirirken Monica balkona çıktı. Üzerinde bol keten pantolon ve beyaz bir tişört vardı, saçlarını arkaya doğru tarayıp alçak bir atkuyruğu yapmıştı.

"Hemen döneceğim," dedim Eric'e. O, yumurta ve patatesine gömülmüş, kahvesini içerken başını kaldırmadan elini salladı.

Ayağa kalkıp Monica'nın yanına gittim.

"Katy!" dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. "Roma nasıldı?"

"Harikaydı," dedi. "Her zaman fazla sıcak, fazla kalabalık ama bir şekilde tam olması gerektiği gibi. Ayrılmayı seviyorum ama geri dönmeyi de."

"Kötü bir yaşam biçimi sayılmaz," dedim.

Gülümsedi. "Biri sana katılmış gibi görünüyor?"

Elini Eric'e doğru kaldırdı. Ben masadan kalkalı henüz otuz saniye olmuştu ve o, yan masadaki bir çiftle çoktan sohbete başlamıştı. Ama bu beni bugün rahatsız etmemişti. Aksine, içimi bir sıcaklık kapladı; şefkat, bir tür lütuf duygusu. Biri bir şey söylediğinde kahkaha attı. Onun bu rahat neşesini, içten gülümsemesini gördüm. Herkesin yanında kendini rahat hissedişini. O anda, bana annemi hatırlattı.

Eric, Monica ve benim ona baktığımızı fark etti. Bize el salladı, biz de ona. Gözlüğünü yüzüne yerleştirirken bana o mahcup gülümsemesini attı.

"Kocam," dedim. Evet. Kocam.

Monica kaşlarını kaldırdı. "Buraya mı geldi?"

"Evet."

"Bayağı uzun bir yol," dedi Monica.

Ona baktım. Bana bildik bir gülümsemeyle bakıyordu. Ve sonra kolyesini fark ettim. Boynunda bir demir zincir vardı, ortasında turkuaz bir taş sallanıyordu. O anda, ense kökümdeki tüyler diken diken oldu. Bütün vücudumu ürpertiler kapladı.

"Nika?" diye sordum.

Monica irkildi. "Beni uzun zamandır kimse öyle çağırmadı," dedi. Gözlerini kısarak bana daha dikkatli baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. "Adam Westbrooke adında birini hatırlıyor musun?" diye sordum.

Güldü. "Tabii ki," dedi. "Poseidon'a her zaman dostça yaklaşırdı. Her yıl gelirdi, önce tek başına, sonra yıllar sonra eşiyle birlikte."

"Ona ne oldu?"

"Sanırım Chicago'da yaşıyorlar. Hiç çocukları olmadı; Samantha ile ancak ellili yaşlarının sonunda tanıştı, harika bir kadın. Hâlâ bazen e-posta gönderir. Hayat yoğun geçiyor."

"Yani oteli hiç satın almadı?"

Monica şaşkın bir ifadeyle güldü. "Onu nereden tanıyorsun? Bu çok uzun zaman önceydi. Hayır, hiç satın almadı. Şanslı birkaç yatırım sayesinde ortaklığa hiç ihtiyaç duymadık."

Monica bana dikkatlice baktı. "Neden soruyorsun?"

"Carol Silver adında birini hatırlıyor musun?"

Monica bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Annen mi?"

Nefesim kesildi. Başımı salladım.

"Evet," dedi. "Onu tanıyordum. 1992 yazında tanıştık. Buraya sık sık gelir, paketlerini postaya vermek için uğrardı..." Monica gözlerini bana dikti. "Sana," dedi. "Kızına."

O ilk sabah, Carol'ı lobiye girerken gördüğüm anı gözümün önüne getirdim.

"Bir süre, eve döndüğünde fotoğraflar yollardı," dedi Monica. "Bu yaz sizin buraya geleceğinizi duyunca yeniden benimle iletişime geçti. Hasta olduğunu biliyordum ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

Monica koluma dokundu. Nika'nın o içten tatlılığını, karşımdaki güçlü kadına dönüşen hâlini düşündüm. Daha dün yirmi beş yaşında değil miydi?

"Kaybın için çok üzgünüm," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Biliyor musun," dedi Monica, "Seni ilk gördüğümde içimde garip bir his uyanmıştı. Sanki seni daha önceden tanıyormuşum gibi." Bir an duraksadı. Elini yanağıma götürdü. "Gerçekten ona çekmişsin."

OTUZUNCU BÖLÜM

Eric'i yukarı, 33 numaralı odaya çıkardım. İçeri girdiğimizde odanın toparlandığını fark ettim. Yatağın üzerinde yeni bir yorgan vardı, girişte temiz havlular duruyordu.

"Uçaktan dolayı kendimi oldukça iğrenç hissediyorum," dedi Eric. "Duş alsam olur mu?"

"Tabii ki."

Banyoyu işaret ettim. "Ben balkonda olacağım," dedim.

Çantasını yatağın üzerine koydu, fermuarını açtı. İçinden tanıdık eşyalarını çıkardığını gördüm. Old Spice deodorantı. Elektrikli diş fırçası. Whole Foods'tan ona aldığım Burt's Bees yüz kremi.

Bana hafifçe el salladı ve banyoya yöneldi.

Kasaya gidip cep telefonumu çıkardım. Sonra balkona çıktım ve dünyadaki en tanıdık numarayı çevirdim.

Üçüncü çalışta açtı. "Alo?"

"Merhaba, baba," dedim.

"Katy!" Babamın sesi, son zamanlardaki soğukluğundan tamamen sıyrılmıştı. İçinde, her heceye yayılan o tanıdık enerji vardı.

"Merhaba," dedim. "Nasılsın?"

"Eh, işte, idare ediyorum." Bir şeylerin, muhtemelen tabakların, birbirine çarpma sesi geldi.

"Geç olmuş. Mutfakta mısın?"

"Evet, öyleyim."

"Baba," dedim yavaşça. "*Yemek* mi yapıyorsun?"

Ninova

"Annenin yaptığı bir mısırlı salata vardı, onu özledim," dedi. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Geç sabahın ışığı her yeri altın sarısına boyamıştı. Mavi. Yeşil. Göz kamaştırıcı bir parlaklık.

"Baba," dedim. "Neden kimse bana annemin gittiğini söylemedi? Ben bebekken buraya geldiğini neden hiç anlatmadınız?"

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. Sonra derin bir nefes aldığını duydum.

"Bunu sana kim söyledi?"

"Buradaki otelde birisi," dedim. "Onu hatırladılar."

Babam boğazını temizledi ve ardından, "Seni çok sevdi," dedi. "Hemen, ilk andan itibaren. İkinizin arasındaki bağ gibisini hiç görmemiştim. Ama... Çok hızlı oldu, Katy. Her şeyin içinde kayboldu. Onun için fazla geldi ve biraz zamana ihtiyacı vardı."

"Gitmek istediğinde ne dedin?"

Babam duraksadı. "Gitmesini söyledim," dedi sonunda.

Rüzgâr hafifçe yükseldi. Marinanın bir yerlerinden müzik sesi gelmeye başladı. Annemi düşündüm, sadece birkaç saat önce buradaydı. Babamın fedakârlığını düşündüm. Duşun arkasındaki Eric'i düşündüm.

"Geri döneceğini nereden bildin?"

"Bilmiyordum," dedi. "İşte o zaman onu gerçekten sevdiğimi anladım. Zaten biliyordum ama bu evliliğimizi benim için değiştirdi. Sanırım sonunda, onun eve dönmesine de izin verdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü o da biliyordu. O özgürlüğü hissetti. Bu, sevgi gibi hissettirdi. Hayatımda yaptığım en iyi şey, annenin gitmesine izin vermekti. Kimse mükemmel değildir, Katy. Mükemmel diye bir şey yoktur. Ama bizde olan şey, lanet olası derecede iyiydi."

Babamın hiç argo konuştuğunu duymamıştım. Bir kez bile. Ve nedense bu beni güldürdü. Karnımda bir sıcaklık hissettim, sonra omuzlarım titremeye başladı, balkonun ortasında kahkahalarla sarsıldım.

Nefesimi toparlamaya çalışarak, "Eric burada," dedim babama.

"Biliyorum," dedi. Sesindeki hafifliği ben de hissettim. "Beni aradı. Gitmesini söyledim." Duraksadı. "Yanlış mı yaptım?"

Duştan çıkan Eric'in sesini duydum. Kapı aralığında onu gördüm, beline sarılı bir havluyla.

"Hayır," dedim. "Yanlış yapmadın."

"Katy," dedi babam. "Geçmiş bir yük değil, bir kazançtır. Seni tanıyan, geçmişini bilen biriyle birlikte olmak güzeldir. Yaşadıkça bu daha da önemli hâle gelir. Yolunu yeniden bulmak, en baştan başlamaktan daha zor olabilir. Ama eğer başarabilirsen, buna değer."

Eric bana doğru yürümeye başladı. Arkasından gelen güneş ışığı onu çevreliyordu.

"Üzgünüm," diye devam etti babam.

"Neden?"

"Bu yolculuğu birlikte yapamadığınız için. Sanırım seninle oraya dönmek istemesinin sebebi, sana bunu kendi ağzıyla anlatmak istemesiydi. Onun için dönüm noktası olan bu yeri sana göstermek istiyordu." Sesinin titrediğini duydum. "Bunu birlikte deneyimleyemediğiniz için üzgünüm."

Carol'ı rıhtımda düşündüm, öğle yemeğinde, tepelerdeki La Tagliata'da, parlak mavi kapılı dairenin mutfağında.

"Anlıyorum," dedim. "Burada anladım."

Telefonu kapattık. O sırada Eric yanıma geldi. "Babamdı," dedim telefonu kanıt gibi havaya kaldırarak.

Eric telefonu elimden aldı. Onu dışarıdaki masanın üzerine koydu. Hâlâ sadece havluya sarılıydı. Vücudu iyi görünüyordu, farklı, bir şekilde daha dolu. Ya da belki de ona gerçekten bakmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ellerini kollarıma koydu ve parmaklarını benimkilerle kenetlenecek şekilde aşağıya doğru kaydırdı. İçimde bir sıcaklık hissettim, bir motorun çalışmaya başlaması gibi, titrek ama canlı.

Ellerini belime yerleştirdi. Onun tanıdıklığı –kokusu, sıcaklığı, dokunuşu– içine çekilmek istememe neden oldu.

"Katy," dedi. "Ben–"

"Eric, dinle."

"Söyle bana. Eğer çok erkense, eğer istemiyorsan anlarım. Sadece bilmeni istiyorum ki ben buradayım. Ne zaman hazırsan. İtalya'da, evde ya da–"

"Seni seviyorum," dedim. Eric'in yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı, o kadar genişti ki tüm ifadesini değiştirdi. Onu böyle gülümserken uzun zamandır görmediğimi fark ettim, çok uzun zamandır. "Bu yıl çok zor geçti ama gerçek bu, seni seviyorum. Ve seninle olmayı seçmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet," dedim. "Beni tanıyorsun."

Ve sonra öpüştük. Havlusu düştü. Serin duş damlaları tenime değdi ve anında buharlaşıp kayboldular. Birbirimizin içinde kaybolurken elbisemi yukarı çekip başımdan çıkardım.

Kalan ne varsa çıkarıp attık. İçimizde yanan bir acele vardı, Eric'le daha önce hiç yaşamadığımı sandığım bir şey. Ama elbette bunda da yanılıyordum. Geçirdiğimiz tutkulu geceler, yurttaki o dar yatakta birbirimize ayırdığımız o öğleden sonraları, akşam yemeğinden sonra birbirimizi isteyerek eve koştuğumuz geceler, metroda öpüşerek yaptığımız yolculuklar... Hepsi zamanın yumuşak ritmiyle silinmişti. Ama şimdi, burada, bizimle birlikte, yeniden doğuyorlardı.

Yatağa yaslandım. Göz göze geldik. Aramızdaki çekimi hissettim, havadaki elektriği. Vücudumu hissettim. Kendime dönüşümü. Onun kaybıyla kuruyup solan, açlığa mahkûm olan bedenim şimdi yeniden hayata dönüyordu. Adam, merdivenler, yemek ve şarap... Hepsi kanımı hızlandırmış, tenimi daha yumuşak, daha ağır hissettirmişti. Bu hayatın bir lütuf oluşunu düşündüm, bu tek, parlak, güzel hayatın. Kaybı ve acıyı. Onu mümkün kılan neşeyi. Hassas bağları, kırılganlığı, burada ve şimdi, tam da bu anda birlikte olabilmenin imkânsız ihtimalini. Ve bunu sürdürmeye devam etme seçimini.

Üzerime eğildi. Ve sonra yine öpüştük. Ellerinin sıcaklığını

yanlarımda, sırtımda hissettim; karnımın üzerinde geziniyorlardı. Bacaklarımız birbirine dolandı. Göğsünün inip kalkışını hissettim; ağır, hızlı.

Kollarımı boynuna doladım, bedenimi onun altına uzattım ve onunla birlikte nefes aldım; bu adamla, bu anla, bu dönüşle.

Eric'e ait olduğumu hiç hissetmemiştim. Eskiden bunun sebebinin anneme ait oluşum olduğunu sanırdım ama şimdi biliyordum ki bu sadece bir kısmıydı. Eric'e ait değildim çünkü kimseye ait değilim. Artık o şekilde değildi.

Ben kendime aittim. Tıpkı onun da kendine ait olduğu gibi.

* * *

Sonrasında kasabaya gitmek için hazırlandık. Eric yeni bir tişört giydi, ardından annemin ona aldığı çiçek desenli şortları geçirdi üzerine. Ona göz ucuyla bir baktım.

"Ne?" dedi. "Üzerime oluyorlar. Seviyorum."

Kolumu tutup kendine doğru çekti. Bedeninin sıcaklığını, kalbinin derinlerde yankılanan ritmini hissettim.

"Çok güzelsin," dedi bana. "Gerçekten, dürüstçe söylüyorum, muhteşem görünüyorsun. Sana her baktığımda bunu düşünüyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Tabii ki."

"Beni ilk tanıdığında biliyor muydun? Yani, şey... benim 'o kişi' olduğumu düşündün mü?"

Eric bunu düşündü. Konuşurken her zaman düşünceliydi. Kollarını bir an bile benden çekmedi.

"Sanmıyorum," dedi. "Çok gençtik. O zamanlar öyle şeyler düşünüyor muydum emin değilim."

"Peki ne zaman anladın?"

Eric kollarını daha da sıkı sardı etrafıma. Yüzünü benimkine iyice yaklaştırdı.

"Şimdi biliyorum," dedi.

Tarih, hafıza, tanım olarak birer kurguydu. Bir olay artık şimdiki zamanın bir parçası olmadığında, hafızada kaldığında, bir anlatıya dönüşürdü. Ve biz, kendi hayatımız, kendi hikâyemiz, kendi ilişkimiz hakkında hangi anlatıyı seçeceğimize karar verebilirdik. Anlam yükleyeceğimiz bölümleri biz seçebilirdik.

Carol harika bir anneydi. Ama aynı zamanda kusurları olan, karmaşık bir kadındı tıpkı benim gibi. Bir yaz bunu değiştiremezdi. Bir yaz, sadece bir yazdı. Kumsalda geçirilen günlerin suluboya bir tablosu olabilirdi. Ya da hayatınızı tamamen değiştirebilirdi.

"Hadi eve gidelim," dedim Eric'e. "Andrea'yı aramak istiyorum. Hatta sanırım La Scala'yı bile özlemiş olabilirim."

Gülümsedi. Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sadece öncesinde yapmak isteyebileceğin bir şey olabilir."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Tekneye bindiğimizde henüz gün doğmamıştı. Yanımda yalnızca Antonio adında yaşlı bir adam vardı.

Monica bu turu ayarlarken, "En iyisidir," demişti. "Onunla yıllardır çalışıyoruz."

Ona bunu zaten bildiğimi söylememek için kendimi zor tuttum.

Eric hâlâ yatakta uyuyordu. Kalıp İtalya'da birkaç gün daha geçirmeye karar vermiştik. Harika zaman geçiriyorduk.

Bir şort, tişört ve bir *sweatshirt* giyip çantamı almış ve sessizce iskeleye inmiştim. Tekne bekliyordu.

Marinadan uzaklaştık, Positano arkamızda kaldı. Hâlâ gün ile gece arasındaki gölgelerin içindeydi.

Hava sıcaktı ama suyun serinliği ve teknenin hızıyla *sweatshirt*ümü biraz daha sıkı sardım üzerime. Rüzgâr yüzümü okşarken, denizin dalgaları karanlıkta tuhaf bir şekilde dans ediyordu.

Kayalıklara yaklaştığımızda Antonio motoru kapattı. Küçük teknemiz suyun üzerinde hafifçe sallanırken denizin içinden yükselen üç kaya, anıt gibi önümüzde duruyordu. Geçmişin, doğanın, belki de tanrıların bizzat kendisinin direncine dair birer kanıttılar.

Kaç kişi bu kayalara bakmıştı? Kaç kişi o kemerin altında birbirine sarılmıştı?

Otuz yıl boyunca süren bir mutluluk.

Antonio'ya hafifçe başımı salladım. Bacaklarımın arasında güvenle duran küçük metal kutuyu aldım ve kapağını açtım.

"Onun küllerini getirdim," demişti Eric. "Burada bir şeyler yapmak isteyebileceğini düşündüm."

Kayalıklara yaklaşırken güneş yavaşça doğmaya başladı, ufku kırdı. Şafak uyandı; küçücük bir ışık huzmesi açıldı, genişledi ve sonunda dünyayı aydınlattı. Her gün dünya yeniden doğuyordu. Her gün güneş yeniden doğuyordu. Bunun bir mucize olduğunu düşündüm. Basit, günlük bir mucize. Hayat.

Okyanusun üzerinde hafifçe sallanarak ilerledik. İşte o an, kasada günlerdir, otuz yıldır bekleyen mektubu çıkardım.

Parmağımı zarfın kenarına sürdüm ve yıllardır kapalı kalan mührünü açtım. Kâğıdı açtım ve onun kendi el yazısıyla süslenmiş satırlarını okumaya başladım.

Sevgili Katy, benim güzel kızım—

İtalya o kadar güzel ki... Bana seni hatırlatıyor. Sabahları insanların mutluluğu, geceleri yıldızların parlayışı... Orada olmadığımı biliyorum ve umarım bir gün sana nedenini açıklayabilirim. Senin için birçok şey diliyorum, güzel kızım.

Dünyada yürürken kendi değerini bilmeni diliyorum. Sana ilham veren, içinde ışık yakan bir tutku bulmanı umuyorum. Yolunun seni götürdüğü yere güvenmen için gereken huzuru ve özgüveni kazanmanı diliyorum. Unutma, bu yol sadece sana ait. Başkaları sana el sallayıp cesaretlendirebilir ama kimse sana yolu tarif edemez. Çünkü senin gideceğin yerde daha önce hiç bulunmadılar.

Umarım bir gün anlarsın ki bir anne olmak, bir kadın olmaktan vazgeçmek demek değildir.

Ve her şeyden önemlisi, umarım beni göremesen bile, her zaman seninle olduğumu bilirsin.

Sonsuza dek,

Annen

Notu, üzerindeki su damlalarıyla birlikte katlayıp zarfın içine geri koydum. Ama sonra içinde başka bir şey daha olduğunu hissettim. İnce bir fotoğraftı. Çıkardım ve baktım. Carol'ın marinada gülümserken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Yüzü kameradan hafifçe dönüktü ve arkasında güneş batıyordu. Işıkla yıkanmış gibiydi. *Büyülü bir an,* diye düşündüm.

Ve sonra kemer gibi yükselen kaya oluşumu karşımıza çıktı. Küçük tenekeyi dudaklarıma götürdüm, kapağını öptüm. Teknenin yanından dışarı eğildim ve içindeki külü suya bıraktım. Tozun rüzgârla birlikte savrulmasını izledim.

O her yerde, diye düşündüm. Bizi saran her şeyin içinde o var.

Ve işte böylece kemerin altından geçtik ve teneke boşaldı. Midemde bir boşluk hissettim, tamamlanmışlığın getirdiği o tanıdık duyguyu. Artık gittiğini tamamen kavramıştım. O artık beni otelde beklemeyecekti, Brentwood'daki evde olmayacaktı. Kapıdan aniden girip çiftlik pazarından aldığı meyve ve sebzeleri getirmeyecekti. Telefonuma on beş saniyelik sesli mesajlar bırakmayacaktı. Beni bir daha aramayacaktı. Kollarını açıp beni o kesinliğiyle, varlığıyla sarmayacaktı. Onsuz geçirilecek bunca hayat vardı ve o artık yoktu.

Antonio tekneyi döndürdü ve bana baktı.

"Evet?" dedi. Sanki sormak ister gibi: *Bitti mi? Yeterli mi?*

"Antonio," dedim. "Bu otuz yıl efsanesi nereden geliyor?"

Antonio gözlerini kısarak bana baktı. "Otuz yıl yok," dedi. "Per sempre."

"Daima," diye tekrarladım.

"Sì," dedi Antonio. "Daima."

Motor tekrar çalıştı. Kayalardan uzaklaşıp Positano'ya doğru yol aldık. Birkaç gün içinde Eric ve ben eve dönecektik. Şimdi yeni olan eski bir hayata. Nasıl yaşayacağımızı henüz bilmediğimiz bir geleceğe.

Öğreneceksin, dediğini duydum. Sesi rüzgârda, suda yankılanıyordu. İçimdeki sessiz köşelerde duyuyordum onu.

Önümüzde Positano uzanıyordu. Güneş artık tamamen yükselmişti. Her binayı seçebiliyordum; Sirenuse, Poseidon, Chez Black. Başlangıçta yabancı gelen bu manzara, şimdi bana ne kadar da tanıdıktı.

Antonio, "Tekrar dönecek misin?" diye sordu düşüncelerimi bölerek. Başımı arkaya yaslayıp ona baktım.

"Evet," dedim.

Başını salladı.

"Herkes geri döner," dedi. "Burası sadece bir kez gelmek için fazla güzel."

Sonra iskeleye yanaşmanın telaşı içinde kaybolduk. Çantalarımızı topladık, halatların üzerinden atladık. Şu ânın baskısı kaçınılmazdı. Bizi tekrar tekrar dikkat kesilmeye zorluyordu. Bütün benliğimizi istiyordu. Öyle de olmalıydı.

"Seni anlıyorum," dedi Antonio ve sonra gitti.

Otele geri dönen merdivenleri çıktım. Vardığımda neredeyse hiç nefes nefese değildim. Burada ciğerlerim güçlenmişti. Bacaklarım da. Kahvaltının, denizin, kahvenin kokusunu aldım. Bisikletlerin ve çocukların seslerini duyuyordum.

Bu yeterliydi.

Bu fazlasıyla yeterliydi.

Bu her şeydi.

RS

Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>
Perşembe, 16 Nisan, 2020, 17:34
Kime: Hotel Poseidon <prmanager@xxx.it via>
Konu: Güzel Oteliniz

Merhaba Liliana,

Beni hatırlayıp hatırlamadığından emin değilim. Ancak geçen yıl temmuz sonu / ağustos başında otelinizde kalmıştım. Ben Rebecca Serle, bir arkadaşımla birlikte gelmiştim. Planladığımızdan daha fazla gece otelde yemek yemiştik ve seninle biraz sohbet etme fırsatımız olmuştu. Otuzlu yaşlarımın başındayım ve kahverengi saçlıyım. Bu yaz otelinize tekrar gelmeyi çok istemiştim, özellikle de Positano'da geçen bir kitap yazdığım için araştırma yapmak amacıyla. Aslında kitabın büyük bir kısmı Hotel Poseidon'da geçiyor. Ancak hikâye 90'ların başında geçiyor O dönemde baban otelin yöneticisi miydi? Otel o zamanlar da bugünkü gibi mi görünüyordu? Verebileceğin herhangi bir bilgi benim için çok faydalı olur.

Sen nasılsın? İtalya'yı, özellikle de sizin o cennet köşenizi düşünüyorum. Sana en içten dileklerimi ve sevgilerimi gönderiyorum.

Rebecca

HP

Hotel Poseidon Positano—PR Manager
<prmanager@xxx.it via>
Çarşamba, 22 Nisan, 2020, 9:55
Kime: Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>
Konu: RE: Güzel Oteliniz

Ciao Rebecca,

Senden haber almak çok güzel!

Bu zorlu zamanlarda umarım her şey iyi gidiyordur. Biz burada, Positano'da hepimiz iyiyiz ancak yeniden "normal"e dönmeyi dört gözle bekliyoruz.

Kitabının Positano'da ve Hotel Poseidon'da geçeceğini duymak harika!!!

İşte sana yardımcı olabilecek kısa bir geçmiş:

Otel resmi olarak 1955 yılında (tam 65 yıl önce!) açıldı ancak ondan önce birkaç yıl boyunca büyükanne ve büyükbabam Liliana ve Bruno'nun özel villasıydı.

Villaları (ve otelin ilk hâli), şu an kahvaltı büfesinin bulunduğu büyük oturma odasını ve aşağıdaki odaları (1, 2, 3, 4 ve 5 numaralı odalar) içeriyordu. Otelin açılışından itibaren, etraftaki arazileri yavaş yavaş satın alarak genişletmeye çalıştılar. Son ekleme, 1970'lerde yapılan havuz alanı (havuz ve şezlongların bulunduğu teras) oldu.

O zamandan beri otelin görünümü pek değişmedi. Önce büyükannem Liliana tarafından işletildi, daha sonra çocuklarına –yani dayım Marco ve annem Monica'ya– geçti. Şu an otelin sahibi onlar!

Kısacası, 1990'larda oteli Liliana, Marco ve Monica işletiyordu ve evet, bugünkü hâliyle oldukça benzer görünüyordu. Babam ise bir fotoğrafçı, dolayısıyla otelde hiç çalışmadı.

Şimdilik bunlar yardımcı olur umarım! Daha fazla bilgiye veya açıklamaya ihtiyacın olursa bana mutlaka yaz, paylaşmaktan memnuniyet duyarım.

Umarım güvende ve sağlıklısındır. Kitabın çıktığında okumayı sabırsızlıkla bekliyorum! ☻

Sevgiler,

Liliana

Halkla İlişkiler

HOTEL POSEIDON, Positano'nun Kalbinde
Pasitea, 148–84017 POSITANO, Amalfi Kıyısı (SA)

RS

Rebecca Serle <rebecca@xxx.com>
Salı, 29 Nisan, 2021, 17:24
Kime: Hotel Poseidon <prmanager@xxx.it via>
Konu: RE: Güzel Oteliniz

Merhaba Liliana,

Yeni kitabımı az önce duyurduğumuzu söylemek istedim! Gelecek yıl mart ayında çıkacak ve büyük ölçüde sizin muhteşem otelinizde geçiyor. Bu yolculuğu unutulmaz kıldığınız için teşekkür ederim, burayı yazmadan edemezdim. Daha fazla detay yakında!

Bu arada, kitabın adı "Bir İtalyan Yazı". 😉

Tekrar gelmek için sabırsızlanıyorum. 2022 yazı yaklaşıyor! Oraya geleceğiz.

Sevgiler,

Rebecca

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle:

Melissa, Jennifer ve Leah Seligmann'a ve onları dünyaya getiren Sue'ya. Beni bu kadar yakınınıza kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Jessica Rothenberg'e, ruh eşi olmanın getirdiği sonsuz sevgiyi ve tarif edilemez acıyı benimle paylaştığın için. Sana bir zamanlar asla unutmayacağımı söylemiştim artık bu söz yazıya döküldü.

Ve Estefania Marchan'a, yıllar önce annesini on sekizinde, yirmi altısında ve beş yaşında –hiç tanıyamadığı tüm yaşlarda ve kadınlarda– özlediğini söyleyen o kadına.

Bu senin için ve onlar için.

Şimdi:

Ajansım Erin Malone'a, benim olamadığım her şey olduğun için; yani titiz, esnek, profesyonel. Abartıya meyilliyim ama sen bir numarasın, bu sadece gerçek. Daha iyi veya daha verimli bir ortaklık dileyemezdim. Benden asla kurtulamayacaksın.

Editörüm Lindsay Sagnette'e, en büyük şampiyon ve destekçim olduğun için. Bana duyduğun güven ve kapılarını sonuna kadar açarak içeride ne varsa benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

Yayıncım Libby McGuire'a, Atria'yı hayalimdeki yuva hâline getirdiğin için. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim.

Halkla ilişkiler sorumlum Ariele Fredman'a, biraz büyücü biraz da cadı olduğun için. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama bunu benim için yaptığın için çok şanslıyım.

Isabel DaSilva'ya, internet konusunda berbat olduğum için üzgünüm. Çabalıyorum (daha çok çabalamalıyım). Kitaplarımı yükselttiğin için teşekkür ederim.

Jon Karp ve merhum, muhteşem Carolyn Reidy'ye, *Beş Yıl Sonra*'nın kariyerimde zirvelere ulaşmasına yardımcı olduğunuz için. Sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Menajerim David Stone'a, uzun geçmişimiz ve yeni başlangıcımız için.

Ajansım Chelsea Radler ve Hilary Michael'a, yazdığım (neredeyse) her şeyin okunmaya ve izlenmeye değer olduğunu düşündüğünüz için.

Sabrina Taitz'e, sektördeki en iyi yedek öğretmen olduğun için. Maui hep bizim olacak.

Simon & Schuster'daki tüm satış ekibine: Benim için imkânsızı başarıyorsunuz.

Camille Morgan, Fiora Elbers-Tibbitts, Erica Nori, Gwen Beal ve Anna Ravenelle'e, tüm detayları bir arada tuttuğunuz için.

Caitlin Mahony ve Matilda Forbes Watson'a, Dannie, Bella, Katy, Carol, Sabrina ve Tobias'ın yurt dışında da iyi bakıldığından emin olduğunuz için.

Lexa Hillyer'a, harika bir arkadaş ve harika bir anne olduğun için. Sabahlarımız günümün en sevdiğim zamanı. Ve Minna, benim melek kızım, sana da...

Leila Sales'a, beni deli zannetmene rağmen yine de beni desteklediğin için.

Hannah Brown Gordon'a, sayısız hatamı affettiğin ve sürekli genişleyen bir listeyi doldurmayı her zaman daha kolay hâle getirdiğin için.

Danielle Kasirer'a, benim ruh ikizim, ailem olduğun için; kahvemi tam kıvamında hazırladığın ve hiçbir zaman fıstıklı M&M'leri eksik etmediğin için.

Niki Koss'a, benim büyüğüm/küçüğüm olduğun ve Ross'un siyah tişörtü gibi tamamlayıcım olduğun için.

Evi ve kalbi benim huzurlu limanım olan Jodi Guber Brufsky'e.

Raquel Johnson'a, sevgisi, tüm bu yıllar ve aramızdaki bağ için, bebeğim.

Morgan Matson ve Jen Smith'e bu yolu bana çok yakın yürüdüğünüz için.

Laurel Sakai'ye, çünkü burada olmamı sana borçluyum ve artık bunu yazıya dökmenin zamanı geldi.

Babama, harika bir adam, harika bir eş ve harika bir baba olduğun için. Annemle olan güçlü bağımla bu kadar gurur duyduğunu görmek paha biçilemez; her ne kadar bu, daha az simit ya da daha az makarna yemen anlamına gelse de.

Hotel Poseidon Positano'nun harika insanlarına, özellikle de Liliana'ya.

Ve son olarak, bu kez sana: Hayatta en önemli zorluklardan biri, neyi tutup neyi bırakacağını belirlemektir. Bunu bilmediğine inanma hatasına düşme. O hissi takip et. Onu, seni eve götürene kadar takip et.

